

Z. Tóth Csaba (Pécs):
Egy „vádirat” elé
Bevezetés az EIR aktualitásaihoz

Corruptio optimi pessima – A legjobb romlása a legrosszabb.

Nemrég rászántam magam, hogy a régi Országépítő „XX. századi dokumentumok” rovatának hívebb olvasói számára lefordítsak egy részt a Lyndon H. LaRouche és munkatársai által sok évtized óta rendületlenül kiadott, színvonalas, pro-amerikai „whistleblower” [visszaélést feltáró, tiltott tevékenységet folytató személyről vagy szervezetről tájékoztató] folyóirat, az *Executive Intelligence Review* (Nemzetközi Hírszemle) 1994. novemberi különyomatából. A 20 cikkből álló sorozat tényfeltáró anyaga a jelenlegi brit uralkodóház, a Windsorok „közelgő bukását” vetíti előre, és hat évvel ezelőtt, mikor az internetről letöltöttem ezt az EIR-számot, sajnáltam, hogy miért nem már a megjelenésekor fedeztem fel, amikor a *Harmadik Part* „ökozófiái” folyóiratunkban (1990-95) még épp lehozhattunk volna belőle néhány megvilágító erejű „leleplezést” a zöld mozgalmat is olykor felhasználó illegitim befolyásokról, Fülöp herceg és társai WWF-jéről [World Wide Fund for Nature, a világ legnagyobb, 96 országban tevékenykedő, 4,7 millió fős tagságú civil természetvédelmi szervezete], az eugenista-elitista szociáldarwinizmus „előretolt helyőrségeiről”, melyek botrányáról 1990 táján írtak a nyugati lapok, és dokumentumfilmek is készültek. Távolinak tűnik, de ha már a „belterjességről”, a „legalkalmasabb túléléséről” esik szó, ide tartozik a brit uralkodóház középkor vége óta folyamatos „illegitimizálásának”, IV. Edward törvénytelen származásának kérdése, mely egy dokumentumfilmben is bemutatásra került 2002-ben (Britain’s Real Monarch, *BBC Channel 4*), de hasonlóan „szabálytalan” VII. Henrik származása is, aki anyja második házasságából született, nem III. Edward vonalából, melynek egyébként skót-magyar szála is volt, Skóciai Szt. Margit révén (ld. a vonatkozó irodalom, és függelék hátul).

Az EIR hírmagyarázatainak közlésére, újraértékelésére egyaránt okot adott a nagyhatalmú „túlnépesedés-szakértő”, Fülöp, edinburgh-i herceg, II. Erzsébet királynő férjének múlt év áprilisi halála (*De mortuis nil, nisi bene*: Halottakról jól, igazat, vagy semmit), és a 2020-ban elterjedő COVID-járvány, hiszen épp Fülöp herceg találta azt mondani még az 1980-as évek végén, hogy szeretne „halálos vírusként” újrászületni, hogy hozzájáruljon a túlnépesedés megoldásához (ld. ebben az összeállításban, s talán az sem véletlen, hogy épp egy „koronás” vírus szabaddult el...). Mivel a köz- és bulvármédia hírszerkesztői egyaránt a hurraóptimista (vagy jajdepesszimista) „vágott verziókat” részesítik előnyben, a magyar „bennszülött” közönség lényegében semmit sem tud Fülöp herceg és társainak áldatlan tevékenységéről, s arról is legfeljebb sejtései vannak, hogy a COVID és a nyomában járó „lezárások”, kényszerű elbocsátások, és az „oltakozási”, meg „klubkártyás” hullám voltaképpen „milyen jól” illeszkedik az oligarchák egyébként alig titkolt koncepcióihoz, „problémakezeléséhez”, a demokratikus eszmék árnyékában, akár egy „nemzeti konzervativizmus” révén, mely idestova az anglo-amerikanizmus „fedősztorijává” válik mindenütt, ha nem rosszabbá (ld. még a WWF–Heineken „tervet” Európa átalakításáról, összesen 10 millió lakossal, „biorégiókkal”, és királyokkal!).

Néhány szót kell szólni az EIR-ről, amely ma is változatlanul az Amerikai Egyesült Államokat megalapító eredeti szellemiséget tükrözi, mondhatni a „tisztá forrást”, a 18-19. század klasszikus szabadelvűségét, melyet még őszintén vallottak a nagy morálfilozófusai, **Emerson, Paine, Thoreau** és mások. Ezt az eredendő amerikai szellemet dicséri **Goethe** egyik verse, „Az Egyesült Államoknak”, utalván a születő ország dolgos jelenbe-állítottságának modern erényére (Goethe Költeményei, Rímek, példaszók, szelíd xéniák, ford. Dóczi Lajos, 1905, ld. uitt Ki-

vándorlók dala, és a *Faust* II. részében a britek „Old Iniquity”-je, meg a háború, üzlet, kalózkodás háromsága):

Amérika, te boldogabb vagy,
Mint a mi ódon continensünk!
Ott várromot nem mutogatnak
S bazalton tudós szeme nem csüng.
Munkádból föl nem ver még,
Hogy múltba visszaszállj,
Haszontalan emlék
És hiú viszály.

Természetesen ennek az eredeti szabadelvűségnek a velejárója volt az ateizmus, hiszen a nyugati világ ekkor már évszázadok óta elkezdett kibontakozni a középkorból, az egyház és a királyság uralmából, így anakronizmusnak tűnt volna, ha az új, polgári, individualista, szociális eszmékhez társítják Jézus Krisztus alakját, ahogy egy kamaszgyereket is nehéz már a Mikulással traktálni, hiszen a „külső” kereszténység hasonlóképp egy „mesévé” vált, rég elvesztve sőt aláásva az eredeti szellemiségét. Az *EIR* holdudvarába tartozók is (pl. Webster Tarpley) ateisztikus szabadelvűséget képviselnek, bizonyos egyházi-nemzetállami árnyalattal, ami nélkülözi a történeti folyamatok mélyebb ismeretét, de következetesen küzdenek a pénzkapitalizmus túlzásai és a brit dominancia-törekvések ellen. Meg kell jegyezni, hogy egyfajta világtörténelmi „útmutatás” – talán ez is a „velencei” körökből? – már 1136 körül elérte Britanniát, a Monmouth-krónika „Diana-jóslatában”, mely egy pogány „második Tróját” vízionál (talán egy hasonlóan „falovas” véggel?) a britek eponím őse, a néplélek szimbolikus hordozója, a „trójai Brutus” számára, és a vers már ekkor terelget Amerika felfedezése felé is („*insula in oceano*”, sziget az óceánban, kétszer, ami az ilyen „prófétikus” szövegeknél nem pusztán költői fogás, *The British History of Geoffrey of Monmouth*, 1842, ld. I. könyv, 11. fejezet, alább; vö. már Szt. Brendan 6. századi útja és a viking kor óta bizonyos fokig ismert volt, hogy egy nagy földrész létezik a nyugati óceánon túl, és Marco Polo 13. századi útbeszámolójában is található „csüsztatások”, melyek inspirálták később Kolumbuszt). Azonban könnyen belátható – annak, aki ismeri Krisztus szavait, átérzi Lényét, küldetésének igazi jelentőségét –, hogy valójában nincs ellentmondás az újkor kb. 500 éve tartó „emberbaráti”, szocialisztikus, egyetemes reformja, és Krisztus eredeti gondolatai, intenciói között. Csak egy idejétmúlt hatalmi-csoportegoisztikus impulzus, az *EIR* szavával „oligarchizmus”, akarja kisajátítani magának a fejlődést, a szociális, emberi jogi kérdésekből is világuralmat kovácsolva, s ennek érdekében az ellenpólusokat is megteremtették a „bolsevik” és „nemzeti” szocializmusokkal, „hasznos ördögökkel”, hogy „megoldják” a rivális oroszok és németek kérdését, és létrehozzák az „Európai Egyesült Államokat”, a „világállam” előszobáját (Churchill, 1947, United Europe Meeting, vö. „Bal Testvérei”, akik jezsuiták és szabadkőművesek, in C. G. Harrison: *The Transcendental Universe*, 1894, ford. Z. T. Cs., 2015, megjelenés alatt, és Z. T. Cs.: A századokon átívelő „új világrend” titkos építészete, történeti-politikai szöveggyűjtemény, 2012, www.orszagepito.net).

Tény, hogy a klasszikus szabadelvűség pozitívumait felülírta az „uzsora” és a „birodalmárkodás”, no meg egy ezt kiszolgáló csölátású „jogászkodás” a 19. századtól, a régi és újjgazdagok „gépesített”, álarcos koalíciója, de az eredeti eszményeihez képest ma sokszor utat tévesztettnek tűnő, egyoldalúan hatalom- és pénzközpontú oligarchizmus számára is hidat jelenthet a továbblépéshez **Goethe**, a német költőfejedelem, aki a világ nagy változásainak pozitív értékelése mellett a szellemiséget kereste a múlandó formák mögött, és az „arany, egészség, élethosszabbítás” földies „szentháromsága” helyett az „Isten, Erény, Halhatatlanság” eszméit helyezte az emberi fejlődés élvonalába. Goethe felfogásával, újszerű természettudományi elmélkedéseivel behatóan foglalkozott **Rudolf Steiner**, aki egy új „goetheanizmust” teremtett az antropológiai szellemtudománnyal, és az ebből fakadó felfedezése, a *Dreigliederung*, a társadalmi hármas tagozódás organikus eszméje feltárja a három nagy, korszerű jelszó, a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség valódi értelmét: a szellemi élet, a jogállami élet és a gazdasági élet alaperői egy szabad és felelős kölcsönhatásban kell inspirálják a közgondolkodásunkat, a materializmus és

birtoklás túlzásai helyett, és ehhez nem kell feltétlenül „államosítani”, vagy a „természetvédelmi ló” túlsó oldalára esni.

Ha tehát mindenképpen arra készítet bennünket, „öslakosokat”, a modern, nyugati ipari-kereskedelmi-bankos-katonai komplexum, melynek 1990 után elvileg a „szövetségesévé” váltunk, hogy szeressük a „lehengerlő áldásait”, akkor nem árt elővenni a korai Amerikát, mely még tisztább, bölcsőbb forrásokból táplálkozott, és párhuzamba állítható a magyar reformkorral is, a mi Széchenyink még „idealista gyakorlatiasságával”. Egy ilyen új, magyar, és akár egyetemes reformkor felé vezető úton a hiteles tájékozódásban fontos lehet mindaz, amire az *EIR* alábbi információi utalnak, figyelmeztetnek. Egy valódi jóakarat és becsületes gondolkodás elvezethet a környezetvédelem és a szociális kérdések új, élhetőbb alternatíváihoz, a rég kigondolt globális „falanszter” helyett, mely inkább a gépeknek, a kevesek „újfeudális”, „neokon” vagy „neolib” haszonelvűségének kedvez, mintsem az emberiség nagyobb részének, az emberi lelki-szellemi fejlődésnek. Vajon ezügyben reménykedhetünk-e Charles hercegben, a leendő brit uralkodóban, aki már több ízben tanúságot tett az előremutató gondolkodásáról, lelki-szellemi fogékonyságáról, tettekészségéről? Eljuthatunk-e a „birodalmi”, oligarchikus szemlélet önfelszámolásának nagy és korszerű, katartikus megvalósulásához?

„Diana istennő” jóslata a briteknek

G. de Monmouth: *Historia Regum Britanniae*,
1136 k., részlet

. . . Sub occasum solis trans Gallica regna
Insula in oceano est undique clause mari:
Insula in oceano est habitata gigantibus olim,
Nunc deserta quidem, gentibus apta tuis.
Hanc pete, namque tibi sedes erit illa perennis:
Sic fiet natis *altera Troja* tuis.
Sic de prole tua reges nascentur: et ipsis
Totius terrae subditus orbis erit.

. . . A gall határokon túl nyugaton fekszik
Egy sziget, melyet a tenger övez,
Egy sziget, hol egykor óriások laktak,
De most puszta s népei kevesen vannak.
Bonts vitorlát, hogy elérd e boldog partokat,
Hol a sors számodra egy *másik Tróját* tartogat,
És királyi utódaiddal alapíts birodalmat,
Hogy az *egész földgolyót* uralhasd. (ford. Z.T.Cs.)

EIR

Executive Intelligence Review

November 1994 • Special offprint

\$10.00

SPECIAL OFFPRINT

The coming fall of
the House of Windsor

Lyndon H. LAROCHE, Jr.:

A Windsor-ház közelgő bukása

“Ha újraszületnék, szeretnék halálos vírus lenni, hogy valamelyest hozzájáruljak a túlnépesedés megoldásához.”

Fülöp, edinburgh-i herceg.¹

Az elmúlt, nagyjából öt évben a brit sajtó és könyvkiadás növekvő mértékben volt elfoglalva a királyi család, a Windsor-ház botrányaival.

A pletykás közvélemény mohó érdeklődését legutóbb a volt lovassági tiszt, James Hewitt szereplése keltette fel a *Princess in Love* (A szerelmes hercegnő) című könyvben,² mely hozzájárult, hogy a növekvő botrány úgyszólván kiverje a biztosítékot bizonyos befolyásos brit körökben. Példaértékű egy kijelentés e hónap elején Harold Brooks-Baker-től, a *Burke's Peerage* [brit nemesi almanach] kiadói igazgatójától: „Rendkívül közel vagyunk a Windsor-ház bukásához”, és hozzátette, hogy Anglia „művelt felsőbb osztálya körében” a Windsor-ház megítélése „negatív” lett. Brooks-Baker szerint valószínű, hogy a Windsoroknak bealkonyul valamikor a következő, 21. század elején.

Csak egy közönséges fantázia, vagy „jóslatok” terméke lehet—mint a mai főáramú hírmédiában—hogy egy hölgy (vagy egy férfinél kicsivel több gentleman) szerelmi ügyét úgy mutassák be, mint ami megingat egy trónt. A közvéleményt csak kevésbé érdekli a celebjeik alkalmatlansága vagy botrányos viselkedése, az olyan visszataszító jelenségek, mint a hollywoodi sztárok rajongói, a szovjet központi bizottság választása, mely Jurij Andropov utódjaként egy lényegében halott férfira esett, vagy az amerikai választók viselkedése majdnem minden választás éjjelén. A szexuális botrányok nem ingatják meg a trónokat, vagy az amerikai kongresszus tagjait; de a merényletekhez hasonlóan gyakran felszínre hoznak vádakát, vagy, mint a megcélzott közszereplők ellen, egyenesen ürügyeket teremtenek, melyeket dinasztikus célokra, vagy egyéb, tisztán politikai indítékokból alkalmaznak.

A jelen különszámban bemutatott tények nyilvánvalóvá teszik a brit hatalmi rendszer stratégiai, történeti indítékait a Windsorok kigolyozására.

Beszámolóink dokumentálják aényt, hogy több mint 30 éve Fülöp herceg személyesen irányítja a maga Vadvédelmi Világalapja (World Wildlife Fund, WWF) népiértő akcióit a szub-szaharai Afrikában. Legtöbbünk számára ez a hitleri viselkedés elég lenne a monarchia padlóra küldéséhez. Azonban a brit oligarchia befolyásos rétege nem olyan, mint mi; őket intézményesen jellemzi az embertelenség, amit egyébként látni a vezető londoni, genfi és Wall Street-i bankárok, pénzintézetek és a londoni *Economist* köreiben is; az okokról e beszámoló záró fejezetében olvashatunk, miszerint ezeknek a személyeknek a legtöbbje valószínűleg nem tekinti a szub-szaharai Afrika sötétbőrű népei elleni genocídiumot elegendőnek a királyi család alkalmatlanná nyilvánítására, és nem foglalkoznak a megdöntésükkel.

Ez a beszámoló dokumentálja azokat a tényeket is, melyek megrémítik a londoni oligarchák kerges lelkét. A Windsorok ugyanazt a tömeggyilkos, newage-politikát, melynek tanúi lehetünk a WWF afrikaiak elleni műveletei esetében, folytatják az amerikaiak, európaiak, ázsiaiak és ausztrálok ellen is. Ez olyan bukással fenyegeti a legrosszabb pénzügyi instabilitás állapotába döntött globális civilizációt, melyet Európa utoljára a 14. században látott. A Windsorok politikájának folytatása, hasonlóan a korábbi, csúcskorrupt miniszterelnök, Margaret Thatcher politikájához,³ a jelen pénzügyi és gazdasági körülmények között egy káoszt hozhat világszerte, ami leváltaná a London vezette nemzetközi oligarchiát az emberiség nagy részével együtt.

Tekintsük úgy a Windsorokat, mint egy busz vezetője a járművét, a Brit Birodalom mai maradványai élén. A rémült utasok látványa, akiket egy beszívott bohóc vezet, szórakoztató a globalista pénzügyi oligarchia szadistáinak, akik nincsenek az utasok között. Ebből a szempontból jobban megértheti valaki, hogy az elmúlt kb. öt év alatt a brit hatalmi rendszer releváns része nagy mértékben vallja, hogy a dekadens dinasztiának, a Windsoroknak, mennie kell.

Az uralkodóház elleni vádak

Hölgyeim és uraim, a nemzetközi olvasóközönség ítélőbíróságában! Ezennel bemutatjuk önöknek az emberiség történetében elkövetett leggyalázatosabb bűntettek egyikét, egy hatalmas mértékben elkövetett bűnt. Ismertetjük önökkel a bizonyítékokat, hogy az elmúlt 34 év alatt, az 1961-es alapítása óta, egy kártékony szervezet, mely olyan névvel illeti magát, mint a WWF, a Vadvédelmi Világalap, részt vett szándékos népirtásokban a szubszaharai Kelet-, Nyugat- és Dél-Afrika népei ellen. Be fogjuk bizonyítani önöknek, hogy ebben az egész periódusban e bűnös összeesküvés feje Fülöp herceg volt, akit edinburgh-i hercegeként és az Egyesült Királyság uralkodó királynőjének hitveseként ismer a világ.

Önök elé tárjuk a nyilvános szereplései alapján, hogy nem csupán Fülöp herceg volt ennek a bűnös összeesküvésnek a feje. Látni fogják, hogy teljesen tudatában volt a szervezete bűnös politikájának. Bemutatjuk önöknek az ismételt kijelentéseit, miszerint a legfőbb vágya emberek millióinak halála, mely meggyőződés vezérelte a „konzervatív forradalom” Adolf Hitlerét⁴: a szándék, hogy a földön drasztikusan csökkentsék az emberi népességet. Bemutatjuk önöknek a bizonyítékokat, hogy Fülöp herceg mozdította elő azt a politikát, melynek eszközei által ez a népirtás, beleértve azt is, ami Ruandában zajlik, megvalósult Őfelsége szolgálatában, a WWF és a brit korona összehangolt cselekvése által. Bemutatjuk önöknek a bizonyítékokat, hogy Fülöp herceg a saját szavaival és kezével, mint szegyetelen hetvenkedő, nyilvánosan alkalmazott számos módszert azokban a programokban, melyeket a WWF és fiókcégei hajtottak végre az afrikaiak és mások ellen, s hogy a népirtás a herceg kifejezett szándéka és dokumentált tény.

Ezek a bizonyítékok megmutatják, hogy személy szerint ő a felelős ebben a most is zajló népirtásban a szubszaharai Afrika népei ellen, és a Föld más részei ellen is.

A bizonyítékok megmutatják, hogy ez a királyi hitves nem csupán a saját személyében vétke e bűnben, hanem mint ennek a szörnyű cselekedetnek a királyi feje. Sok más vádolható résztvevő is van: a Windsor-ház, mint intézmény; számos egyéni bűnrészese a saját érdekeikkel; kormánytisztviselők, mint például a brit tengerentúli fejlesztési miniszter, Lady Lynda Chalker; egyéb vagyonos családok; befolyásos bankárok és más korporatív érdekeltségek; gazdag jótékonyági és más magánszervezetek jól fizetett tisztviselői; és sokan mások. A listát olvashatjuk úgy, mint a Nürnbergi Per bűnöseinek gyűjteményét, az *emberiség elleni bűnök* rubrika alatt.

Több kötetet igényelne, ha valamennyi bűnrészeset és tetteiket a számuk és az elkövetési mód szerint katalogizálnánk. Ennek az EIR-különszámnak a szerzői és szerkesztői arra szorítottak, hogy a London által irányított összeesküvésnek bemutassák a jelenleg zajló globális mértékét, s hogy a fő elkövetőket és cinkosait, akiknek részvétele e bűntényben nyilvánvaló, a közvélemény ítéletőszéke elé állítsák.

A beszámoló elején az önöknek bemutatott bizonyítékok arra irányulnak, ahogyan a népirtást megtervezték és kiviteleztek a szubszaharai Afrika népessége ellen. Azután a bizonyítékok bemutatják, hogy a herceg és cinkosai az Afrikában elkövetett népirtásukat modellként használják, hogy ugyanazon nemzetközi intézmények, cinkosok és módszerek által fellépjenek a világ többi népének nagy része ellen.

Látni fogják, hogy a WWF-nek kulcsszerepe van az erőfeszítésekben, melyek arra irányulnak, hogy aláássák a világ vezető hatalmának, az Amerikai Egyesült Államoknak a szuverén létezését, és egyszersmind elősegítsék a herceg cinkosainak árulását, személyekét és intézményekét az Egyesült Államokon belül. Látni fogják ugyanazoknak a műveleteknek a hatását az amerikai kontinens más részein, műveleteket, melyek Kanada, Mexikó, Venezuela, Brazília, Peru, Bolívia és Argentina elpusztítására irányulnak, ugyanannak a globális műveletnek a részeként, melyet az afrikaiak elleni népirtásban kipróbáltak. Látni fogják az ipari kultúra tényleges kiiktatását, és egy ország halálra ítéletét, melyet Ausztráliának neveznek. Látni fogják ugyanezeknek a műveleteknek a mintaszerű végrehajtását az ázsiai országok és a kontinentális Európa ellen.

Szó szerint és alaposan megtervezték, hogy a politikai eszközökkel, melyeket a herceg és cinkosai alkalmaznak és jelenleg mindenhol bevezetnek, ha mód nyílik rá, csökkentsék a Föld népességét a jelenlegi kb. 5,3 milliárdról [2021-ben kb. 7 mrd] kevesebb, mint 1 milliárdra kb. két nemzedéken belül, főleg az éhínség és az emberek, állatok és növények járványos betegségei által. A magasabb életformák mindegyikének kollektív immunrendszerét érintő koncentrált sokk feltételei közepette nincs biztosítva, hogy bármely emberi lény megérje a jövő század végét, ha a herceget és bűntársait nem állítják meg, és a politikájukat nem szerelik le azonnal. Reméljük, hogy ez a holokauszt nem következik be, de nem elég remélni; akárhogyan is van, a herceget, cinkosait és aljas politikájukat le kell állítani.

Nem szabad túlértékelni az oligarchia azon csoportjainak moralitását, melyek a Windsorok, a thatcheristák, vagy mindkettő kitűrására törekednek. Az oligarchia ezen frakcióinak szempontjából a Windsorok és a thatcheristák fő bűne (ahogy a Bush-ligásoké az USA-ban) nem az, hogy az oligarchiának erős fenntartásai vannak a Windsorok népirtó gyakorlatának hitleri immoralitásával szemben, hanem inkább csak a Windsorok kifejezetten fanatikus gyöngélméjsége, a dekadenciájuk. Nem kétséges, hogy az oligarchia számos eugenetikusa úgy tekinti ezt a „fanatikus gyöngélméjséget”, mint egyfajta hibát a családi génekben, akár Fülöp családja részéről, akár már Viktória királynő fészekaljában.

Összegezve úgy tűnik, hogy a világot a pokol felé vezetik a közmondásos „jószándékkal”, és a Windsorok (és thatcheristák) nem akarnak leszállni a bukott newage-kísérleteik szekeréről. Olyanok ők, mint egy faj degenerált egyedei, akik többé nem képesek előállni új eszmékkel, vagy tolerálni azokat, miközben a politika szüntelenül új, érvényes gondolatokat keres.

Röviden, ha az ellenfelünk felismeri, hogy a jelenlegi stratégiai kudarcait az a tény okozta, hogy számos tábornoka fanatikusán együgyű, el kellene ismernie aényt, amit ez a valószínűleg helyes felismerés felvet, de nem kellene azt feltételezni, hogy az igazságról szóló beszámolónk az EIR-ben bármely értelemben az ellenfél ügyét szolgálja.

Sőt, az ilyen fejlemények az ellenfél oldalán, mint annak felismerése, hogy a Windsorok vagy thatcheristák jelenlegi képviselői a közmondásos „pelyvák a búzában”, nem kellene félrevezessen bennünket bármely önáltató bűnbakkeresés Fülöp herceggel kapcsolatban. Ő csupán egy bizonyos politikai érdek gyári hibás eszköze, mely politikát már öelötte egy évezreddel kialakították, és veszélyt fog jelenteni legalábbis évtizedekkel azután is, hogy ő eltávozott.

A beszámolónkban dokumentált bűntény messze a legnagyobb, amit az emberiség eddigi történelmében elkövettek: a földön lévő minden civilizált emberi élet szándékos elpusztítása, ami valószínűleg az emberi rasszoknak kegyetlen módszerek általi kiirtásához vezet. 1961 óta Fülöp herceg vezető szerepet tölt be ebben a globális kriminális összeesküvésben, de nem töle ered az ennek alapjául szolgáló politika. Ezt a politikát közvetlenül visszavezethetjük a 19. szá-

zadi Darwin–Huxley körökre, és szerepükre az eugenetikai hálózat megteremtésében, amely egyéb produktumaik között pénzelte Hitler diktatúráját Németországban, és szatellitjét is, Margaret Sanger „tervezett szülőségi” szervezetét (Planned Parenthood). Fülöp herceg szerepét úgy kell tekinteni, mint a folytatását ugyanannak a hagyománynak, amely korábban Hitlert létrehozta, és új szélsőségek felé viszi ezt a kriminális hagyományt, melyről néhány filmfogyasztó azt mondhatja, hogy „merész dolog odamenni, ahol ember még nem járt.”

És ha bűnösnek találatnak...

A vétkes herceg és fontosabb cinkosai elleni beszámolónkhoz csatolnunk kellett egy megfelelő „vádiratot” (ld. az eredetiben, L.H. LaRouche: The presently closing dynastic cycle, A jelenleg lezáruló dinasztikus ciklus). Ebben összefoglaljuk önöknek, esküdteknek, amit az emberi történelem elmond a kriminalitás meghatározott fajtájának eredetéről és természetéről, melyet a herceg, a WWF és cinkosai képviselnek. Amikor arról dönt az olvasó, hogyan kell elítélni ezeket a vádlottakat, kérjük, hogy ne veszítsék szem elől a körülményeket, melyekben ez az eset megnyilatkozott.

A herceg és cinkosai kriminalitását átható gonoszság nagyon régi, olyan régi, mint a legkorábbi ismert történelem homályos kezdetei. A végső ellenség nem ez a szánalomra méltó herceg, hanem inkább a kriminalitásnak az a meghatározott hagyománya, amit pontosan leír az „oligarchizmus” fogalma. Ez a sajátosan fertőző oligarchizmus a felelős a morális és mentális betegségért, melynek tüneteit a vádlott herceg és cinkosai mutatják. Annak érdekében, hogy igazságos és bölcs ítéletet hozzunk az itt dokumentált kriminalitás ügyében, felül kell emelkednünk a jelenleg elterjedt nemzetközi jogi gyakorlat dekadenciáján, és a problémát inkább gyógyítanunk kell, mintsem a II. világháború utáni nürnbergi bíróság győzteseivel hasonlóan eltusolni a saját, korábbi hibáinkat, melyeket néhány megvádolt bűnbakra kenünk.

Ez megmutatja számunkra, a történelem jelen pillanatának bélyegével, hogy a világ több mint három évtizeden át elnézett egy, már jelentősen elterjedt kriminális összeesküvést, mely Hitler bandájának emlékeztető gaztetteihez hasonló. Nem megyünk odáig, hogy ez az Apokalipszis kezdetét jelentené; de egy olyan krízis jele, amit egy apokaliptikus minőség hat át. Ez az ügy egy „új sötét kor” eljövételével fenyeget, globális léptékben, mely intenzitásában visszhangozza a római birodalom összeomlását követő „sötét kort” Nyugat-Európában, és az európai 14. század ún. „új sötét korszakát”.

Röviden, a herceg bűnének szörnyűsége jelenleg egybeesik a globális pénzrendszer küszöbönálló összeomlásával, úgyszólván egy kb. 500 éves ciklus végével az európai civilizáció történetében. A történész egy ilyen helyzetet összehasonlíthat a számos korábbi, analóg esettel, amikor a dinasztiák összeomlása lezárt egy korszakot, és ez minden kultúra történetében lejátszódott a földön a reneszánsz előtt, a modern európai keresztény civilizáció hajnalán. Nem volt egyetlen dinasztia sem, legyen bármilyen ősi vagy erőteljes, amely bármely kultúrában túlélte volna egy ilyen dinasztikus ciklus végét. A Windsorok nem mutatják a jelét annak, hogy kivételek lennének e szabály alól.

Az ilyen példák segítik az esküdteket, hogy jobban megértsék, hogy ez a Windsor-dinasztia majdnem biztosan nagyon hamar egy jelentéktelen relikviává válik, bármit is teszünk vagy nem teszünk ebben a folyamatban. A feladatunk nem az, hogy megbüntessük a Windsorokat (bár a nyugdíjazásukat meggyorsíthatjuk), hanem nagyobb körültekintéssel kell cselekednünk, mint bármely kultúrában, amely egy korábbi korszak apokaliptikus végéhez ért.

Az alábbi munkánkat nem lehet helyesen megítélni, ha valamely „nürnbergi típusú” ítéletnek tekintik a herceg és cinkosai ellen. Ezt fontos figyelembe venni, és—tekintettel a sok milliányi szemlélőre, akik tolerálták a bűnök természetét és mértékét, melyeket a herceg nyíltan felvállalt—felismerni, hogy milyen kevés tartósan jó cselekedet vagy személyes politikai bátorság jelent meg a II. világháború utáni nürnbergi bíróságokon. A jelképesen felmentett

Schacht, és az auschwitzi von Knierem csupán nemrég távoztak a színről, és a nürnbergi padso-
rok még ki sem hültek 1961-ben, amikor a herceg és cinkosai előálltak egy hatalmasabb és go-
noszabb tervvel, mint amit Hitler bandája valaha eltervezett vagy elkövetett.

A Windsor-ház bűneit igazságosan kell látni ebben a perben, a történelem szemüvegén ke-
resztül. A hercege a legszörnyűbb bűn, de ez sokkal inkább a civilizáció halálos betegségének
tünete, amely eltűrt egy ilyen politikát és ténykedésének szándékos előmozdítását. A dolog lé-
nyege, hogy a herceg csupán egy fodrozódó hullám a kor dekadenciájának vizén, és jelzi az
uralkodó globális intézmények végóráját, melyek a morális alkalmasság nélkül akarnak túlélni.

A bevezetőnket az alábbi megjegyzéssel zárhatjuk. Az önök elé tárt bizonyítékok alapján
felmerül a kérdés: *Önöket, mint esküdteket, vajon nem ébreszti-e fel a tény, hogy nincs más
megoldás ennek a civilizációnak az összeomlása ellen, mely a jelenleg általánosan elfogadott
szabályok szerint létezik, mint hogy felfedezzék a radikális változások szükségességét a politi-
kacsinálás elveiben, olyan változásokat, melyek képessé tehetik az emberiséget, hogy azonnal
újjáépítse a lerombolt társadalmát az összeomlott dinasztia romjain, anélkül, hogy átélje egy
újabb „sötét középkor” küszöbön álló lidércnyomását?*

Jegyzetek:

1. A német hírügynökség (DPA) 1988. augusztusi tudósítása nyomán. Hasonlóképp nyilat-
kozott Fülöp herceg egy 1986-os könyv előszavában: „Kíváncsi vagyok, milyen lenne, ha állat-
ként születnék újra, melynek fajtája a kihálás szélére került. Mit érezne egy ilyen állat az embe-
ri faj irányában, melynek népességgrobbanása veszélyezteti az ő létezését?... Meg kell vallanom,
kísért a gondolat, hogy egy különösen halálos vírusként szülessek újra.” (vö. Fleur Cowles:
People as Animals, HRH Prince Philip előszava, *If I Were An Animal*, „Ha én állat lennék”
címmel, 1986). Érdekes összehasonlítani ennek az igazán emelkedett hercegnek a vélekedését
az intellektuális előfutárával, Bertrand Russell-ével: „A rossz idők, mint mondják, kivételesek,
és kivételes eszközöket igényelnek. Ez többé kevésbé igaz volt az iparosítás virágkorában, de
nem igaz ma, hacsak a világ népessége nem csökken egy óriási mértékben... A háborúnak
ezidáig nem volt túl nagy hatása erre a növekedésre, mely folytatódott mindegyik világháború
idején. [A háború] csalódást okozott etekintetben... de talán egy bakteriológiai háború hatéko-
nyabbnak bizonyulhat. Mikor a 'fekete halál' [pestis] Európában minden nemzedéket végig-
pusztított, utána a túlélők szabadon szaporodhattak, nem kellett attól félniük, hogy a világ túl-
ságosan tele lesz. A dolgok állapota némileg kellemetlen, de oda se neki. A valóban emelkedett
szellemű emberek nem érdekli a boldogság, különösen nem a más embereké.” (Bertrand Rus-
sell: *The Impact of Science Upon Society*, New York, Simon and Schuster, 1953., pp. 102-104.)

2. Anna Pasternak: *Princess in Love*, London, Bloomsbury Publ. Ltd., 1994.

3. Thatcher fia, Mark Thatcher elleni törvényes eljárás a texasi bíróságon a londoni sajtó
reflektorfényébe állította a volt miniszterelnököt, mint esztelenül támogató anyát, aki a hivatá-
lában a legnagyobb korrupcióhoz folyamodott, hogy a különösen alkalmatlan fiát a milliomosi
státuszba emelje. A nepotizmusnak ezen a felháborító példáján kívül Thatcher ellen számos más
kényelmetlen igazság is felhozható. Thatcher befolyásának csökkentése s így az ő volt amerikai
stréberéé, George Bush-é, összhangban van ugyanazokkal a stratégiai indítékokkal, melyeket az
oligarchia egyik frakciója szorgalmaz, hogy megdöntsék a dekadens uralkodóházat.

4. Vö. Armin Mohler: *Die Konservative Revolution in Deutschland, 1918-1932*, Darmstadt,
1972. A náci párt, ahogy Adolf Hitler, a birodalmi Thule Társaság teremtménye, s csupán az
egyik változata volt egy népes mozgalomnak, amelyet „konzervatív forradalom”-ként ismer-
nek. Ez magába foglalja az 1933-1945 közötti évek vezető náci ideológiáját, Martin Heideg-
gert, vagy Friedrich von Hayek-et a Mont Pelerin Társaság notóriusai közül, és számosakat,
akik beleillenek az *egyetemes fasizmus* szószólója, Michael Ledeen „neo-konzervatív”, radiká-
lis „szabadkereskedelem” és társadalmi-gazdasági „káosz-elmélet” hívőinek ideológiai kategó-
riájába.

Köszönetnyilvánítás

Ehhez a különnyomatunkhoz döntő segítséget nyújtott az ír filmes, Kevin Dowling. Ő készítette és finanszírozta az 1989-es „The Elephant Man” c. filmet, amely bemutatja Hongkong leghírhedtebb elefántcsont-kereskedője, T. H. Poon globális birodalmát. A film „alapvető” volt az elefántok védelmének kampányában, mint mondta a WWF-es Sadruddin Aga Khan. A WWF főigazgatója, Charles de Haes „a természetvédelmi újságírás mintapéldájának” nevezte a filmet.

Azonban a film készítése közben Dowling feltárt néhány csúf igazságot, mit tesz valójában a WWF, és ez vezetett a következő filmjéhez, a „Tenpence in the Panda”-hoz (Tíz penny a Pandába), a WWF lavinaszerű leleplezéséhez. A Brit Független Hírközlési Hatóság (IBA) történetében „példátlannak” nevezett kampányban a WWF a hírek szerint 350,000 dollárt költött, és felhasználta az IBA óriási politikai befolyását, hogy megkísérelje eltüntetni vagy cenzúrázni a filmet. A feldühödött Fülöp herceg hamisan vádolta Dowling-ot, hogy ellopta az ő csúcstitkos feljegyzéseit, melyek bizonyították Fülöp kísérleteit, hogy eltussoljon egy belső WWF-vizsgálatot, amely megsemmisítően kritikus volt a WWF politikájával és programjaival kapcsolatban, és először ebben a különszámban válogattunk belőle.

A nyomás ellenére a „Tenpence in the Panda” nagy nyilvánosságot kapott a brit tévé oknyomozó sorozatában, a „The Cook Report”-ban 1990 júliusában. Dowling jelenleg arról ír, amit „a természetvédelmi ipar szenzációsan új történetének” nevez.

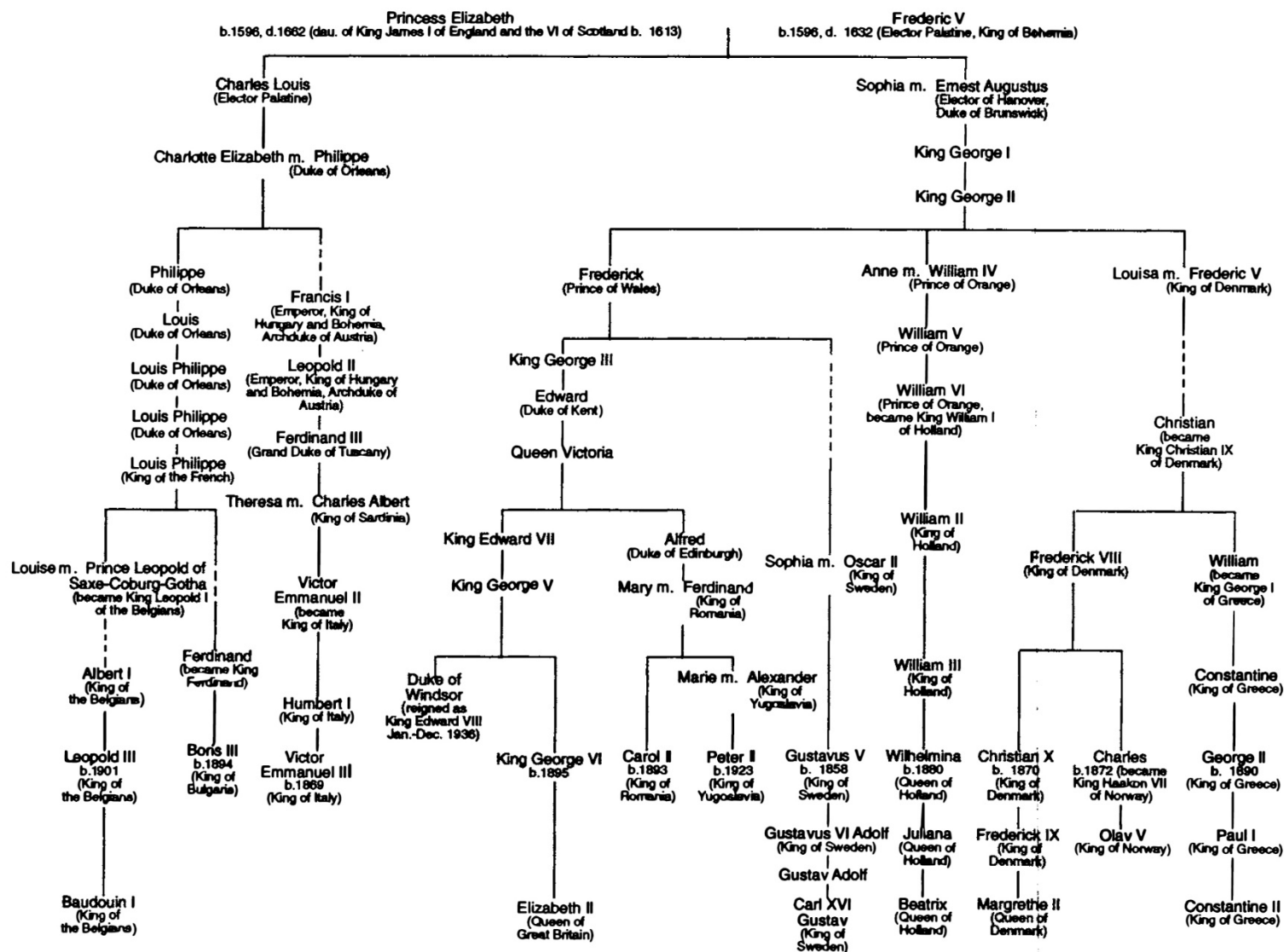
Wilfried Huismann: *Pandaleaks – The Dark Side of the WWF*, 2014, www.pandaleaks.org,
Ld. még [A Pact with the Panda – What the WWF doesn't tell](#), *The Silence of the Panda*, 2011,
és John Vidal cikke, A WWF eladja a lelkét a cégeknek, *The Guardian*, 2014. okt. 4. (Z.T.Cs. kieg.)

Jeffrey STEINBERG:

Fülöp herceg Allgemeine SS hálózata

Az amerikai kontinens legtöbb polgára úgy véli, hogy II. Erzsébet királynő egy névleges vezető, akinek nincs tényleges politikai vagy gazdasági hatalma. Azonban semmi sem áll távolabb az igazságtól. Mint a Windsor-dinasztia jelenlegi feje, ő az egyedüli ura az Egyesült Királyságnak és még 16 államnak, és kisebb mértékben, de ugyanolyan halálos tekintéllyel további 33 országnak, melyek a Brit Nemzetközösség (Commonwealth) tagjai (alábbi ábra, A brit királyi család a 17. századtól, az egyéb királyi rokonokkal).

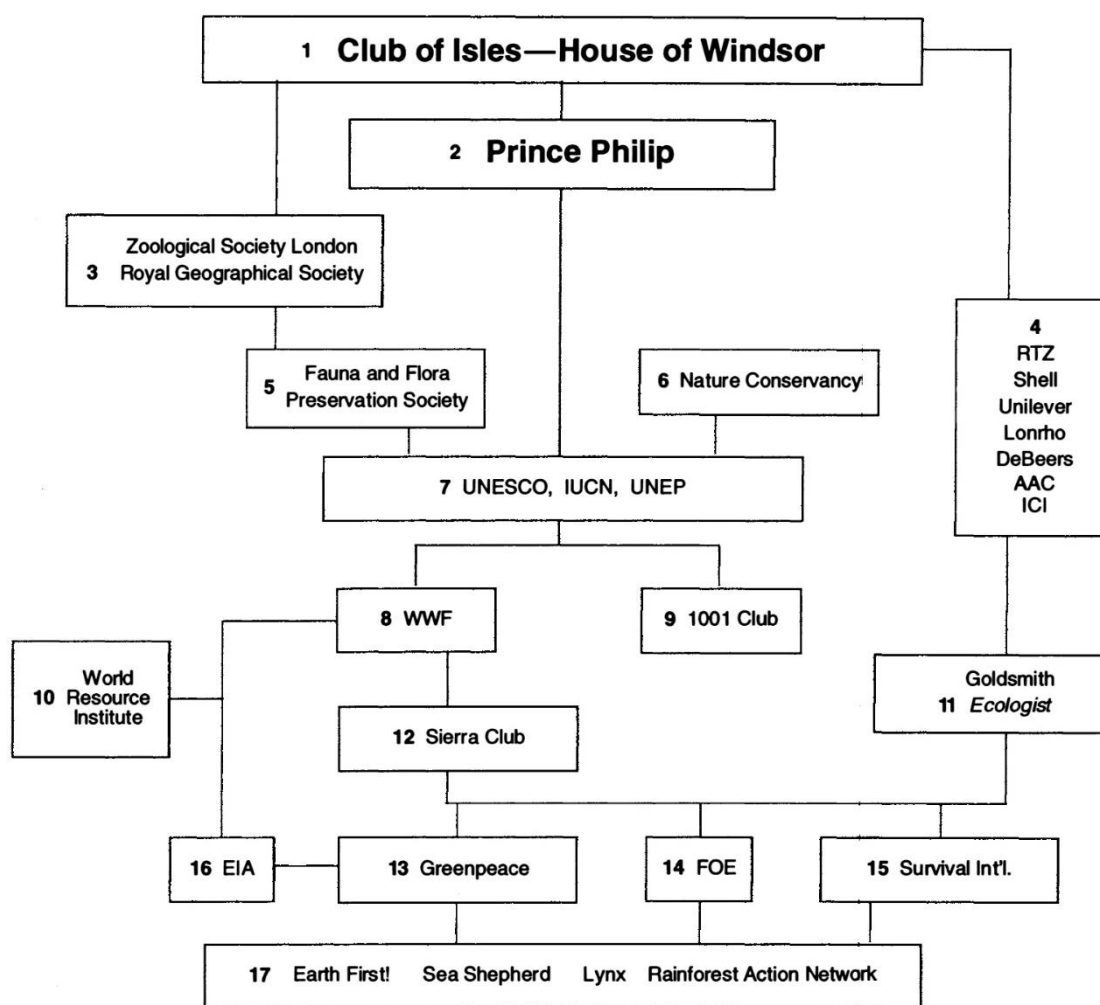
FIGURE 1
The Royal Family Tree

Note: Dashed lines indicate that one or more generations have been omitted.

De a Windsor-ház hatalma II. Erzsébet királynő egy másik, „vezérigazgatói” státuszából is származik, melyet egy informális testület élén betölt: ezt a kevesek úgy ismerik, mint „A Szigetek Klubja” (Club of the Isles), amely ötvözi a politikai és pénzügyi hatalmat az egymással házasodó európai királyi és fejedelmi családok még szélesebb kombinációjával, Skandináviától Görögorszáig. A Club of the Isles becsült összvagya több mint 1 billió dollár, és a holdin-goké, melyek felett a klub ellenőrzést gyakorol, meghaladja a 9 billió dollárt. A világ olajkész-letét a brit királyi udvar birtokolja, ahogy a világ nemesfém- és nyersanyag-készletének jelen-tős részét is, olyan „koronaékszerek” révén, mint a Rio Tinto Zinc, a Lonrho, és a DeBeers Anglo-Amerikai Társaság.

FIGURE 2
Prince Philip's Allgemeine SS

A királyi hitves, Mountbatten Fülöp, edinburgh-i herceg egy hasonló szerepet játszik, ő a Club of the Isles „ügyvivő igazgatója”, és a WWF feje (World Wide Found for Nature). Mi több, Fülöp herceg a klub elsőszámú politikájának fő szócsöve: a világ népességének 1 milliárd fő alá csökkentéséé, melyet több nemzedéknyi időn belül akarnak elérni.

Ennek a tervezett népirtásnak a megvalósítása globális méretekben meghaladja azt a mé-
szárlást, amit lehetővé tettek Afrika ellen az elmúlt 35 évben. A kivitelezés érdekében a Fülöp
herceg által irányított végrehajtó szervezet létrehozott egy erőteljes apparátust, egy „SS”-t,
mely királyi kiváltságokkal rendelkező alapítványokból, cégekből, propaganda-szervezetekből,
bérnyilkos és terrorista ügynökségekből, etc. áll—ez a világ leghatékonyabb „Gyilkos Rt-je”.

Ki-kicsoda Fülöp herceg Allgemeine SS hálózatában

Lásd az alábbi sorszámokat a 2. ábrán:

1. **Club of the Isles/Windsor-ház:** A Club of the Isles révén (ld. 2. ábra) a Windsor-dinasztia *primus inter pares*, első az egyenlők között működik egy kiterjedt királyi család érdekében, mely igényt tart Oroszország, Poroszország, Dánia, Svédország, Belgium, Görögország, Hollandia, és kisebb fejedelemségek trónjára [beleértve immár a volt kelet-európai szocialista országokat, Szerbiát, Romániát vagy akár Magyarországot is? Vagy nálunk a Habsburgok vannak „betárazva”? Ld. a WWF-Heineken terv alább.—A ford.].

2. **Fülöp, Görögország és Dánia hercege, Greenwich bárója, Merioneth grófja, Edinburgh hercege:** mint II. Erzsébet királynő királyi hitvese, Fülöp herceg alapítása 1961-ben a World Wildlife Fund (WWF), melynek nemzetközi elnöke lett 1981-ben. Korábban a londoni Zoológiai Társaság (ZSL) elnöke volt (ld. válogatott idézetek az írásaiból és beszédeiből).

3. **Londoni Zoológiai Társaság:** 1826-ban alapította Sir Stamford Raffles, korábban India alkirálya és Szingapúr alapítója. A Londoni Állatkert anyaszervezete.—**Királyi Földrajzi Társaság (RGS):** 1830-ban alapították, mint Londoni Földrajzi Társaságot; királyi adománylevél 1859. Szponzorálta a főbb gyarmati expedíciókat, mint pl. Livingsonét és Sir Richard Burtonét Afrikában. A ZSL és az RGS testülete majdnem ugyanaz, mint a WWF-é; Fülöp herceg volt a ZSL elnöke az 1970-es években

A ZSL és az RGS áll a brit titkosszolgálat csúcsán. A ZSL korábbi vezetői: Julian Huxley 1935-42; Lord Alanbrooke tábornok, az Egyesült Királyság vezérkari főnöke 1950-54; Lord Solly Zuckerman, a kormány tudományos főtanácsadója 1955-84; Sir Frank Chappell, a Brit Hadsereg korábbi főparancsnoka (GOC), a brit WWF jelenlegi igazgatója. A ZSL és az RGS vallja a WWF eugenista ideológiáját, és a Darwin–Huxley törzs mindkettőben jelen van. Az eugenetika „alapító” Sir Francis Galton volt az egyik fő hatalom az RGS-ben a 19. század közepén. Michael Huxley, Julian unokatestvére alapította a *Geographical Magazine*-t. RGS tisztviselők a WWF-es Sir Peter Scott-tal együtt alapították a Survival Internationalt.

4. **RTZ, Shell, Lonrho, ICI, Unilever, DeBeers, AAC:** Ld. Fülöp herceg céges „SS”-e, 4. ábra.

5. **Fauna és Flóra Környezetvédelmi Társaság:** 1903-ban alapították mint Birodalmi Vadóvási Társaságot (Society for the Preservation of the Wild Fauna of the Empire). A második legrégebbi brit természetvédelmi társaság a Királyi Madárvédelmi Társaság (1889) után. 108 „tiszteletbeli tengerentúli konzultánsa” van 70 országban. Kapcsolatokat tart fenn a legtöbb más, környezetvédelmi kulcsszervezettel. Az Eugenetikai Társasággal együtt az anyaszervezete a IUCN-nek és a WWF-nek. Alapítása óta a Londoni Állatkertben székel. Patrónusa: őfelsége a királynő.

„A Faunát” a brit birodalmi politika egyik karja gyanánt alapították, a „környezetvédelem” áruhájában. Alapító alelnökei lordok voltak, Milner, Grey, Cromer, Curzon és Minto, valamennyien birodalmi helytartók, főként Indiában és Afrikában. Sir Peter Scott, aki FFPS elnök volt majd három évtizeden át, az 1960-as évektől haláláig, 1989-ig, így írt a Fauna történetéről szóló könyvében: „Mivel a birodalom abban az időben lefedte a föld felszínének nagyjából egynegyedét, logikus kezdet volt az internacionalizálásban a vadvédelmi mozgalom elindítása.”

Az FFPS fő célja a nemzeti parkok rendszerének kiterjesztése világszerte. Nemzetközi konferenciákat tartottak 1933-ban, 1938-ban és 1953-ban új nemzeti parkok tervezése ügyében. Titkára Stevenson-Hamilton ezredes alapította a Kruger Nemzeti Parkot Dél-Afrikában. A kenyai nemzeti park-rendszer kialakítója, Mervyn Cowie ezredes ma is az FFPS testületi tagja.

Az FFPS-állomány igazgatta a WWF-et és a IUCN-t alapításuk óta, és gyakran elnökölnek a IUCN két kulcsbizottságában, a Nemzeti Parkok és Védett Területek Bizottságában és a Túlélési Szolgálat Bizottságában, melyek WWF-stílusú „fajvédelemmel” foglalkoznak, és 1963-tól majd’ két évtizeden át Peter Scott vezette őket.

6. Természetvédelmi Felügyelőség (The Nature Conservancy): királyi rendeletre alapították 1949-ben. Egyike a négy, hivatalos brit kutató-testületnek melyeket a Királyi Államtanács (Privy Council) irányít. Mint a „világ első, alapszabállyal rendelkező környezetvédelmi testülete”, ez lett a korona legerősebb háború utáni fedett műveleteinek egyike. A miniszterhelyettes (Lord President of the Council) titkára, Max Nicholson írta a felügyelőség programját, amikor elhagyta a kormányhivatalát a felügyelőség elnökségéért 1952-66 között. Nicholson személyesen dolgozta ki a világ környezetvédelmi mozgalma főbb stratégiáinak és taktikáinak legtöbbjét az ezt követő évtizedekben. Ő kezdte a kampányt a DDT (rovairtó szer) ellen, amit Rachel Carson népszerűsített *The Silent Spring* (A csendes forrás) c. könyvében; vázolta a IUCN alapszabályát; felállította és vezette a bizottságot, amely megalapította a WWF-et 1961-ben; és megválasztotta Sir Peter Scott-ot a WWF első elnökének, aki több mint két évtizedig volt ebben a pozícióban. A háború utáni környezetvédelmi mozgalom történetéről szóló 1970-es könyvének alcíme: „Kalauz a föld új urai számára.”

MAP 1

The British Commonwealth

Countries of the British Commonwealth

Antigua & Barbuda*	Britain*	Grenada*	Malaysia	Pakistan	Singapore	Trinidad & Tobago
Australia*	Brunei	Guyana	Maldives	Papua New Guinea*	Solomon Islands*	Tuvalu*
Bahamas*	Darussalam	India	Malta	St. Kitts & Nevis*	Sri Lanka	Uganda
Bangladesh	Canada*	Jamaica*	Mauritius*	St. Lucia*	Swaziland	Vanuatu
Barbados*	Cyprus	Kenya	Namibia	St. Vincent & The Grenadines*	Tanzania	Western Samoa
Belize*	Dominica	Kiribati	Nauru	Seychelles	Tonga	Zambia
Botswana	The Gambia	Lesotho	New Zealand*	Sierra Leone		Zimbabwe
	Ghana	Malawi	Nigeria			

*Countries where Queen Elizabeth II is sovereign

7. IUCN, Unesco, UNEP.

IUCN: A svájci központú Nemzetközi Természetvédelmi Uniót 1948-ban hozta létre Sir Julian Huxley; alapszabályát a brit külügyminisztérium írta. A 68 országot, 103 kormány-ügynökséget és 640 nem-kormányzati szervezetet (NGO) tömörítő IUCN névleg az ENSZ-hez kapcsolódik, de kívül van ennek hatókörén. A WWF-et eredetileg a IUCN támogatására alapították; a IUCN számos kulcsbizottságát a Fauna Természetvédelmi Társaság irányítja. A UNEP-pel és a Világ Erőforrások Intézetével együtt a IUCN indította el a „Globális Biodiverzitás Stratégiát”, amely számos ország környezetvédelmi tervezését vezeti.

Állománya közvetlenül tervezi a környezetvédelmi stratégiákat és irányítja a nemzeti parkok rendszerét számos volt gyarmaton ma is. Fő küldetésének a „biodiverzitás” megőrzését tekinti. A IUCN elnöke Sir Shridath Ramphal, a Brit Nemzetközösség volt főtítkára 1975-90 között; főigazgatója Martin Holdgate, az Egyesült Királyság Környezetvédelmi Minisztériumának egyik vezető tisztviselője.

Unesco: Az ENSZ Nevelési, Tudományos és Kulturális Szervezete egy párizsi központú speciális szervezet, melyet Sir Julian Huxley alakított meg, aki az első főigazgatója is volt. Az 1946-os alapító okmányában Huxley meghatározza az Unesco két fő célját, az eugenetika szükségességének népszerűsítését, és a vadvédelmet a nemzeti parkok létrehozásával, különösen Afrikában. Az Unesco 550 millió dolláros éves költségvetéssel támogatja a környezetvédő csoportok hatalmas hálózatát; a környezet védelmét a három fő célja egyikének tekinti.

UNEP: Az ENSZ Környezetvédelmi Programját az ENSZ 1972-es konferenciáján alakították ki, melyet a WWF-alapító Maurice Strong szervezett. A kenyai központú UNEP szorosan együttműködik az Unesco-val, a IUCN-nel, és a WWF-fel különböző vállalkozásokban. Szervezete, a Világ Környezetvédelmi Figyelőszolgálat az angliai Cambridge-ben, melyet közösen szponzorál a IUCN-nel és a WWF-fel, a környezetvédelmi mozgalom központi hírszerző ügynöksége.

8. Vadvédelmi Világalap (WWF), 1987-től World Wide Fund for Nature: Ld. Allen Douglas: A WWF: fajelmélet és világkormány.

9. 1001 Klub: Ld. Scott Thompson: Az '1001 Klub': egy környezetvédelmi kartell

10. Világ Erőforrások Intézete (WRI): 1982-ben alapították az amerikai WWF-elnök, Russell E. Train vezetése alatt, a Rockefeller Brothers és a MacArthur Alapítvány nagylelkű adományaiból. Kinevezett elnöke James Gustave Speth volt. Speth volt a társalapítója a Természeti erőforrások védelme tanácsának és korábban az amerikai Környezetvédelmi Minőségért Tanács elnöke, valamint a Global 2000 projekt igazgatója. A WRI-nél töltött 11 év után Speth lett a vezetője az ENSZ Fejlesztési Programjának (UNDP) 1993-ban. A WRI a fő think-tank az amerikai környezetvédelmi csoportok számára, amely sorra teszi közzé a tanulmányokat, az új világrendet és a globális biodiverzitás-stratégiát hirdetve. A WRI kapcsolódik a londoni Nemzetközi Környezeti és Fejlesztési Intézethez, melyet korábban Lady Jackson (Barbara Ward) vezetett.

11. Goldsmith/The Ecologist: Sir James Goldsmith és bátyja, Edward a WWF-apparátus vezető finanszírozói globálisan. John Aspinall-lal együtt a fő támogatói a Survival International-nek és a Föld Barátainak (Friends of the Earth). 1970-ben Edward Goldsmith alapította a *The Ecologist* folyóiratot, a zöld mozgalom radikális szárnyának magazinját. Edward indította el a Zöld Párt mozgalmat az Egyesült Királyságban, amelyből azután kinőttek a zöld pártok az Európai Közösség minden országában.

12. Sierra Klub: A Sierra Klubot 1892-ben alapította a természetbarát John Muir, a híres rablóbaró, E. H. Harriman támogatásával. Az 1950-es évekig kiránduló-klubként működő Sierra Klub egy radikális környezetvédelmi lobbiszervezet lett David Brower vezetése alatt. 1969-ben Brower otthagyta a Sierra Klubot, hogy létrehozza a radikálisabb Föld Barátait. Később ő alapította a Földsziget Intézetet is. Michael McCloskey váltotta fel Browert a Sierra Klubnál, aki a szervezetet átalakította, hogy megvédje az USA állami földterületeit minden kereskedelmi

felhasználástól. A Sierra Klub vezetői hozták létre a Greenpeace-t 1971-ben Kanadában. 1979-ben a Sierra Klub és a Wilderness Society (Vadvidék Társaság) szerződött 10 évre David Foremant, hogy létrehozzon és vezessen egy környezetvédelmi terrorista szervezetet. Ez a szervezet lett az Earth First! (Első a Föld!)

MAP 2

WWF's global outreach

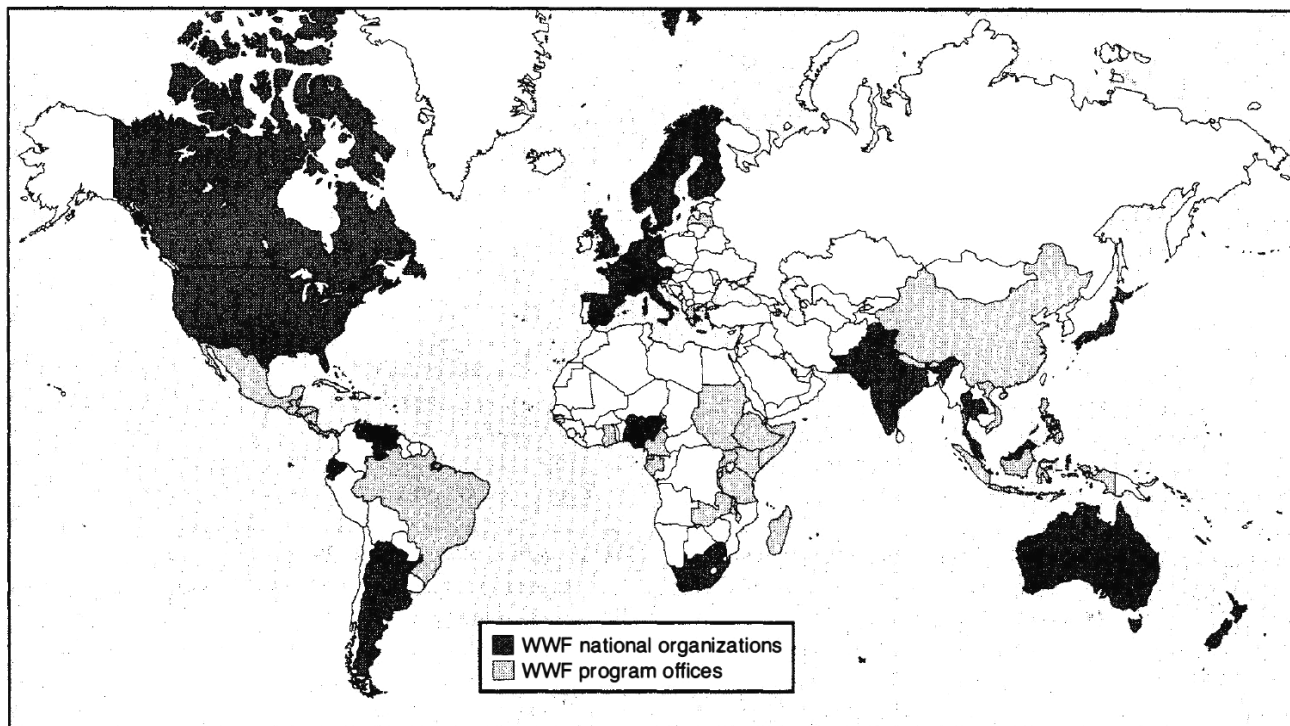

FIGURE 3

WWF International Advisory Council (1993-94)

Chairman:

HRH The Prince Philip, Duke of Edinburgh

Members (partial list):

HRH Prince Bernhard of the Netherlands

Sir Kenneth Kleinwort, director, Kleinwort, Benson Lonsdale plc

Sir Edmund Hillary, former New Zealand High Commissioner in India

Rt. Hon. Sir Geoffrey Palmer, KCMG, PC, former prime minister, New Zealand

Javier Pérez de Cuellar, former secretary general, United Nations, president of

International Commission for Culture and Development, UNESCO

Lily Safra, wife of Edmond Safra, chairman, Safra Bank and Republic National Bank of New York

Dr. Giancarlo Ligabue, president of Museum of Natural History of Venice

George P. Livanos, president, Seres Shipping and Ceres Hellenic Shipping

Dr. Anis Mouasher, president, Royal Society for the Conservation of Nature, Jordan

Alhaji Chief S.L. Edu, Nigerian, chairman

African Alliance Insurance Co.

Leo Tindemans, former prime minister of Belgium

Baroness Mildred von Platen, Sweden

Norman G. James, chairman, Canadian National Sportsmen's Shows

Patricia Koechlin-Smythe, president, British Show Jumping Association

Prof. Sumitro Djojohadikusumo, chairman of PT Indoconsult, Indonesia

Jacques Pagot, former president, Velux-France

WWF national organizations, with date of formation

1961 Switzerland	1963 Germany	1968 South Africa	1971 Japan	1973 France	1988 Thailand
United Kingdom	Austria	Spain	Sweden	1978 Australia	Ecuador
U.S.A.	1966 Belgium	1969 India	1972 Denmark	1981 Hong Kong	Argentina
1962 Netherlands	Italy	1970 Norway	Finland	1985 New Zealand	1989 Nigeria
	1967 Canada	Pakistan	Malaysia		1990 Venezuela

Countries with WWF program offices

Belize	Burundi	Costa Rica	Ethiopia	Ghana	Honduras	Latvia	Mexico	Panama	Somalia	Uganda
Bhutan	Cameroon	Djibouti	Equatorial Guinea	Greece	Indonesia	Madagascar	Nicaragua	Philippines	Sudan	Vietnam
Brazil	China	El Salvador	Gabon	Guatemala	Kenya	Malawi	Nepal	Rwanda	Tanzania	Zambia

13. **Greenpeace:** 1971-ben alapították a „Don't Make a Wave Committee”-ből („Ne csinálj bajt bizottság”), hogy a drog-rock-szex ellenkultúra áldozatait becsatornázzák a WWF által szponzorált „közvetlen akciókra”. Jelenleg 24 országban vannak ágai, központjuk Hollandiában van, és éves költségvetésük 157 millió dollár. Ökoterrorista csoportokat hoztak létre, mint amilyen a Sea Shepherd, Lynx, Animal Liberation Front és az Earth First! Jelenlegi igazgatója Lord Peter Melchett, az ICI-vagyon (Imperial Chemical Industries) örököse. A háttér-operátor a korai évektől David McTaggart, egy kanadai hű ember, aki a WWF-igazgató Sir Peter Scott-tól támogatást kapott, hogy hajókat vásároljon nukleáris teszt-körzetek, bálna- és fókavadász hajók elleni támadás céljára.

14. **A Föld Barátai (Friends of the Earth, FOE):** 1969-ben alapította David Ross Brower, a Sierra Klub volt igazgatója. 1990-ben összeolvadt a Környezetvédelmi Politika Intézetével és az Óceáni Társasággal, és adómentes státuszt kapott az amerikai államkincstártól. 1970-ben Angliába tette át a székhelyét, a Goldsmith és Rothschild érdekeltségek, valamint John Aspinall támogatásával. Közvetlen akciókkal és egyéb tevékenységekkel foglalkozik, főként nukleáris erőműveket megcélózva. Az angol FOE igazgatója az 1980-as években Jonathan Porritt volt, a volt új-zélandi főkormányzó fia. A francia FOE alapítóját, Brice LaLonde-ot később környezetvédelmi miniszterré nevezte ki az elnök, Francois Mitterrand. A FOE, mint a Greenpeace, résztvett az Earth First! alapításában.

15. **Survival International (Túlélés Nemzetközi Szervezet, SI):** Londonban alapították 1969-ben a WWF-elnök Sir Peter Scott szponzorálásával, hogy támogatást nyújtsanak a „törzsi népeknek a földjeik, a környezetük, és életmódjuk védelmére.” Eredeti neve Primitív Népek Alapítványa volt. Szoros együttműködést folytat a WWF-fel és a Királyi Földrajzi Társasággal. Az alapító tagok között van: Edward Goldsmith, John Aspinall, Nicolas Guppy, Francis Huxley, és a Királyi Földrajzi Társaság igazgatója, John Hemming. Az SI működésének kezdeti célpontjai a dél-amerikai indiánok, különösen a janomamik voltak. 1972-ben létrehozták a Kulturális Túlélést, melyet a brit antropológus, David Maybury-Lewis vezetett, és az elnöke volt Margit, dán királynő.

16. **Környezetvédelmi Kutató Ügynökség:** Londoni székhelyű magándetektív-egység, mely az angol Greenpeace-ből nőtt ki. Alapítója Allan Thornton, a Greenpeace egyik korábbi vezetője. Támogatja az Animal Welfare Institute és más WWF-frontszervezet, hogy nyomozzon a környezetszennyezési ügyekben.

17. **Sea Shepherd, Lynx, Earth First! Rainforest Action Network.** Ld. Rogelio Maduro: A WWF ökoterrorisa, ökofasiszta légiói.

Anthony K. WIKRENT, Allen DOUGLAS:

Fülöp herceg céges SS hálózata

A modern multinacionális vállalatok, mint amilyen a Royal Dutch Shell, a Unilever és az RTZ, melyek oly sokat tettek Afrika és a világ többi részének megfojtásáért a háború után, nem mások, mint a brit korona égisze alatt álló, modern köntösbe öltöztetett utódai az Erzsébet-kori Anglia „kalóz-társaságainak” [privateer]. Hasonlóan a gyakran Velence által szponzorált Erzsébet-kori elődeikhez, melyek némelyike beolvadt a Brit Kelet-Indiai Társaságba a 16. század végén, királyi kiváltságokkal rendelkeznek, hogy globálisan működhessenek a korona és szövetséges családjai érdekében. A Royal Dutch Shell anglo-holland cég például, mely elsőrendű szerepet játszik Afrikában és a WWF-ben, pénzügyi stabilitását akkor alapozta meg, amikor a holland Orániai Vilmos a brit trónra lépett 1688-ban, velencei támogatással.

Amikor Afrikát gyarmatosították az európai hatalmak az 1880-90-es években, ez a folyamat is a korona felhatalmazásával történt, olyan társaságokkal, mint a Royal Niger Company, a

Brit Kelet-Afrika Társaság, és Cecil Rhodes Brit Dél-Afrikai Társasága. A mai WWF-támogatók, különösen „afrikai osztagaik”, melyeket alább sorolunk fel, ugyanúgy, mint az ábrán szereplők, közvetlen leszármazottai ezeknek a 19. század végi korona-társaságoknak, ha nem régebbiek, mint pl. a Shell. Tiny Rowland Lonrho Rt.-je jellegzetes: Afrikában 100,000 főt foglalkoztat, mint a kontinens fő élelmiszertermelő magáncége és a nemesfémek kitermelője.

1961-ben, amikor a Lonrho hatalmasra növekedett, és elkezdte aláásni a feltörekvő, független afrikai nemzeteket, még mindig Cecil Rhodes Brit Dél-Afrika Társaságának volt a leányvállalata. Mint az EIR dokumentálta az 1992-es könyvében, *Tiny Rowland: The Ugly Face of Neo-colonialism in Africa* (*Tiny Rowland: Az afrikai újragyarmatosítás fenyegető arca*), a pénz és a kapcsolati háló ennek az új brit Afrika-társaságnak az elindításához a londoni City bankárjától, Harley Draytontól és az ő 117 Old Broad Street-i csoportjától jött, gyarmati korona-ügynököktől, *a királynő magánvagyonának menedzsereitől*. Drayton régi személyi asszisztense volt a skót arisztokrata, Angus Ogilvy, akinek felesége, Alexandra, kenti hercegnő, jelenleg az angol WWF feje.

Rowland 1961-től volt azoknak a bandáknak a fő pénzelője, akik népiirtó háborúkkal pusztították Afrikát. Gyakran támogatta egyszerre a harcolók mindkét oldalát, kezdve Ian Smith rezsimjével Rhodéziában (Zimbabwe), és fekete ellenzékét Joshua Nkomo és Robert Mugabe körül, ugyanígy pénzelte a Frelimo kormányt és Renamo ellenzékét Mozambikban, és az MPLA kormányt és Unita ellenzékét Angolában.

A királynő a világ legvagyonosabb asszonya, egy bevallott 13 milliárd dolláros vagyonnal (*Harpers and Queen* magazin, 1991. január). A valóságban ez sokkal nagyobb, de ő mentességet élvez a holdingjai bevallásában. A korona az alábbi érdekeltségeket irányítja politikailag, és gyakran lényegi tulajdonosként is, melyek fő vagyona különösen Afrikában található:

RTZ Corp. PLC. (Rt.). A második legnagyobb bányaiipari cég a világon. 1873-ban alapította Hugh Matheson, a Jardine Matheson ópium-kereskedő cégtől. Az RTZ harmadik elnöke, Sir Auckland Geddes, együtt dolgozott Sir Ernest Oppenheimerrel, hogy újjászervezzék a nyersanyag-termelést Afrikában az 1920-30-as években.

Dél-Afrikai Anglo-Amerikai Rt. A világ legnagyobb bányaiipari cége; uralja az egész dél-afrikai gazdaságot. A két De Beers társasággal együtt az Oppenheimer-birodalom része. A Rothschildok és a J. P. Morgan and Co. nyújtották a támogatást Sir Ernest Oppenheimernek, hogy kartellbe tömörítse a dél-afrikai gyémánt- és aranytermelést 1902 és 1929 között.

De Beers Egyesült Bányák, Kft. (Dél-Afrika) és De Beers Centenary AG (Svájc). Ellenőrzi a világ gyémánt-termelését. Alapította Cecil Rhodes 1880-ban; 1888-tól Rothschild-támogatással megszerezte a világ gyémánt-termelésének 90%-át [vö. Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment*, 1981, A. Bailey és A. Beit voltak a Rothschild-strómanok Rhodes mellett.—A ford.].

Barclays PLC. A fő banki hatalom Afrikában. Szilárdan kézben tartják a Barclay, Freame, Bevan és Buxton családok, az utóbbi a WWF társalapítója.

Shell Kereskedelmi és Szállítási Rt. (ST&T), és Shell U. K. Ltd. A világ legnagyobb olajfeldolgozó cége. Az ST&T egy brit konszern, alá tartozik a több mint kétezer Royal Dutch Shell cég 40%-a (a többi 60% a Royal Dutch Petroleum Co. birtokában van); összekovácsolta Sir Henri Deterding 1903-ban, a francia Rothschildokkal.

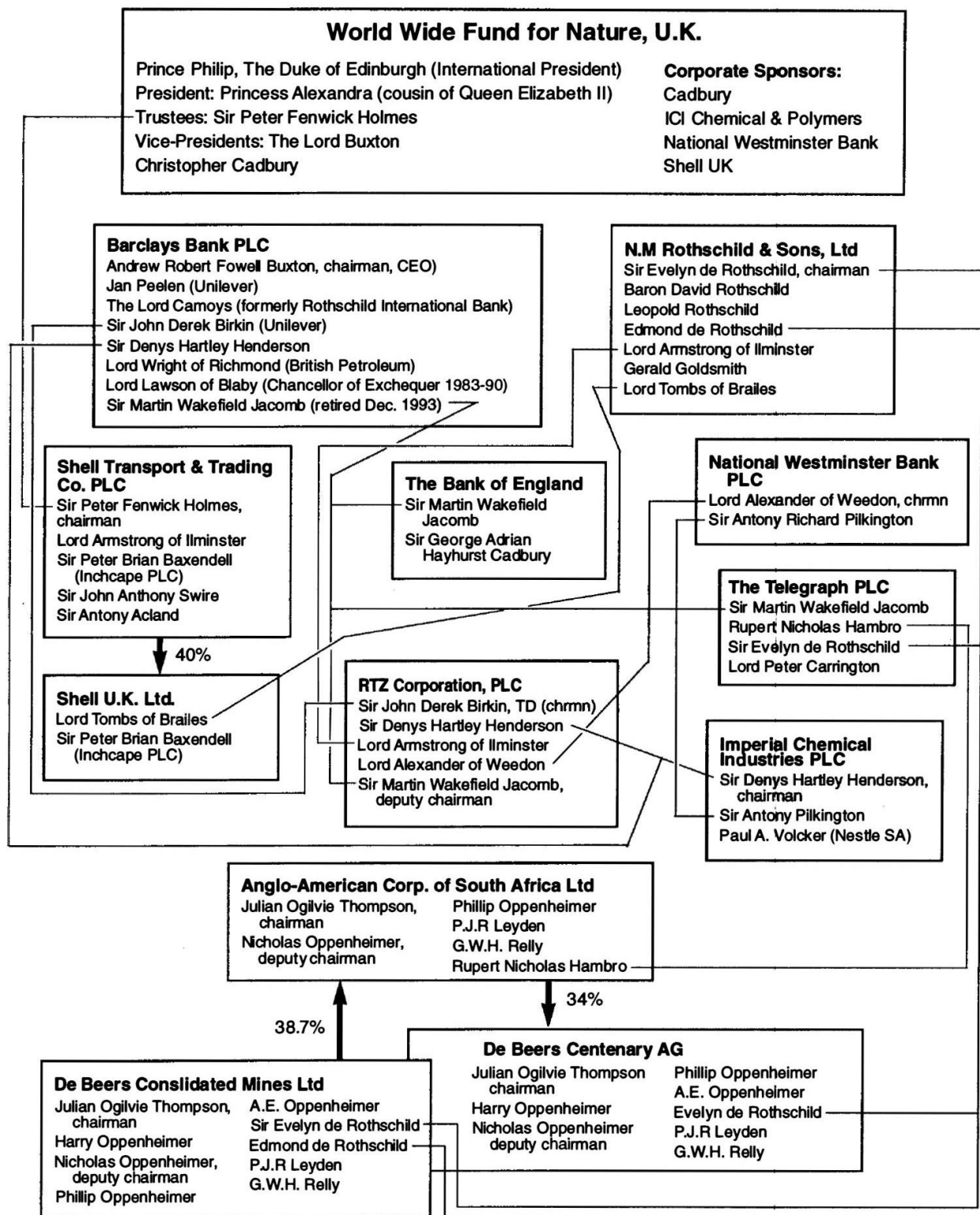
N. M. Rothschild & Sons Ltd. (NMR&S). 1803-ban alapították a Thurn und Taxis család segítségével, amely a Habsburg Birodalom „hercegi családjainak” egyike, mely a velencei Torre e Tasso családtól eredt. Az NMR&S történetileg finanszírozta a velencei mintán alapuló Brit Birodalom terjeszkedését, miként Cecil Rhodes arany- és gyémánt-birodalmát.

Imperial Chemical Industries PLC. A világ legfőbb vegyipari kartellje. 1926-ban alapította Lord Melchett és mások, a négy legnagyobb brit vegyipari cég egyesítésével. A jelenlegi Lord Melchett, az ICI-alapító unokája, a Greenpeace feje az Egyesült Királyságban.

Unilever. Hatalmas ültetvényeket birtokol Afrikában, és a kontinens legnagyobb kereskedelmi társasága (United Africa Co.); a világ legfőbb élelmiszeripari kartellje, különösen a zsírok és étolajak terén. Az 1930-as években alapították az angol Lever Brothers cég stratégiai egyesítésével, amely birtokolta a Royal Niger Co., egy holland társaság nyugat-afrikai örökségét.

FIGURE 4

Prince Philip's Corporate SS

Az '1001 Klub': egy természetvédő kartell

Az '1001 Klubot' 1971-ben alapította a holland Bernhard herceg, Orániai Juliana királynő hitvese, és csak 1001 tagja lehet, akik meghívással nyerik el a tagságukat. Minden tag egy 10,000 dolláros belépési díjat fizet, amely egy 10 millió dolláros kartell bankszámlájára megy, hogy támogassák a WWF-műveleteket. A klub adományából épült fel egy székház a svájci Glandban, amely jelenleg a WWF és a Nemzetközi Természetvédelmi Unió nemzetközi otthona. Az első tagokat Bernhard herceg és Fülöp, edinburgh-i herceg választotta ki. A tagok között vannak az európai királyi házak képviselői, brit korona-cégek tisztviselői, és a nemzetközi szervezett bűnözés prominens figurái. Alább egy válogatást adunk a jelenlegi és volt tagokról, egy rövid életrajzi ismertetővel:

Bernhard herceg. Hollandia. 1912-ben született Vilmos császár húgának, Hohenzollern Viktória hercegnő unokatestvéréként. 1934-ben, a berlini egyetemen beszervezte a náci titkoszolgálat, és az IG Farben-hez került (vegyipari óriásvállalat, amelynek üzleti kapcsolatai voltak a brit Imperial Chemical Industries-zel a háború alatt, és előállította a Zyklon-B gázt, melyet a haláltáborokban használtak). A náci kapcsolatai miatt Bernhard házassága Orániai Juliana királynővel botrányt kavart Hollandiában.

Bernhard alapította a Bilderberg Társaságot 1953-ban. A Bilderberg szponzorálja az észak-amerikai és európai „egy-világ” elitek éves, titkos találkoztóját. Bernhard volt a társalapítója a WWF-nek 1961-ben. 1976-ban rajtakapták, hogy egy 1,1 milliós vesztegetési pénzt kapott a Lockheed cégtől. Lemondott a Bilderberg vezetéséről, és kilépett a WWF nemzetközi testületéből és az 1001 Klubból is, de vezető figura maradt a színpad mögött mindhárom szervezetben.

Henrik herceg. A dániai WWF elnöke.

Juan Carlos herceg. A spanyol WWF alapítója és tiszteletbeli elnöke. Később király lett.

Sadrudin Aga Khan herceg. „Öfelsége” címet kapott II. Erzsébet királynőtől 1957-ben, amikor a *Paris Review*-t adta ki, melyet John Trainnel alapított (ld. „Fülöp herceg barátai futtatják a 'Kapt el LaRouche' összeesküvést”).

Johannes von Thurn und Taxis herceg (elhunyt). Önmagát a „velencei titkosszolgálat fejének” nevezte, és képviselője a Szent Római Birodalom legerőteljesebb „hercegi családjai” egyikének. A családnak kiterjedt földbirtokai vannak Bajorországban, Portugáliában, Olaszországban és Brazíliában, helyét a Habsburg Birodalom postamestereként vívta ki. Atyja, Max alapította Hitler Allgemeine SS-ét, mely a család bajorországi Regensburg kastélyában székelt.

Bertolt Beitz. Az Alfred Krupp von Bohlen und Holbach Alapítvány igazgatója. Beitz sikeresen irányította a Krupp Művek 1953-as államosítását.

Conrad Black. A Hollinger Corp. elnöke, egy média-konglomerátumé, melyben részt vesznek a főbb hírlapok Nagy-Britanniában, Kanadában, az USA-ban, Izraelben és Ausztráliában. A cég eredeti neve Argus Corp. volt, mely a háború után alakult meg, a korábbi brit hírszerzés élvonalbeli cégéből, a War Supplies Ltd.-ből (Hadianyag Ellátó Kft.), majd a Hollinger lett a Windsor-ház vezető sajtó-organuma, amely legutóbb a propaganda-kampányt vezette az amerikai elnök, Bill Clinton ellen.

Aubrey Buxton of Alsa báró. Örökös peer [brit főrend]. Az angol WWF alelnöke Fülöp herceg alatt. A Buxton család futtatja a Barclays Bankot.

Peter Cadbury. A Preston Publications Ltd. és a George Cadbury Tröszt elnöke. A családi csokoládé-érdekeltségi uralják Nyugat-Afrika gazdaságait.

Dr. Luc Hoffman. A nemzetközi WWF és az IUCN alelnöke (1966-69); a Hoffman-LaRoche, svájci gyógyszer-cég igazgatója.

Alexander King. 1968-ban társalapítója a Római Klubnak (Club of Rome) Aurelio Peccei-jel. Felelőse a Klub által kiadott *Limits to Growth* (A növekedés határai) c. könyvnek, amely a

világ népességének drasztikus csökkentése melletti malthus-i érvelés újjáéledését eredményezte.

Jonkheer John H. Loudon. Lovagi címeket kapott a brit és a holland királyi családoktól. Bernhard maga választotta utódja 1977-ben a WWF nemzetközi elnökeként. A Royal Dutch Shell Csoport korábbi CEO-ja, a Shell Oil Co. elnöke 1976-ig.

Sir Peter Scott. A Brit Birodalom lovagja (elhunyt). A WWF-Intl. elnöke 1961 óta; a IUCN Survival Service Bizottságának elnöke 1963 óta; a Wildfowl Trust (Bagoly Tröszt) alapítója 1964-ben, a Gloucester megyei Slimbridge-ben.

Maurice Strong. A WWF-Intl. alelnöke 1975-ig. Az ENSZ Környezetvédelmi Programjának első vezérigazgatója 1975-ig, korábban két évig az ENSZ Emberi Környezet Konferenciájának főtitkára. A IUCN hivatalvezető elnöke. Az ENSZ főtitkár-helyettese (1985-87). A főtitkár megbízottja az ENSZ által szponzorált riói Föld Csúcson 1992 júniusában. A kanadai kormány által kinevezett elnöke a Petro-Canadának (1976-78); jelenleg az Ontario Hydro elnöke.

Gustavo Cisneros. Venezuelai milliárdos és a Rockefeller család tányérnyalója, kapcsolódik a drog-pénzmosó körökhöz. 1994 elején a család tulajdonában lévő Banco Latino bedőlt, és megszerezte a venezuelai kormány. Testvére, Ricardo Cisneros, a Banco Latino igazgatója, jelenleg az igazságszolgáltatás elől menekül. Futtatta a BIOMA-t, egy vezető venezuelai „környezetvédő csoportot”, melyet leállítottak, miután rajtakapták delfinek megölésén.

D. K. Ludwig (elhunyt). Üzletember, aki vagyont szerzett az amazóniai esőerdők irtásából, majd segített a szervezett bűnözés nagyfőnökének, Meyer Lanskynak, hogy a drog-pénzmosó birodalmát kiépítse a Bahamákon.

Fred Meuser. A táskás ember, aki az 1,1 millió dolláros vesztegetési pénzt megszerezte Bernhard hercegnek a Lockheed-től.

Tibor Rosenbaum (elhunyt). A Moszad első logisztikai főnöke. Genfi székhelyű Banque du Crédit Internationale-ját a *Life* magazin buktatta le 1967-ben, mint Meyer Lansky pénzmosodáját. A másik 1001 taggal, **Louis Mortimer Bloomfield** őrnaggyal (elhunyt) Rosenbaum hálózata pénzelte a Permindex céget, melyet a New Orleans-i államügyész, Jim Garrison vádolt a Kennedy-gyilkosságban való szerepéért. A francia hírszerzés megállapította, hogy a Permindex a BCI-n keresztül mosott tisztára 200,000 dollárt, hogy pénzeljen több merényletkísérletet Charles de Gaulle ellen.

Robert Vesco, nemzetközileg körözött személy, állítólag a Medellín-kartell „amerikai kapcsolata”. Kezdetben a Rothschild család svájci bankja szponzorálta, hogy átvegye a Lansky-leányvállalatot, az Investors Overseas Service-t. Utolsó ismert címe: Havana, Kuba.

Anton Rupert, az 1001 Klub társalapítója, és a dél-afrikai WWF elnöke. Rupert a tulajdonosa a Rembrandt dohány-érdekeltségeknek és támogatottja a II. világháborús brit MI-6 főnöknek, Sir Stewart Menzies-nek.

Sir Kenneth Kleinwort, a Kleinwort Benson tulajdonosa, Anglia egyik legrégebbi bankjáié.

Henry Keswick, a Jardine Matheson elnöke, egy brit kereskedő-társaságé, amelyet Lord Palmerston hozott létre a távol-keleti ópium-kereskedelem céljára a 19. században. Testvére, John Keswick a Hambros Bank elnöke (mely a WWF egyik támogatója) és a Bank of England egyik igazgatója.

Edmond Safra, a Safra Bank elnöke, egy időben az American Express Bank tulajdonosa, drogpénz-mosás miatt nyomoz utána az amerikai és svájci kormány.

Sir Francis de Guignand, a brit titkosszolgálat volt vezetője, jelenleg Dél-Afrikában lakik.

1. tábla. Az 1001 Klub tagsága (országok szerint)

Ország	Tagok száma*
USA	156
Egyesült Királyság	129
Hollandia	101
Kanada	64
Svájc	61
Dél-Afrika	59
Németország	53
Franciaország	34
Egyéb (még 42 országban)	344

* Az 1987-es taglista nyomán

Allen DOUGLAS:

A WWF: fajelmélet és világkormány

A World Wildlife Fund-ot (WWF, a mai World Wide Fund for Nature) 1961-ben alapították egyetlen kifejezett céllal: pénzt gyűjteni a Nemzetközi Természetvédelmi Unió (IUCN) műveleteinek drasztikus kiterjesztésére. A IUCN, melyet a svájci Glandban alapítottak 1948-ban a brit külügyminisztérium által kidolgozott alapszabállyal, azt hirdeti magáról, hogy ő a legnagyobb „profi” nemzetközi környezetvédelmi szervezet—mivel 1994-ben 68 állam, 103 kormányügynökség, és több mint 640 nem-kormányzati szervezet (NGO) a tagja, „számosan a globális tényezők közül”.

A „természetvédelem” áruhája alatt azonban a WWF-IUCN valójában másra törekszik: 1) csökkenteni a világ népességét, különösen a fejlődő országokban, és 2) biztosítani, hogy a világ nyersanyagai feletti ellenőrzés a nagy brit (vagy anglo-holland) multik kezében maradjon. Ez a két cél, a WWF-IUCN szóvivők által ismételtén bevallottan, szükséges egy világkormány megteremtéséhez.

A WWF-et az 1961-es kezdetei óta Fülöp herceg vezeti, aki a legfontosabb nemzeti ága, a WWF–U. K. első feje s a hollandiai Bernhard herceget választotta a WWF első nemzetközi fejének. Az 1970-es évek közepének Lockheed-botrányai után, melyben Bernhard herceget leleplezték, hogy millió dolláros kenőpénzt fogad el a gépeladásokért, Fülöp váltotta fel Bernhardot a WWF-Intl. élén. Fülöpöt utódja a WWF-UK élén Alexandra hercegnő, a királynő első unokatestvére lett.

Az a tény, hogy a korona közvetlenül futatta a WWF-et a kezdetektől, törvényes dolog. A WWF–IUCN azonban egy mellékterméke két, vezető brit birodalmi intézménynek: ezek a Vad Fauna Megóvásáért Birodalmi Társaság (most Fauna és Flóra Természetvédelmi Társaság, FFPS, melynek patrónusa a királynő), melynek fő célja vadászterületek létesítése szerte Afrikában; a másik pedig az Eugenikai Társaság.

Mind a IUCN, mind a WWF társalapítója Sir Julian Huxley, aki személyesen résztvett ebben a két áramlatban. Megszállottja a népesség-kontrollnak, melyet „korunk problémájának” nevezett. A brit kormány Népesség-kutatási Bizottságában dolgozott a két világháború között, alelnöke volt az Eugenikai Társaságnak 1937-44 között, és ennek elnöke volt, amikor részt vett a WWF megalapításában 1961-ben. Egyúttal alelnöke volt „a Faunának”, ahogy arisztokratikus tagjai még ma is gyengéden nevezik.

Mindkét intézmény és WWF-utódaik ideológiája, modern formájukban Sir Francis Galton-tól ered, aki kitalálta az „eugenika” fogalmát, ill. első unokatestvérétől, Charles Darwintól, aki 1859-ben kiadta a hírhedt könyvét, *A fajok eredetét* (teljes címe: A fajok eredete – a természetes kiválasztódás, avagy az alkalmas fajták megóvása a létért való küzdelemben). Galton segített propagálni az áltudományos darwinizmusnak a „legalkalmasabb túlélésére” vonatkozó humbugját, az emberi területre vetítve, és így határozta meg a „faj-jobbítási mozgalmának” céljait: „Létre kell hozni egy új és magasabbrendű fajt az eugenika révén,” amelynek érdekében az emberi fajt „szelektálni” kellene. A Darwin–Huxley törzs és kuzinjai szüntelenül ezt a doktrínát hirdették az utóbbi több, mint másfélszáz évben.

És íme, a WWF alakot öltött már a II. világháború előtt, mint a Rhodes-féle külügyminisztériumi think-tank, ötletműhely, a Royal Institute of International Affairs politikai és közgazdasági tervezői szatellitje. Ez a „tervezés” az eugenikára, nyersanyag-kontrollra és a világkormányra fókuszált; két fő tisztviselője, Max Nicholson és Julian Huxley alapította később mind a IUCN-t, mint a WWF-et.

Huxley folytatta az eugenikai rögeszméjét a háború után, mint az ENSZ Nevelési, Szociális és Kulturális Szervezetének (Unesco) első vezetője. Mint mondta ennek alapító dokumentumában, „Noha teljesen igaz, hogy bármely radikális eugenika-politika még sok éven át lehetetlen lesz politikailag és lélektanilag, az Unesco-nak fontos megértenie, hogy... a közvéleményt tájékoztatni kell a terítéken lévő ügyekről, annak érdekében, hogy ami most még elképzelhetetlen, egyszer elképzelhetővé váljék.”

A világkormány a válasz, hangsúlyozta Huxley és Nicholson, és a „vadvilág megőrzése” az egyik út ehhez. Huxley azt mondta, hogy „az ember gyarapodása másodlagos kell legyen más fajok megóvása után.” Munkatársa, Nicholson, aki a háború után öt külügyminiszter államtitkára volt és az egyik legerőteljesebb brit közszolga, azt mondta az 1970-ben megjelent, a környezetvédelmi mozgalom történetéről szóló könyvében (*The Environmental Revolution: A Guide for the New Masters of the World*, A környezetvédelem forradalma: kalauz a világ új urainak), mely mozgalmat nagy mértékben ő és Huxley alapították, hogy a világ madarainak vándorlási mintái arra készítetnek bennünket, hogy „megtanuljuk és fenntartások nélkül elfogadjuk, hogy a Kacsák Korlátlan Társasága (Ducks Unlimited) feleslegessé teszi a szuverenitást (Sovereignty Superseded). Számos példa van a kacsákon kívül, ahol ugyanez a lecke, de kevesen sajátítják el.”

1960-ban, amikor Afrika nagy része függetlenedni kezdett, a 74 éves Huxley tett egy fáradságos, három hónapos utazást Afrikában, hirdetve, hogy a „vadvilág megőrzését” nem kellene az újonnan függetlenné vált államokra bízni. Ezen a címen, és a függetlenség aláásása és lerombolása céljával, Huxley és Nicholson a következő évben társultak királyi pajtásukhoz, Fülöp herceghez, és megszületett a WWF.

Fülöp herceg barátai és a „Kapl el LaRouche-t!” összeesküvés

Amikor Henry Kissinger, a londoni Chatham House egyik keze, bevallottan brit ügynök, sikeresen lobbizott a reagani igazságügy tisztviselői érdekében, és az FBI elindított egy politikai célú boszorkányüldözést az amerikai közgazdász, Lyndon LaRouche és politikai mozgalma ellen 1983 elején, Kissinger volt Fülöp herceg bűvkörében az a kitartó aktivista, aki azt a feladatot kapta, hogy globális média-kampányt indítson LaRouche hamis megvádolására és egy ellene irányuló lehetséges merénylet érdekében.

John Train, egy Wall Street-i bankár és az amerikai WWF elnökének, Russell Trainnek az unokatestvére, találkozók sorát hívta össze 1983 áprilisától, melyeken újságírók, kormányügynökök és a B'nai B'rith Rágalmazás Elleni Ligájának (ADL) tisztviselői voltak jelen. Ezeknek a találkozóknak az eredménye egy rágalom-dömping lett, amely olyan eltérő hírsatornákon jelent meg, mint az NBC-TV, a *Wall Street Journal*, a *Reader's Digest*, és a szovjet magazin, a *Literaturnaja Gazeta*.

A Train-vezette propaganda-erőfeszítés, melyet a George Bush által vezetett „titkos kormány” csapat futtatott, mely pénzelte a narko-terrorista nicaraguai kontrákat és fegyvereket adott el Khomeini Ajatollah-nak, hozzájárult 1988 decemberében LaRouche és féltucat társa perbefogásához. A Train-szalon szerepére vonatkozó bizonyítékot módszeresen félresöpörték a per alatt és után. Ez a bizonyíték teljes fordulatot hozhatott volna az ügyben.

Train egy New York-i befektetési tanácsadó céget vezet, a Smith Traint, amely angol–svéd tulajdonban van az 1980-as évek eleje óta. A Rothschild család két tagja ül a társaság igazgató-testületében, mely a Smith Train 50%-ával rendelkezik, és a Train londoni partnere Steven Keynes, aki a brit közgazdász, John Maynard Keynes unokaöccse.

Azonban Train legmélyebb kötődése Fülöp herceghez a Teddy Goldsmithszel való 45 esztendeje tartó szoros együttműködése révén alakult ki, aki a bátyja a „zöld” nagyiparosnak, Sir Jimmy Goldsmithnek, az *Ecologist* magazin kiadójának, amely a WWF-apparátus radikális szárnyának házi kiadványa. Train és Teddy Goldsmith először az 1950-es évek elején jöttek össze Párizsban, együtt a „Children of the Sun” (Napgyerekek) szerzőjével, Stephen Spenderrel, a brit királyi titkosszolgálat egyik „radikális” kezével, hogy megalapítsák a *Paris Review*-t. Teddy Goldsmith volt az alapítója az olyan WWF kulcs-szervezeteknek, mint a Survival International és az európai zöld-pártok. Sir James, együtt a brit kaszinó-cárral és vezető környezetvédővel, John Aspinall-lal, pénzelték az angol Friends of the Earth mozgalmat (A Föld Barátai), amikor a csoport először boltot nyitott Angliában, és állandó bajnokai lettek Fülöp herceg WWF-kalandjainak.

Fülöp herceg gyilkos világnézete, a saját szavaival

„Ha újraszületnék, szeretnék halálos vírus lenni, hogy valamivel hozzájáruljak a túlnépesedés megoldásához.”—Fülöp, edinburgh-i herceg (DPA/Német Hírügynökség, 1988. augusztus)

„Szelektálnunk” kell a fölösleget

Sajtókonferencia, National Press Club, Washington, D.C., a „Teremtés megóvása” c. konferencia alkalmából (North American Conference on Religion and Ecology, 1990. május 18.)

Mára nyilvánvalóvá vált, hogy az ún. pogány vallások környezettudatos alkalmazkodása (ökológiai pragmatizmusa), mint amilyen az amerikai indiánoké, a polinézeké és az ausztrál bennszülötteké, nagyon sok dologban realisztikusabb volt a megóvás etikája tekintetében, mint a kinyilatkoztatás vallásainak intellektualisztikus, monoteista filozófiája.

Beszéd a tiszteletbeli fokozat átvételekor, University of Western Ontario, Canada, 1983. júl. 1.

Például a WHO-projekt, amely a malária kiirtását célozta Sri Lankán a háború utáni években, elérte célját. De a probléma jelenleg az, hogy Sri Lankának háromszor annyi szájat kell táplálni, háromszor annyi munkahelyet kell létesíteni, háromszor annyi lakást, energiát, iskolát, kórházat és földterületet kell biztosítani, hogy fenntartsa a fejlődést. Nem csoda, hogy a természeti környezet és a vadvilág megszenvedti ezt Sri Lankán. A helyzet az... hogy a legjobb szándékú segélyprogramok, legalábbis részben, felelősek a problémákért.

Fülöp herceg előszava a Down to Earth (Két lábbal a földön) c. könyvhöz 1988, p. 8.

Korábban nem érdeklődtem különösebben a természettan iránt, de fiatalemberként tudatosult bennem a vadászott állatok számának évenkénti fluktuációja, és annak szükségessége, hogy a túlszaporodott állományt ‘szelektálni’ kell.

Előadás, European Council of International Schools, Montreaux, Svájc, 1986. november 14.

Az „élettel” kapcsolatban az a nagy nehézség, hogy mi, emberek a részei vagyunk, ezért majdnem lehetetlen objektíven tanulmányozni... Ezért ez a tanulmányozás antropológiai

centrikussá válik, és csekély figyelmet szentelnek minden más életforma boldogulására, melyekkel osztozunk ezen a bolygón...

Amikor a Biblia azt mondja, hogy az ember hajtsa „uralma” alá Isten teremtését, választanunk kell az uralom két értelmezése között: a „hatalom” vagy a „felelősség” között.

Egy gazda... elfogadja a természet rendjét, és gyakorolja, amit az ökológusok fenntartható fejlődésnek neveznek. Ez a természetes gazdaság alapja. Ez éppoly fontos, mint a pénzgazdaság, mivel semmilyen emberi tevékenység nem választhatja el magát a természeti világtól, ami az életünket fenntartja.

Más szavakkal, amikor az ember beavatkozik a természet egyensúlyába, szükségessé válik, hogy az egyensúlyt mesterséges eszközökkel tartsa fenn. Ez azt jelenti, hogy bizonyos állatokat meg kell ölni a fajok egésze fejlődésének fenntartása érdekében, ugyanúgy más, sebezhetőbb fajok védelme érdekében. Sajnos számosan vannak, akik elutasítják az ilyen megközelítéseket.

Az ökológia nem foglalkozik az állati egyedek sorsával. Elfogadja a többlet természeti erőforrások kiaknázásának gondolatát, mivel a természeti rendszer is így működik, de ezt mindig a fenntartható fejlődés érdekében kell tenni... A természet kérlelhetetlen törvénye az, hogy ha valaki szennyezi a környezetét, előbb-utóbb súlyos árat kell fizetnie... Nézzenek csak körül a bolygón, és nem kerülhetik el a figyelmüket azok a térségek, melyek valamikor támogatták a nagymértékben sikeres és civilizált népeket, és ezek a területek elszivatagosodtak vagy visszafoglalta őket a dzsungel. Az ok nagyon egyszerű: túlságosan kizsákmányolták a természeti erőforrásokat, és megfizették ennek árát. Naív dolog azt gondolni, hogy még sokáig megmenekülhetünk ugyanettől a sorstól. Csupán hitegetjük magunkat, mikor kétségbeesetten kiaknázzuk az ásványi erőforrásokat, melyek nem megújulóak. Mi több, szennyezzük a légkört, a földet és a vizeket mindenféle ártalmas anyaggal. Az „üvegházhatás” önmagában is alkalmas arra, hogy pusztító következményei legyenek az egész földi életre.

Ez az emberi agy kettősségének tükröződése. A bal agyfélteke hozza létre az objektív tudományos kutatáson nyugvó ésszerű válaszokat, míg a jobb agyfélteke előnyben részesíti az emocionálisan kielégítő válaszokat. Milyen gyakran mondják az emberek: „Lehet, hogy így van, de hajlamos vagyok ezt vagy azt hinni, vagy nem hinni”!

Az agy kettőssége nagy problémákat állított a modern ember elé... Fontos, hogy a sikeres tervezés pénzt csináljon. Ez éles ellentétben áll a természetfelettel, akár vallási, akár mitológiai értelemben. Az utóbbi esetben az igazság lehet ugyanolyan bizonyos, de ez nem igazolható, és a szabályok követésének kimenetele ritkán megjósolható. Természetesen ki lehet aknázni a mágiát és mitológiát kereskedelmileg, de ez aligha hasonlítható egy gyártóüzem működéséhez...

Van egy érthető társadalmi nyomás az iskolákon és egyetemeken, hogy hasznos tárgyakat tanítsanak a kulturális és esztétikai nevelés kizárásával. Más szavakkal, a bal agyfélteke fejlődése nagyobb figyelmet kap, mint a jobb agyféltekéé... A nehézség az, hogy a jobb agyfélteke fejlesztésének mellőzése egy vákuum-állapotot eredményez... Ez azt jelenti, hogy a jobb agyfélteke kész befogadni a valószínűnek látszó eszméket, melyekkel találkozunk. Az okkult dolgokat, homályos vallási rítusokat, a parapszichológiát, asztrológiát és hasonló látványos, de irracionális gondolatokat beszívja ez a vákuum, minden különbségtétel nélkül, a kritikai képességet megkerülve... Gyanítom azt is, hogy a drogok használatát is lehet egy helyettesítőnek vagy rövid útnak tekinteni, ami betölti a jobb agyfélteke vákuumát...

Mindezt azért említettem, mivel az ember magatartása a természet irányában részint a bal, részint a jobb agyfélteke működésén alapszik. Elég könnyű bátorítani a természettel és az élővilággal való emocionális foglalkozást.... Mindenki megértheti a kegyetlenség eszméjét, de nagyon kevesen értik meg egy faj kihalását.

„Az ösztön és az ész közötti konfliktus”

Előadás, Fawley Foundation, Southampton University, 1967. november 24.

Az ösztön és az ész konfliktusa kritikus állapotot ért el az emberi dolgokban, nagyrészt azért, mert a tények robbanásszerűen feltárták az ösztönök természetét, ugyanakkor ez aláásta a hagyományos filozófiákat és ideológiákat. A tények robbanása nagymértékben megváltoztatta az emberiség fizikai és intellektuális környezetét, s amikor bármely környezet megváltozik, a természeti szelekció folyamata brutális és könyörtelen. „Alkalmazkodj vagy meghalsz!”, ez ugyanolyan igaz ma, ahogy igaz volt hajdanán.

Fülöp herceg bevezetője a Down to Earth c. könyv Exploitation of the Natural System c. fejezetéhez, 1988.

A földi életnek kb. 3,5 milliárd évre volt szüksége ahhoz, hogy elérje az összetettségnek és sokféleségnek azt a fokát, melyet az őseink ismertek még 200 évvel ezelőtt. Azóta az ipar és tudomány emberei kockázatos helyzetbe hozták a világ természeti rendszerének egészét. Úgy becsülhető, hogy a 2000. évtől kb. 300,000 állat- és növényfaj fog kihalni, és a természetes gazdasági élet, melyen az egész élet nyugszik, komoly veszélybe kerül.

A paradoxon az, hogy mindezt a lehető legjobb szándékkal érik el. Az emberi népesítést megfelelően kell táplálni, az emberi életet meg kell védeni, és az emberi létezés biztonságosabbá és kényelmesebbé kell tenni. Mindezek a dolgok nyilvánvalóan nagymértékben kívánatosak, de ha az elérésük eszközei kockáztatják a jövő nemzedékek túlélését, akkor sürgősen szükséges, hogy a jelenlegi nemzedékek alkalmazzanak bizonyos mértékű önkorlátozást.

Beszéd, Edinburgh University Union, 1969. november 24.

Beszélünk a túl- és alulfejlett országokról; úgy gondolom, pontosabb különbséget tenni az alul- és túlnépesedett országok között. Ahol több ember van, ott több az ipar, a pazarlás és a csatornázás, így több a szennyezés.

Előadás, Fairfield Osborne, New York, 1980. október. 1.

Noha a környezetszennyezés állapota világméretben jelenleg nem kritikus, bizonyosra vehető, hogy a helyzet nagyon rövid időn belül egyre kevésbé lesz elviselhető. A helyzetet kézben kell tartani, és meg is kell fordítani; de ez együttműködést követel, oly mértékben és intenzitással, amilyen még sosem volt.

Elismerem, hogy vannak létfontosságú ügyek, melyekért harcolni kell, és együttérzek azokkal, akik szenvedélyesen foglalkoznak az embertelenség, igazságtalanság és méltánytalanság túlságosan számos jelenségével; de mindezek fölött halálos fellegek gyülekeznek. A természeti környezetünk rombolásának folyamata még jórészt észrevétlen, nem tudatosították, de felgyorsult. Ha elmulasztunk szembeszállni a kihívással, a problémáink hatványozódni fognak.

Fülöp herceg bevezetője a Down to Earth c. könyv “The Population Factor” c. fejezetéhez, 1988.

Amit a „természet egyensúlyának” neveznek, az egyszerűen a természet önkorlátozó rendszere. Szaporodás és tenyésztés sikerrel teremti meg a veszteségek pótlását. Ragadozás, klímaváltozás, betegség, éhezés—és a helytelenül elnevezett *Homo sapiens* esetében háborúk és terrorizmus—, a fő eszközök, melyek által a populáció száma bizonyos kontroll alatt tartható.

Higgadtan szemlélve nyilvánvaló kell legyen, hogy a világ népessége olyan mértékben növekszik, ami fenyegeti a saját természetes környezetét; és ez már eddig is nagy számú vadon élő állat- és növényfaj kipusztulását eredményezte. Néhányukat egyszerűen kiirtották. Mások hamar eltűntek, mivel élőhelyüket elfoglalta vagy háborgatta az emberi tevékenység.

Az ember jelenti a legnagyobb fenyegetést

Interjú Fülöp herceggel, People magazin, 1981. dec. 21, címe: „Az eltűnőben lévő fajtanemesítés aggasztja Fülöp herceget, de nem annyira, mint a túlnépesedés”.

Kérdés: Mit tekint fő fenyegetésnek a környezetvédelemben?

Válasz: Az emberi népesség növekedése valószínűleg a legkomolyabb hosszútávú fenyegetés a túlélés szempontjából. Egy nagy katasztrófa felé megyünk, ha nem fékezzük meg—nem csupán a természeti világban, hanem az emberi világban is. Ha több ember van, többet fogyasztanak, több szennyezést produkálnak. Nincs választásunk. Ha ezt nem kontrolláljuk akaratlagosan, akkor ez fog kontrollálni bennünket akaratlanul is; több lesz a betegség, éhezés és a háború.

Beszéd az Összpárti Csoport Közös Találkozóján, melyet a 'Népesség és Fejlődés' témájában tartott az Összpárti Környezetvédelmi Bizottság, London, 1987. márc. 11.

Hiszem,... hogy a népességi nyomás—a növekvő számú ember a bolygónkon—az egyetlen és legfontosabb oka a természeti környezet romlásának, a vadonélő állat- és növényfajok növekvő kihalásának, és a világ klimatikus és légköri rendszereiben mutatkozó destabilizációnak.

Az egyszerű tény, hogy a világ népessége gyorsabban fogyasztja el a megújuló természeti erőforrásokat, mint amilyen gyorsan az regenerálhatja magát, és a kitermelés folyamata további pusztítást okoz. Ha már ez történik a 4 milliárdnyi népességgel, képzeljék el, mi lesz akkor, amikor a népesség eléri a 6, majd a 10 milliárdot... Mindez az ipari forradalom és a tudományos ugrás miatt következhetett be, és elterjedt az egész világon az új közgazdasági fejlődés-vallás révén.

Beszéd, Salford University, Tudományos Fokozat átadása, 1973. július 16.

Vannak véleménykülönbségek az időtényezővel kapcsolatban, de lényegében aligha kétséges, hogy a népesség nem növekedhet a végtelenségig. A jelenlegi erőforrások nem tartanak örökké, és a szennyezés a legszélesebb értelemben véve együtt növekszik a népességgel és az ipari tevékenységgel, hacsak nem tartjuk a folyamatot ellenőrzés alatt.

Beszéd az Összpárti Környezetvédelmi Bizottságban, London, 1981. február 18.

Gyanítom, hogy a környezetvédelem fejlődésének legfontosabb adománya az emberi fogamzásgátlás módszereinek kialakulása.

A 'legfontosabb' túlélése

Interjú Fülöp herceggel, People magazin, 1981. december 21, címe: “Az eltűnőben lévő fajtanemesítés aggasztja Fülöp herceget, de nem annyira, mint a túlnépesedés”.

Kérdés: A születésszabályozás része a megoldásnak?

Válasz: Igen, de ezeket a problémákat nem lehet törvényileg elhárítani. Az emberekkel meg kell értetni ennek szükségességét: a fontosabb embereknek kell cselekedni, azoknak, akik felelősséget viselnek, mert ők vannak az „in-put” oldalon. Nekik kell kiválasztani az eszközöket.

Kancellári előadás, Salford University, 1982. június 4.

Hajdanán, 1798-ban, Malthus [az „eugenetika” atyja] elmagyarázta, hogy mi történik, amikor a növekedést korlátozó tényezőket valamely népességben eltávolítják. A tényezők egyike Darwin szerint az, hogy minden faj képes sokkal nagyobb populációt létrehozni, mint amit a létező erőforrások fenntarthatnak; s mivel a populációk nem növekednek oly mértékben, ahogy képesek lennének rá, ez volt az alapja Darwin természetes kiválasztódásról alkotott fejlődésméleteinek.

A túlszaporodást megállító természetes kiválasztódás jelentősége az, hogy mivel minden egyed kicsivel eltér az összes többitől, valószínű, hogy természetes feltételek között

azoknak az egyedeknek, amelyek történetesen a legjobban alkalmazkodtak az uralkodó körülményekhez, jobb esélyük van a túlélésre. Miről van szó? Vessünk egy pillantást a világ emberi népességének számaira. 150 évvel ezelőtt kb. 1,000 millió ember élt a Földön, vagy mai szóval 1 milliárd. Ez a szám azután kb. 100 év alatt megduplázódott 2 milliárdra, majd már csak 30 év kellett, és elérte a 3 milliárdot, 15 év alatt pedig elérte a mai 4,4 milliárdot. A jelenlegi 1,8% átlagos növekedést tekintve a teljes népesség a 2000. évre eléri a kb. 6 milliárdot, és azután évente 100 millióval fog növekedni a világ népessége. 2045-re ténylegesen elérheti a 16 milliárdot. Ennek következtében a megművelhető földterület harmadával fog csökkenni, és a mai trópusi esőerdőknek mintegy a fele fog eltűnni. Figyelembe véve a nem-megújuló erőforrások állandó csökkenését, erős a valószínűsége a növekvő éhségnek és az életszínvonal csökkenésének. Több ember több erőforrást fogyaszt. Ez egyértelmű; és az erőforrások és életszínvonal átvitele a gazdagabb országokból a szegényebbekhez csak egy érintőleges hatást gyakorolhat a világ népességének óriási növekedéséhez képest.

Beszéd a Margaret Pyke Alapítvány vacsoráján, London, 1983. december 14.

Amíg a születésszabályozás tabu-téma volt... csak távoli benyomás létezett az emberi népességrobbanásról.

Az IUCN (International Union for Conservation of Nature and Natural Resources) Vörös Könyvének bevezetőjében, amely felsorolja az összes állat- és növényfajt, melyeket a kihalás fenyeget, az áll, hogy jóformán mindenütt a fő fenyegetés a vadon élő fajokra az élőhely elvesztése a gyorsan növekvő emberi népesség miatt, mely egyre nagyobb teret igényel, hogy falvakat és városokat létesítsen és több táplálékot termeljen. De az éhezést és a szegénységet nem lehet eltörölni csupán a táplálék és az erőforrások növelésével, a természeti világ kárára. Az élelem és az erőforrások növelése együtt kell járjon az emberi népesség növekedési mértékének drasztikus csökkentésével.

Beszéd a Tiszteletbeli Fokozat átvételekor, University of Western Ontario, Canada, 1983. július 1.

Az ipari forradalom beindította a tudományos forradalmat, és ez magával hozta a jobb higiéniai viszonyokat, a jobb orvosi ellátást, és a hatékonyabb mezőgazdaságot is. A következmény a népességrobbanás volt, amely ma is folytatódik.

A szomorú tény az, hogy ahelyett, hogy ugyanannyi ember került volna sokkal jobb viszonyok közé, több mint kétszer annyian élnek rosszabbul, mint korábban. Sajnálatos módon, ez az egész jószándékú fejlődés egy nagyarányú ökológiai katasztrófához vezetett.

Kancellári előadás, Salford University, 1982. június 4.

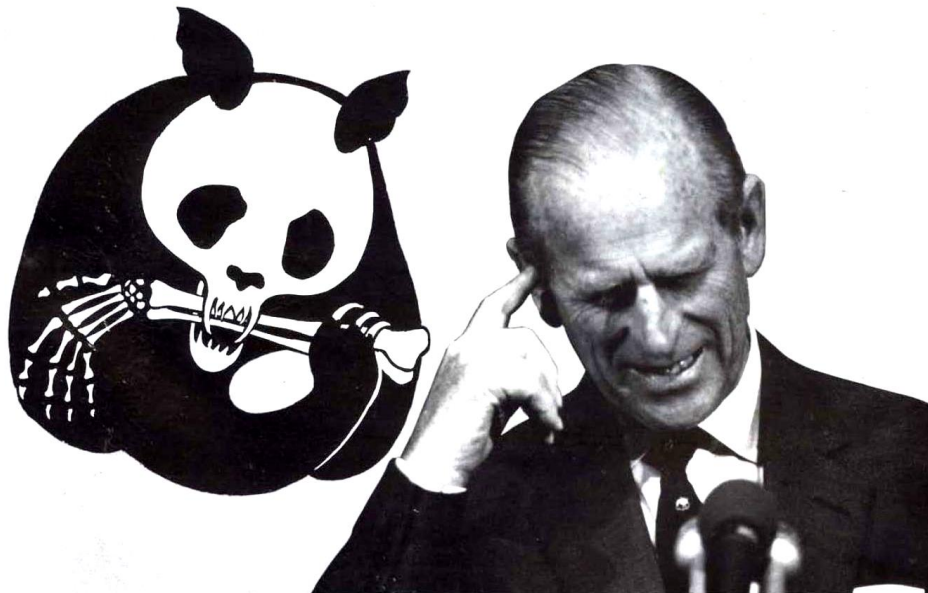
A WWF célja, hogy „megőrizze” a rendszert, mint egészt; nem az, hogy megakadályozza az egyes állatok megölését. Azok, akik természetvédelemmel foglalkoznak, elfogadják, hogy minden faj a zsákmánya bizonyos más fajoknak. Elfogadják, hogy a legtöbb faj egy fölösleget produkál, és képes selejtezni anélkül, hogy ez fenyegetné a fajok egészének túlélését.

A Question of Balance (Az egyensúly kérdése), Fülöp herceg könyve, Michael Russel kiadása, 1982.

Különös, hogy számos filozófus Platóntól Keynes koráig hitt abban és amellet érvelt, hogy a társadalmat „filozófus királyok” ellenőrizték. Platón szerint „azoknak kell királyoknak lenni, akik a legnagyobb hajlandóságot mutatják a filozófiára”, de realisztikusan hozzátette, hogy „ugyanúgy a háború iránt”. Ilyen emberek létezhetnek a képzeletben, és gyakran a szükséges képességekkel fellép valaki egy rövid időre a történelem színpadára, de naív dolog azt vélni az emberi természetről, hogy az ilyen haladó példaképek, akik rendelkeznek a szükséges hatalommal, ne akarnák kihasználni a helyzetük nyújtotta lehetőségeket.

Üzenet a Római Klub „20. század” konferenciájának résztvevőihöz, Párizs, 1988. in First Global Revolution, a Report by the Council of the Club of Rome, by A. King. B. Schneider, 1992.

Senki sem lehet próféta a saját hazájában, főként olyan nem, aki rámutat a rossz döntések és az előrejelzés hiányának következményeire. A Római Klub büszke lehet arra, hogy népszerűtlen lett az utóbbi húsz évben. Remélem, hogy még sok éven át folytatódik a kényelmetlen tények kimondása, és az önelégült és apatikus lelkiismeret felrázása.

„Fülöp herceg azt szeretné, ha kezet nyújtana neki.”

„Nicky” Arundel és a „Kapt el LaRouche-t!” különítmény

A Virginia állambeli Middleburg vadászparadicsoma a brit elit számos tagjának Mekkája. Az angol vidéki kúriák mintájára kialakított épületek és hatalmas vadászterületek egyúttal a leggazdagabb és legbefolyásosabb amerikai családok némelyikének otthonai. Middleburg lakóinak 1941-ben hercegi vendégei voltak, miután VIII. Edward kénytelen volt lemondani a trónról az Adolf Hitler iránti tántoríthatatlan elkötelezettsége miatt. A Windsorok tömeggyilkos népesedési politikájának mai támogatói között számos amerikai található, akik tagjai és finanszírozói az 1001 Club-nak és a WWF-nek (World Wide Fund for Nature), s akik Middleburg-ot és a környező tájat választják otthonuknak.

Ebben az apparátusban kiemelkedik Arthur Windsor „Nicky” Arundel, egy hírlapkiadó és annak az alakulatnak a kulcsembere, amely Lyndon LaRouche-t koholt vádakkal börtönbe akarta juttatni. Miután a CIA-nál propaganda kiképzést kapott Vietnámban az 1950-es években, Arundel a vadászparadicsom egyik saját tulajdonában lévő lapját, a *Loudon Times-Mirrort* használta, hogy „bizonyítékot” szolgáltatson LaRouche ellen, és hozzájáruljon az üldöztetéséhez.

Arundel alapította az African Wildlife Leadership Foundation-t a kenyai Nairobi-ban és Washington D. C.-ben, a korábbi OSS és CIA munkatárssal, Kermit Roosevelttel és a WWF elnök Russell Trainnel, akinek kuzinja, a befektetési bankár John Train futtatta a New York-i szalont, mely LaRouche üldöztetését célozta meg.

Az Arundel család Vadmacska Alapítványa (Wildcat Foundation) pénzeli a World Wide Fund for Nature-t, az International Union for the Conservation of Nature-t, és a Natural Reso-

urces-t. Arundel nővére, Jocelyn Arundel Sladen, aki az IUCN-kapcsolat volt az USA-ban, és bizalmasa Sir Julian Huxley-nek az 1950-es években, az igazgatótanács tagja. Marjorie S. Arundel, Arthur és Jocelyn anyja, az amerikai World Wildlife Fund országos tanácsának tagja, az 1993-as cégjelentés szerint sikerrel hozott létre többletet a veszteségek levonása után.

Főbenjáró bűnök

Linda DE HOYOS:

A WWF népirtást követ el Afrikában

Augusztus 31-én, miközben az amerikai csapatok és a segélyszervezetek munkatársai szélmalomharcot vívnak a kolera, vérhas és az éhezés ellen az 1 milliónyi ruandai menekült körében—akiknek fele gyermek—Kelet-Zaire-ben, a *New York Times* vezércikke felhívta az amerikaiakat, hogy merengjenek el a ruandai gorilla-populáció sorsán: „Jelenleg... Ruanda gorillái megmenekültek, ami ragyogó hír. Mindazonáltal a segítségkérés óhaja még halk. Az oly szörnyű ruandai emberi katasztrófa közepette az ember lelkipurdalást érez a nem emberi lények sorsa miatt. Igazság szerint,” mondja a *Times* egy meglepően darwinista fordulattal, „minden élőlényt együtt érint ez a szerencsétlenség, és a gorillákat csak egy kis evolúciós távolság választja el a Homo sapienstől... Szerencsére számon tartják a két faj egyedeit, melyek eltűnése egyaránt olyan lenne, mint egy haláleset a családban.”

Ez az aggodás 650 gorilláért az egyik jelzése Fülöp herceg pszichotikus nézetének, mellyel összekeveri az állatokat az emberrel, és elterjedt a társadalomban.

TABLE 2
Estimated protected areas, sub-Saharan Africa

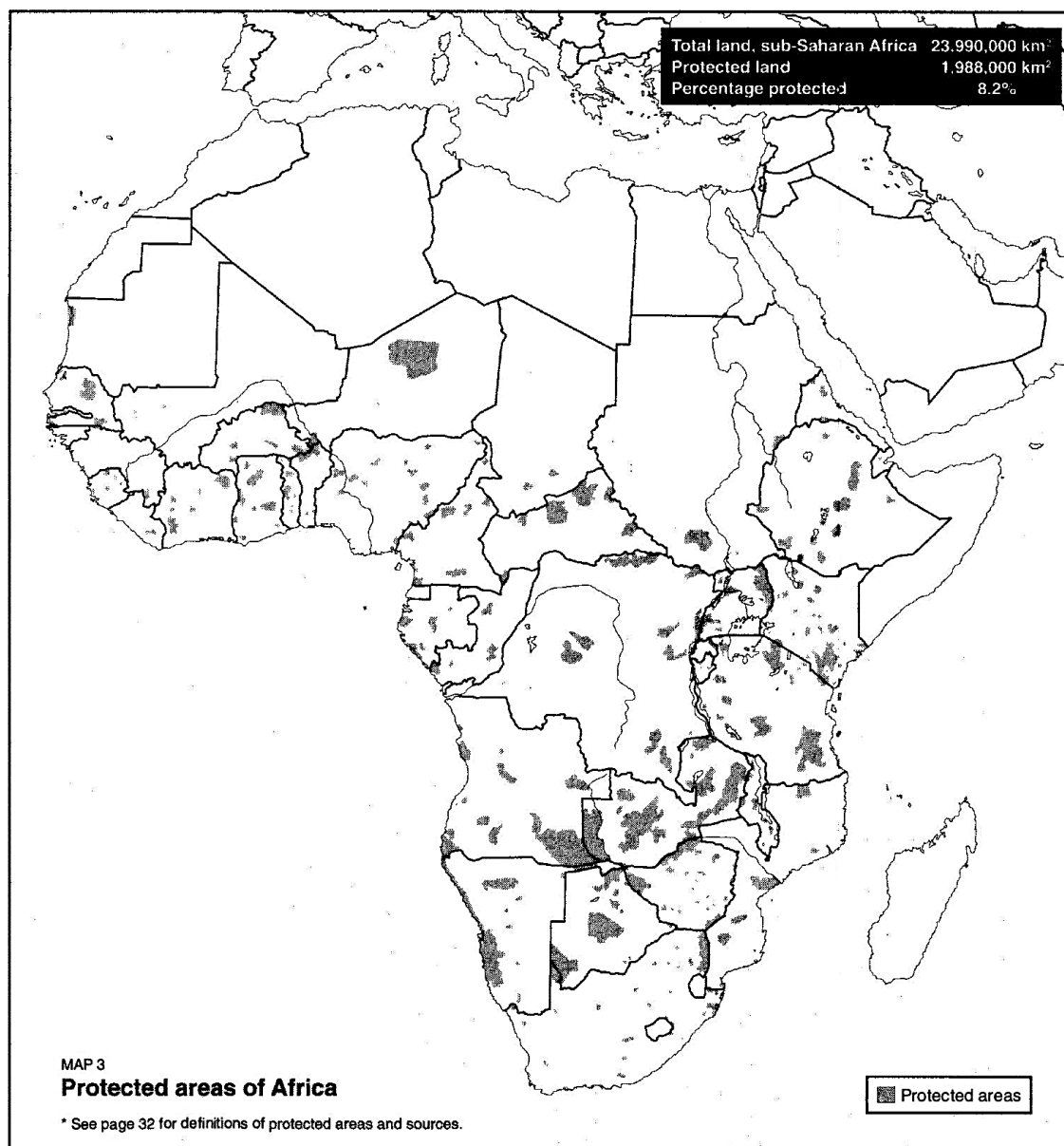
Country	Population (millions)	Total land area (thousands km ²)	Protected areas* (thousands km ²)	Protected areas as % of total land area	Country	Population (millions)	Total land area (thousands km ²)	Protected areas* (thousands km ²)	Protected areas as % of total land area
Angola	8.5	1,247	80	6.4	Malawi	8.8	119	11	8.9
Benin	4.7	113	14	12.8	Mali	8.1	1,240	57	4.6
Botswana	1.3	582	100	17.1	Mauritania	2	1,025	17	1.7
Burkina Faso	8.7	274	26	9.6	Mozambique	15.7	799	70	8.7
Burundi	5.5	28	1	3.2	Namibia	1.8	849	112	13.1
Cameroon	11.1	475	20	4.3	Niger	7.9	1,267	97	7.6
Central African Republic	2.9	623	64	10.2	Nigeria	89	924	30	3.2
Chad	5	1,271	114	9	Rwanda	7	26	4	17
Congo	2.2	342	13	3.9	Senegal	7.4	197	22	11.4
Djibouti	.4	223	.1	.05	Sierra Leone	4.2	72	2	2.1
Equatorial Guinea	.4	28	na	na	Somalia	7.5	638	5	.8
Ethiopia	51.7	1,222	25	2.1	South Africa	39.6	1,221	64	5.2
Gabon	1.2	268	17	6.4	Sudan	25.2	2,509	12	4.7
Gambia	.9	11	.2	1.6	Swaziland	.78	17	.6	3.5
Ghana	15	239	38	16	Tanzania	26	945	378	40
Guinea	7.3	244	2	.7	Togo	3.7	57	6	11.4
Guinea-Bissau	.96	36	na	na	Uganda	18	237	48	20.5
Ivory Coast	12.1	323	45	14	Zaire	36.6	2,435	170	7
Kenya	24	580	45	7.8	Zambia	8.1	753	224	29.7
Lesotho	1.8	30	.07	.2	Zimbabwe	9.7	391	50	12.7
Liberia	2.6	111	1	1.1	TOTAL	495.4	23,990	1,988	8.2

* In all the maps and tables which follow, "protected areas" designates what various legal conventions define as "strict nature reserves," "national parks," "special reserves," "game reserves" and "sanctuaries," where hunting, agriculture, or other forms of human economic activity are forbidden. In some cases, human entry into protected areas is forbidden or restricted. Because of incomplete data "national forests," where logging, but not other forms of human economic activity are forbidden, is not here included as a protected area. Statistics in some cases may not be reflected in some maps, owing to the failure of the IUCN to fully display the information reported in their statistical tabulations. In some cases, the IUCN fails to report substantial protected areas.

Primary general source: International Union for the Conservation of Nature, "Protected Areas of the World," 1989 and 1991 editions.

A *Times* vezércikke elmulasztotta megemlíteni, hogy a gorillák otthona, a Virunga Hegyi Park, menedéket adott a Ruandai Hazafias Front (RPF) gerilláinak is, akik háborút indítottak Ruanda ellen 1990 októberétől, az ugandai elnök, Yoweri Museveni és „úrnője”, Lady Lynda Chalker, brit tengerentúli fejlesztési miniszter teljes pénzügyi támogatásával.

A park kettős használata, vadrezervátumként és mint egy brit tulajdonú felkelés bölcsője, a brit királyi család afrikai grand stratégiájának lényege. A nagy földterületek „nemzeti parkká”, „vadászterületté”, „ökológiai védett területté” alakítása az emberek és állatok széleskörű lemeszárlásához vezetett szerte Afrikában.

Ma a vadászterületek és nemzeti parkok 1,988,168 négyzetkilométert foglalnak el a szub-szaharai Afrikában—a földrész 8.2%-át, mely Kalifornia területének ötszöröse, és az Egyesült Királyság területének nyolcszorosa. Bár néhány ország még viszonylag megúsza a „park-pestist”, Tanzánia területének 40%-át már lefoglalták a „parkok” (nem mind jelenik meg a térképen). Miként Ruandában, a parkoknak többszörös a szerepük:

- Hatalmas területeket szakítanak ki a gazdasági termelésből. Noha az ENSZ magazinja, a *Choices* azt jósolja, hogy „a 2000. évtől Zimbabwe bevételeinek majdnem felét a vadvilág fogja adni”, az ilyen parkok létesítése a legnagyobb földpanamák egyike Dzsingisz kán óta, aki

lerohanta Ázsiát a 13. században. Mint az egyik brit forrás közli: „Amikor a britek el akarják űzni egy terület népét, nekiállnak vadászterületet létesíteni, amivel igazolják a cselekedetüket: 'Ez egy vadászterület, te nem lehetsz itt'.” A kisebb Ruanda területének több mint 17%-át ilyen védett területekké alakították.

- A nemzetközi szervezetek (mint a WWF) park-igazgatása egy közvetlen támadás a nemzeti szuverenitás ellen. Az orvvadászok elleni fellépés ürügyén a park vezetése gyakran bevet paramilitáris erőket. Mint az egyik szakértő informálta az EIR-t, „a nemzeti park funkciója az, hogy kivegye a terület ellenőrzését a helyi kormány kezéből... A nemzeti parkot egy kuratórium vezeti, legalábbis eredetileg így volt... Ezek korlátlan hatalmat gyakoroltak a fehér természetvédők révén, akik mindegyike katona volt.” Öt afrikai ország mindegyikében—Kamerun, Zaire, Elefántcsont-part, Kenya és Zambia—a WWF legalább egy parkot vezet. Öt másik országban a parkokat olyan szervezetek irányítják, mint az ENSZ Fejlesztési Programja, az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete, vagy a Nemzetközi Természetvédelmi Unió (IUCN).

- A parkok biztonságos bűvőhelyet nyújtanak mindenféle rendű és rangú felkelőnek. Mint alább bemutatjuk, számos parkban létezik egy „militarizált övezet”. Fülöp herceg WWF-je irányította a gorilla-programot a Virunga Parkban, miközben az RPF innen fosztogatta Ruandát. Tény, hogy az RPF-szponzor Uganda profitált a gorillák elűzéséből, amit az RPF műveletei okoztak. Az *Africa Analysis* szerint az RPF-invázió űzte el a ruandai gorillákat Ugandába, hogy Museveni elindítsa a saját „ökoturizmus programját”. A biztonságos menedékek nélkül, melyeket a királyi család park-rendszere nyújtott, lehetetlenek lettek volna az Afrikát sújtó, hosszan elnyúló polgár- és határháborúk az 1970-es években.

„Szegény cecelégység”

A parkok nagy pusztítást vittek végbe Afrika gazdaságaiban és természeti környezetében. A park-rendszer csökkentette a teljes ökológiai rendszer teljesítőképességét, ami a paraziták és betegségek elterjedéséhez vezetett. Az emberi környezetnek ez a leromlása hozzájárult azokhoz a feltételekhez, melyek közepette új betegségek—mint az AIDS—sújtják a legyengült népességet.

A cecelégység esete igazolja ezt. A cecelégységet—amely a halálos trypanosomiasis-t, az álmokort terjeszti—az afrikai törzsi népek régóta féken tartották az intenzív földművelés és bozótritkítás révén. A törzsi népesség tudja, hogy a cecelégység a vadállatokon élősöködik, különösen az antilopféleken. Ezért számos törzsfőnök ellenezte a parkok létesítését, és az ezzel járó vadászati tiltást, mint ami a nyájait veszélyezteti.

1892-ben a zuluk tiltakoztak, hogy gyakoribb lett a teheneik álmokóros megbetegedése a nagyvadak elszaporodása miatt, amit a kormány tett lehetővé. Ezt az összefüggést igazolta 1894-ben Dr. David Bruce, aki akkoriban a politikai változásért küzdött, mérsékelt sikerrel. A Brit Dél-Afrikai Társaság által felügyelt területen a gyarmati hatóságok felfüggesztették a vadászati törvényt, és elkezdtek a vadállomány ritkítását, hogy megállítsák a betegséget. A változás miatt hangosan tiltakozott a Faunavédő Birodalmi Társaság. Dr. George Prentice orvosi misszionárius elítélte a természetvédő mozgalmat a brit Gyarmatügyi Hivatalnál: „Úgy tartom, hogy azok, akik felelősek a vadászati törvényekért, felelősek a cecelégység elterjedéséért, és a legyek által terjesztett álmokór áldozatai mártírok az örült vadvédelmi politika miatt. Bármely tisztviselő, legyen alacsony vagy magas rangban, vagy a Faunavédő Társaság bármely tagja, aki az ismert tényekkel szemben az ellenkezőjét állítja, bizonyíthatja az álláspontja öszinteségét, ha megengedi, hogy kipróbáljuk rajta a helyi cecelégységeinket.”

1925-től Dél-Rhodézia kb. 22.000 négyzetmérföldje volt ceceléggyel fertőzött. A pánik kikényszerített egy vadászati kontrollt a gyarmati tevékenységekhez közeli területeken. Az afrikaiak által lakott területeken kikényszerítették a vadászat betiltását.

Jelenleg, Lee és Gerry Durrell bevallása szerint, az angliai Cambridge-ben lévő Környezetvédelmi Felügyeleti Központnak írt jelentésükben, mely egy WWF által támogatott szervezet, „a vérszívó cecelegyek lakják a trópusi Afrika 10 millió négyzetkilométerét, egy 34 országot átszelő, széles sávban.” A szerzők keseregnek a modern permetező módszerek miatt, amelyekkel új, cecelegytől mentes területeket hoznak létre. „A cece-mentes területek olyan gyorsan növekednek, hogy... reális a lehetőség, hogy a nyájak túlszaporodása a határterületeken fenyegetni fogja a vadvilágot... A cecelegy kiirtása Afrika szerencsétlensége lehet.”

Bruce Kinloch, a tanzániai, malawii és ugandai parkok főfelügyelője is sajnálkozik a cecelegy pusztítása miatt: „A cecét régóta elűzi a gyakran romboló és nem egyszer pusztító beavatkozás, melyet a látványban gyönyörű, érintetlen vadon kiterjedt régióiban az ember okoz, a nagyvadak természetes otthonában.”

A nemzeti parkokban szigorúan tiltják a rovarirtást. A cecelegy által terjesztett álomkór betegsége növekszik az 1980-as évek közepe óta, különösen Lady Lynda Chalker Ugandájában.

Joseph BREWDA:

Az afrikai nemzeti parkok, mint a destabilizáció fedőszervei

Felettébb tanulságos lehet, ha megvizsgáljuk Afrika térképén a rajta lévő nemzeti parkok rendszerét. Ezeknek a parkoknak és park-együtteseknek a valódi mérete szembeötlő. A dél-afrikai Kruger-park például akkora, mint az amerikai Massachusetts állam, és a zambiai hatalmas park-komplexum nagyobb, mint Nagy-Britannia. Szembeötlő az a tény is, hogy Afrika parkjainak és védett területeinek nagy százaléka az országhatárokon helyezkedik el. Számos esetben ezek a parkok két és több ország határain fekszenek, átfogják ezeket a határokat.

Ezeket a parkokat nem esztétikai okokból létesítették ezekben a határövezetekben. Például Európával ellentétben, ahol a legtöbb határvidéken gyakran húzódnak hegyek és folyók, az afrikai államok határait az európai hatalmak önkényesen húzták meg a birodalmi konferenciáikon. Semmi különös nincs ezeknek az államoknak a határain, amit ne lehetne megtalálni a belsejükben. A parkok elhelyezkedése ezekben a térségekben más célt szolgált: tömeggyilkosságot és Afrika destabilizációját.

Kiktől ered a parkok létesítésének mozgalma?

Két fő fázisa volt a nemzeti parkok és vadászterületek létesítésének a birodalmi Afrikában. Az első fázisban, a védelmi fázis alatt a vadászat korlátozott volt a fehér, gyarmati elit számára, állítólag azért, hogy megakadályozzák a kedvenc vadak számának csökkenését. A gyarmati hatóságok gyakran kilakoltatták a bennszülött népességet az erdeikből és legelőikről, hogy „vadászterületeket” hozzanak létre, miközben korlátozták a bennszülöttek vadászati lehetőségeit. Ez a politika annak volt a paródiája, amit a középkori Európában gyakoroltak. 1130 táján a normann lordok Angliában kisajátítottak bizonyos földterületeket, erdőket, ahol csak a király és felhatalmazott emberei vadászhattak.

A második fázis, amely a II. világháború után vette kezdetét, a fenntartási fázis volt, amikor a vadászatot növekvő mértékben tiltották mindenkinek, és a gyarmati elit rituális vadászszenvélyét fokozatosan felváltotta egy Gaia-imádó „ökológiai tudatosság”. A „nemzeti park” felváltotta a „vadászterületet”, és a fényképezőgép nagyban felváltotta a puskát.

Különböző szabályozások léteztek, melyek korlátozták a vadászatot Afrikában már a holland gyarmatosítás idején, Cape-ben, 1657-ben. De az a mozgalom, amely hatalmas földterületeket foglalt le rezervátumok céljára, csak 1896-ban kezdődött, a brit külügyminiszter és miniszterelnök, Lord Salisbury (Robert Cecil márkí) vezetésével, mikor bevezette a vadászeng-

délyek kiváltását szerte Brit-Afrikában. Salisbury 1900-ban hívott össze a témában egy konferenciát Londonban, az európai birodalmi hatalmak számára.

A konferencián született megállapodások ténylegesen kirekesztették a bennszülötteket a vadászatból, még a vadvédelmi területeken kívül is, törvényen kívül helyezve és „embertelennek” minősítve a hagyományos hurkok és csapdák használatát. Ugyanakkor, ismételten megerősítettek egy korábbi közös egyezményt a brit, francia, német és portugál gyarmati hatóságok között, melyben megtiltották a lőfegyver használatát a bennszülötteknek.

Megalakult a Faunavédelmi Birodalmi Társaság,—amelyből később kisarjadt a WWF— hogy biztosítsa az 1900-as megállapodás végrehajtását. A társaság, melyet gyengéden csak „a Fauna”-nak neveztek, kezdettől fogva a British Museummal társult, különösen a Természettudományi Osztállyal, melyet Charles Darwin „bulldogja”, Thomas H. Huxley hozott létre.

Az 1900-as konferenciát követően, 1933-ban egy másik konferenciát tartottak Londonban. A brit delegációt az az Earl of Onslow vezette, aki a Fauna feje volt. A konferencia legfontosabb eredménye az afrikai nemzeti parkok létesítésének előkészítése volt. A legtöbb mai, afrikai ország vadrezervátumainak törvényi megalapozása az 1933-as konferenciát követően életbe lépett gyarmati rendeletekre vezethető vissza.

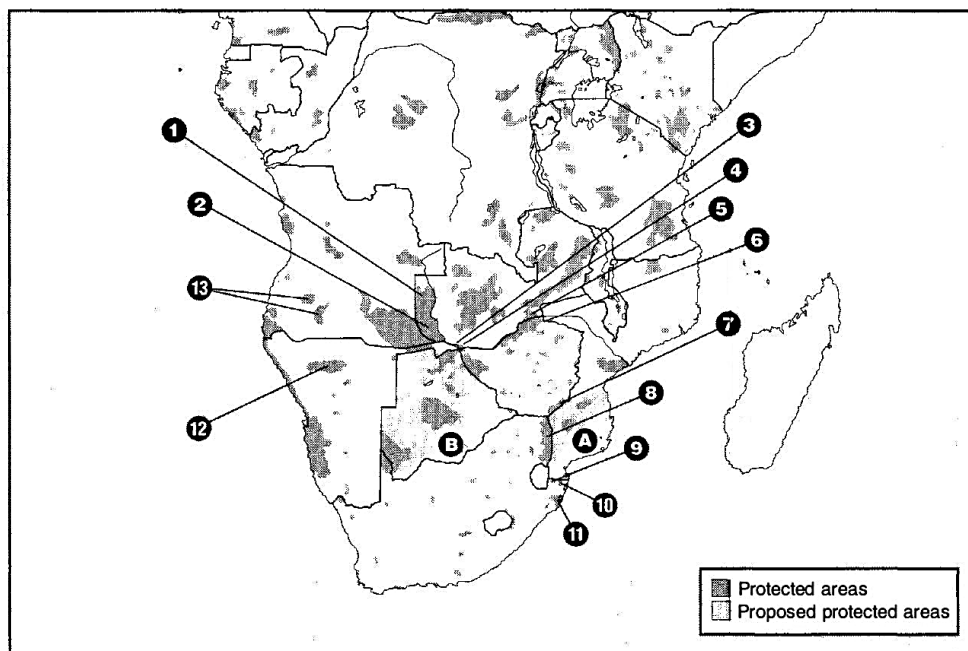
Az 1900-as és 1933-as egyezmények révén létesített nemzeti parkok és rezervátumok törvényileg belső határokat hoztak létre az afrikai gyarmatokon belül, melyeken a vadvédelem miatt nem kelhetett át a bennszülött lakosság. Ezek a belső határok, melyek gyarmati enklávét hoztak létre, hatásukban folytatódtak azután is, hogy a gyarmatok függetlenné váltak.

A Kruger-minta

Az első rezervátumok Afrikában még az 1900-as londoni konferencia előtt létrejöttek. Ezeket a dél-afrikai elnök, Paul Kruger létesítette 1889-ben. Ezek egyike volt a Sabi rezervátum, a mai Kruger Park, melyet a mozambiki portugál kolónia határa mentén hoztak létre.

Kruger parkokat létesített, de a britek és az afrikáner hollandok közötti Búr Háború közbeavatkozott. Ennek során a park térsége Lord Kitchener brutális kampányának célpontjává vált, melyben elpusztították a gabonaföldeket, leölték a marhákat, és irtották a vadállatokat, hogy megfosszák a búrokat az élelemforrásoktól. Ez az „ökológiai hadviselés” lepusztította a térséget.

MAP 4
Southern
Africa
protected
areas and
insurgency

4. térkép. Dél-Afrika védett területei és a felkelők

Zambia: Itt volt valamennyi „felszabadítási mozgalom” műveleteinek előretolt bázisa és menedéke, melyek Dél-Afrikában működtek a fehér kisebbség vagy gyarmati uralom ellen az 1960-70-80-as években.

Az angolai UNITA (Nemzeti Unió Angola Teljes Függetlenségéért) és az MPLA (Népi Mozgalom Angola Felszabadításáért) egyaránt a hatalmas zambiai park-komplexumban állomásozott, amely határos Angolával, különösen a Nyugat-Zambézi vadvédelmi területen **1**, az 1960-70-es években. A parkot hátszomszágának használták az angolai behatoláshoz. Miután a gyarmati törvény megszűnt 1975-ben, és az MPLA hatalomra került, a UNITA folytatta a park használatát az MPLA-kormánnyal vívott, 17 éven át tartó polgárháborúja bázisaként.

A namíbiai SWAPO bázisa a Sioma Ngwezi nemzeti parkban volt **2**, mely érintkezik a Nyugat-Zambézi vadvédelmi területtel.

A dél-afrikai ANC bázisa a Sioma Ngwezi nemzeti park keleti részénél feküdt **3**. Volt egy másik ANC-bázis is a Mosi-pa-Tunya nemzeti park keleti részén **4**, Rhodézia határán.

A ZANU és ZAPU (zimbabwei felszabadítási mozgalmak) is a Mosi-pa-Tunya park keleti részén állomásoztak, ugyanazon a területen, mint az ANC **4**. A ZANU később a határon túl, Mozambikban állomásozott, szemben a zambiai Alsó-Zambézi parkkal **6**.

A (mozambiki) Frelimo műveleti bázisa a zambiai Luana és Nyugat-Petauke parkban volt, mely összefügg az Alsó-Zambézi parkkal **5**.

Rhodézia/Zimbabwe: A fehér kisebbség uralma idején a rhodéziai Ghonarezhou Vadrezervátum, mely határos Mozambikkal **7**, volt a bázis, ahonnan a Selous Cserkészek, egy irreguláris alakulat, melyet a rhodéziai park-rendszer fő ökológusa hozott létre, indított rajtaütéseket Zambiában és Mozambikban.

Zimbabwe létrejöttét követően, 1980-ban, a parkot továbbra is katonai bázisként használták, de ekkor a Renamo betörései ellen. A Renamo egy lázadó mozgalom, amely főként Mozambik ellen működik, és a rhodéziai titkosszolgálat korábbi vezetője hozta létre.

1984-ben a zimbabwei parkok felügyelősége létrehozta a Stronghold-ot („Erődítmény”, vagy Központ, a WWF támogatásával), állítólag azért, hogy megállítsák az orrszarvú tiltott vadászatát. Legalább 145 „orvvadászt” megöltek, a jelentések szerint köztük voltak az ANC katonai szárnyának tisztjei.

Dél-Afrika: Renamo-menedék; a tudósítások szerint itt képezte ki őket a WWF Operation Lock (Műveleti Egység). Hasonló kiképzés zajlott itt egy dél-afrikai polgárháború kirobbantására, a „feketék ellen feketék” terrorizmus révén.

A Renamo főhadiszállása Phalaborában van, egy mérföldre a Kruger nemzeti park kapujától, amely érintkezik Mozambikkal **8**. A park is a Renamo kiképzési területe.

A Kruger Park határos több magán vadasparkkal, melyek a híradások szerint ugyancsak a Renamo kiképzésére és menedékeként használnak, köztük a Bongani Mountain Lodge, a Kapama Vadrezervátum, a Timbavati Természeti rezervátum, és a Sabi-Sand rezervátum.

A Renamonak van egy bázisa a Ndumu parkban is a mozambiki határnál **9**; a Muzuli rezervátumban a Natal-régióban; és volt KaNgwane törzsi terület parkjaiban.

A jelentések szerint a Maputoland vadrezervátumot **10** és a Mkuze vadasparkot Kwazuluban **11**, szintén használták a „fekete ellen fekete”, ún. „harmadik erő” terrorizmus céljaira, hogy törzsi háborút idézzenek elő szerte Dél-Afrikában.

Namíbia: A „Koevoet”-et, „pajszos-osztagot” állítólag orvadászat ellen képezték ki a namíbiai Etosha parkban **12**, majd a dél-afrikai fekete-ellen-fekete gyilkosságok előkészítésére használták.

Angola: A kelet-németek a kubaiakat képezték ki a Bicuan és Mupa nemzeti parkokban az 1960-as évek vége felé és az 1970-es évek elején **13**, hogy segítsék az MPLA-kormányt az UNITA-erőkkel szemben. A kelet-németek itt képezték ki a nyugat-német Baader-Meinhof terroristákat is.

Terjeszkedési tervek:

A hatalmas park-komplexumok, melyek átnyúlnak a dél-afrikai országok határain, növekedőben vannak. IUCN-képviselők szerint Zambia 30%-át, Zimbabwe 13%-át, Botswana 17%-át, Angola 6%-át, Namíbia 13%-át, Mozambik 9%-át, és Dél-Afrika 5%-át foglalják már el a nemzeti parkok és vadrezervátumok. Ezeket a meglévő parkokat alakítják nagy komplexumokká, melyek gyakran átszelnek több határt, hatalmas nemzetek feletti park-komplexumokat alkotva, melyek kívül vannak bármely kormány ellenőrzésén. Az érintkező park-rendszer teljes területe Zambiában, Namíbiában, Botswanában, Zimbabweben és Angolában 259,000 négyzetkilométer, kicsivel nagyobb, mint az Egyesült Királyság.

Messzebb, délre látjuk a Mozambikkal határos dél-afrikai Kruger nemzeti parkot, mely a maga 20,000 km²-ével kb. akkora, mint Massachusetts állam.

Van még két hatalmas terület, melyet ehhez az átfogó rendszerhez kívánnak csatolni: egy óriási komplexum, amely a dél-afrikai Kruger parktól húzódik Mozambikba **A**, és a botswanai park-rendszer jelentős kiterjesztése **B**. A Dél-Afrikai Köztársaság jelenleg tárgyal Mozambikkal, hogy integrálja a ha-

tármenti park-rendszereiket egyetlen hatóság alatt. A WWF is tárgyal Mozambikkal, hogy privatizálja a parkrendszerét, és így könnyebbé tegye a dél-afrikai hatalomátvételét. [Vö. a Cecil Rhodes által megálmodott Afrikai Unió 2002-ben jött létre dél-afrikai központtal.—A ford.]

1902-ben a Kruger parkot újraalapította a brit Lord Milner, az afrikai birodalomépítő Cecil Rhodes (†1902) társa, miután Dél-Afrika brit gyarmat lett. A park első felügyelője James Stevenson-Hamilton őrnagy lett, aki a Búr Háborúban a 6. dragonos ezrednél szolgált. Lord Milner utasította, hogy tisztítsa meg a parkot a „kaffiroktól” (hitetlenek) és a fehér részvényesektől, és „tegye magát kellemetlenné mindenki számára”.

A következő 45 év során, 1946-ban történt nyugdíjazásáig Stevenson-Hamilton könyörtelenül végrehajtotta ezeket az utasításokat, megtisztítva a vidék 11,000 négyzetmérföldjét az őslakóktól és végrehajtva a katonai „orvvadász-ellenes kampányt”. Még azok a bennszülöttek is elköltöztek, akiket nem lakoltattak ki, mivel a vadászat volt a fő élelemforrásuk; beözönlöttek a városokba és a bányákba, ahol az új brit rezsim rabszolgamunkásai lettek. E politika következtében az őrnagy megkapta a „skukuza” jelzőt („aki tisztára söpör mindent”). A Kruger park központja, a Skukuza, az ő emlékét őrzi.

Stevenson-Hamilton hadviselési rendszerére – melyben ő és rezervátumi felügyelői ténylegesen diktátorokként működtek a vadvédelem álruhájában a bennszülött népesség ellen, – mint valamennyi későbbi nemzeti park-politika bázisára kifejezetten hivatkozik a brit afrikai gyarmatokon Mervyn Cowie ezredes, aki létrehozta az első gyarmati parkot Kenyában 1946-ban. Cowie irányította az itteni parkrendszert 20 éven át. Nyugdíjazásakor beszámolt róla, hogyan konfiskálta el a bennszülött lakosok földjeinek több tízezer négyzetmérföldjét egy tömeges újratelepítési terv keretében, és alakította a bennszülöttek területeit 30 parkká. „Minden ötletet Stevenson-Hamilton könyvéből, a *South African Eden*-ből vettem”, ami leírja az általa követett rendszert, vallotta be Cowie.

A Mau Mau népirtási modell

1952-től 1960-ig a kenyai brit gyarmati hatóságok Cowie ezredes és parkfelügyelő irányításával bevezettek egy szükségállapotot, állítólag azért, hogy szembeszálljanak egy bennszülött forradalommal. A kenyai nép ellen alkalmazott módszerek az állítólagos forradalom elleni küzdelem álruhájában modellként szolgáltak minden későbbi brit erőfeszítés számára, hogy destabilizálják a kontinenst, és – mint Kenyában – ezek a destabilizációs erőfeszítések a vadasparkokból indultak ki.

Ennek a kenyai forradalmi összeesküvésnek a feltételezett középpontja a Mau Mau volt, egy állítólagos titkos társaság a kikuju törzsön belül, amely a legnagyobb és egykor domináns törzse volt a gyarmatnak. A Mau Mau létezését az antropológus és brit ügynök, Louis Leakey fedezte fel, aki az 1930-as évektől kezdve egy 1 millió szavas tanulmányt készített a kikujukról a brit titkosszolgálat részére.

Az állítólagos összeesküvés elleni harc jegyében a gyarmati hatóságok tömegesen áttelepítették a kikuju és más népeket a földjeikről, és a brit erőfeszítések az összeesküvés letörésére egész erdők felégetéséhez vezettek. Ezt a támadás főként a Cowie által alapított vadaspark-rendszer paramilitáris személyzete vezette.

A Mau Mau összeesküvés elég különösen alakult. Miközben csak 22 fehért öltek meg a felkelésben, kb. 18-30.000 bennszülött halt meg, főként a kikuju frakciók közötti és más törzsekkel vívott harcokban. A mezőgazdaság a fehér térségekben nem szenvedett kárt, és a Mau Mau felkelés elmulasztotta megtámadni még a sérülékeny közlekedési hálózatot vagy a városok bármely kulcsfontosságú berendezését is.

Frank Kitson ezredes az 1960-ban megjelent könyvében, *Gangs and Countergangs* (Bandaháborúk), feltárta, hogy nagymértékben a britek vezették a Mau Mau egységeket, és számos

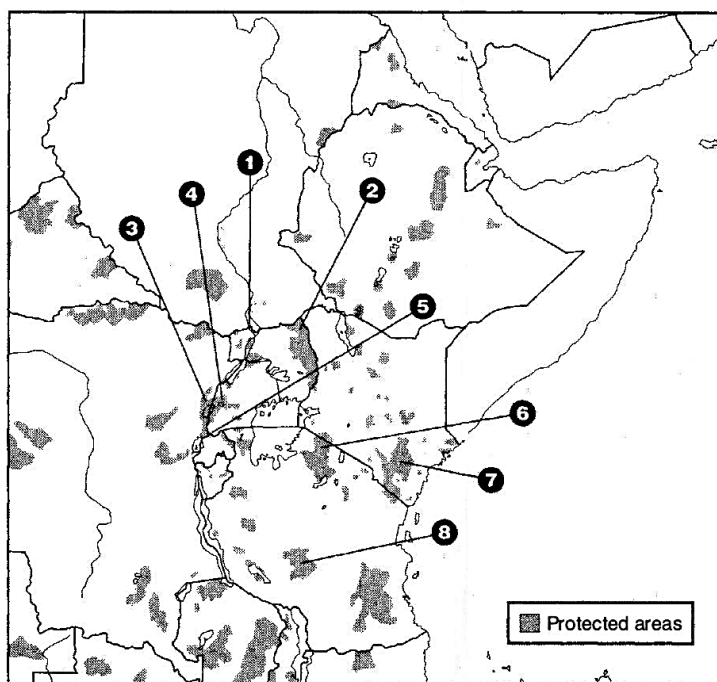
(ha nem az összes) Mau Mau egységet mesterségesen hoztak létre a gyarmati hatóságok. A „bandák” és „ellenbandák” között megrendezett erőszak révén a britek elérték, hogy az eredmény csak a bennszülöttek lemészárlása volt, nem forradalom.

A Mau Mau bandákat és ellenbandákat Sir George Erskine tábornok irányította, aki a polgári élelmiszerellátás felelőse volt a háború utáni, elfoglalt Németországban. Erskine segítséget kapott Cowie ezredestől, a parkrendszer menedzserétől, és Bill Woodley-től, a hírszerzési főnökétől, aki nagymértékben kifejlesztette a banda-ellenbanda doktrínát, melyet Kitson leírt, és később módszeresen alkalmazták szerte Afrikában.

Cowie, Woodley és Leakey a II. világháborús kenyai ezred veteránjai voltak, akiknek hírszerzési főtisztjuk, Charles Pittman volt az ugandai parkrendszer főfelügyelője. A kenyai ezred egy elit egység volt Afrikában a brit nemzetközösségi hadseregen belül, melynek parancsnoka Jan Smuts tábornok volt, aki a Dél-Afrikai Brit Unió elnöke is volt. Smuts korábban már előállt egy egységes parkrendszer létrehozásának ötletével, mely Kenyától Dél-Afrikaig húzódik.

Woodley több alkalmazottja dolgozott a kenyai vadasparkokban a szükségállapot után, köztük Stan Bleazard, aki átvette a Marsabit Nemzeti Parkot, és Temple Boreham őrnagy, aki a Masai Mara park főfelügyelője lett. David Sheldrick, a kenyai ezred egyik volt hírszerző tisztje, aki közvetlenül Pittman alatt szolgált, átvette az „orvvadász-ellenes” műveletek irányítását a Tsavo elefántparkban. Woodley maga az Aberdares Hegyi Park főfelügyelője lett, míg Cowie megmaradt az egész kenyai parkrendszer vezetőjének az 1960-as évekig.

MAP 5
East African protected areas and insurgency

* See page 32 for definitions of protected areas and sources.

5. térkép. Kelet-afrikai védett területek

Uganda/Szudán: A Szudáni Népi Felszabadítási Hadsereg (SPLA) egyetlen megmaradt erőssége Szudánban Nimuli városában van, az ugandai határnál. Ez a székhely kapcsolódik a szomszédos Nimuli nemzeti parkkal **1** a szudáni-ugandai határnál, és a Kidepo-völgyi nemzeti parkkal **2** a közeli Észak-Ugandában. A Kidepo parkban is van egy SPLA parancsnoki és kiképző központ. Az ugandai hadsereg állományából gyakran szolgálnak az SPLA tisztjeiként.

Legalább az 1960-as évek óta több ugandai kormány használta a Kidepo parkot a dél-szudáni felforgató műveletek bázisaként.

A parkot 1962-ben hozták létre, a helyi természetvédők tiltakozásai miatt, akik azzal érvelnek, hogy a park elhelyezkedése ésszerűtlen; néhányan úgy vélik, hogy az egyetlen ok a park létrehozására, hogy segítsen a brit felforgató tevékenységnek az 1956-ban függetlenné vált Szudánban. A WWF egyik alapítója, Peter Scott is sokáig az elnöke volt az Ugandai Nemzeti Parkok Osztályának.

Uganda és Zaire: az 1960-as évek vége felé és az 1970-es évek folyamán a szovjet KGB kiképzett különböző „felszabadítási mozgalmakat” a dél-afrikai Uganda és Zaire nemzeti parkjaiban. E mozgalmak között volt a Zimbabwei Népi Unió (ZAPU), és ellentétpárja, a Zimbabwei Afrikai Nemzeti Unió (ZANU); a Dél-Afrikai Nemzeti Kongresszus (ANC), és ellentétpárja, a Pán-Afrikai Kongresszus (PAC).

A szovjet kiképzők által használt parkok részei voltak az egymással érintkező nemzeti parkoknak Nyugat-Ugandában és Kelet-Zairében, köztük a zairei Virunga park **3**, az ugandai Queen Elizabeth park-komplexum **4**, és a szomszédos, szintén ugandai Gorilla park **5** – e parkokat később, 1990-94-ben Ruanda megszállásához használta Uganda.

Tanzánia: A kínai hadsereg kiterjedt terrorista-kiképzést folytatott Tanzániában az 1960-70-es években, köztük a ZAPU, ANC és PAC kiképzését. Kiképzést tartottak a britek által kezelt Serengeti Nemzeti Parkban, különösen a Ngorongoro-kráter térségében **6**, amely a WWF műveletek egyik fő helyszíne is. Ugyanezek a csoportok kiképzést kaptak a britek által kezelt Ruana Nemzeti Parkban is **8**.

Kenya: A rhodéziai és azután dél-afrikai központú Mozambiki Nemzeti Ellenállásnak (Renamo) piHENŐ és kiképző táborai voltak a Galana-térségben, amely határos a Tsavo parkkal **7**. A Renamo-t eredetileg a rhodéziai titkosszolgálat hozta létre, miután függetlenné váltak Portugáliától.

Gerillák a ködben

Az 1960-as években a britek belefogtak a „változás szele” politikájukba, mely által Afrika népei kaptak egy névleges függetlenséget. „A változás szele végigsöpört a kontinensen”, mondta az odalátogató miniszterelnök, Harold Macmillan, a dél-afrikai Cape Town-ban 1960-ban. „Akár tetszik nekünk, akár nem, a nemzeti tudatnak ez a növekedése egy politikai tény. A nemzeti politikánknak számolnia kell ezzel.”

Öt éven belül brit Afrika nagy részét névleg dekolonizálták, és egy gyakran zavarodott, lefizetett bennszülött réteget tettek az új, kormányzó elletté. De miközben a brit zászlót sorra levonták a gyarmatokon, sok minden megmaradt a régi, gyarmati apparátusból, kulcspozíciók a minisztériumokban, melyeket britek töltöttek be.

Schol nem volt ez annyira nyilvánvaló, mint a parkrendszerben, amely a függetlenség idejétől kezdve elfoglalta az afrikai gyarmati területek több, mint 20%-át. A vadasparki főfelügyelők, a parkok rendőrfőnökei és a parkokkal foglalkozó hivatalok alkalmazottai nagyrészt továbbra is britek voltak. Sőt, egy sajátos újjáélesztés, ezeknek a parkoknak a növekvő számát, és bizonyos esetekben egész parkrendszereket, nem-kormányzati magánszervezetek ellenőrzése alá helyezték, melyeket nemzetközi kuratóriumok irányítottak, az illető ország kormányának látókörén kívül. Jelenleg a kenyai, tanzániai és zairei parkrendszereket ilyen nemzetközi magántestületek kezelik. 1992-ig Louis Leakey fia, Richard Leakey volt a „Kenyai Vadvédelmi Szolgálatok” nevű magánszervezet elnöke, amely a kenyai parkokat kezeli.

Amikor a tanzániai elnök, Julius Nyerere 1961-ben kibocsátotta az „Arusha Nyilatkozatot”, hogy ezentúl Afrika népeire kellene bízni a nemzeti parkok fenntartását, elfogadta, hogy ezeknek a gyarmati enklávéknak a létezését változatlanul kell hagyni. Tanzánia földterületeinek kb. 40%-át jelenleg a nemzeti parkrendszere foglalja el, melyet a „Tanzánia Nemzeti Parkok” nevű nem-kormányzati szervezet kezel.

Ezek a parkok a Mau Mau példa nyomán továbbra is a bandák-ellenbandák főhadiszállásai, kiképzőhelyei és menedékei. Egyfelől ezek a parkok voltak a névleg „nyugatellenes”, Varsói Szerződéshez kapcsolódó felforgatás központjai, melynek a fehér kisebbség vagy a gyarmati uralom volt a célpontja. Másfelől ezek voltak a „nyugatbarát” erőfeszítések központjai, hogy megakadályozzák a szovjet csatlós-államok állítólagos forradalmi tevékenységét szerte a kontinensen. Így például:

Rhodézia/Zimbabwe: 1961-től kezdve a Zimbabwei Népi Unió (ZAPU), és két évvel később a rivális Zimbabwei Afrikai Nemzeti Unió (ZANU) folytatott gerilla-háborút, hogy megbuktassák a fehér kisebbség által uralt rhodéziai rezsimet. A felkelés letörését a Rhodéziai Hadsereg és ennek gerilla alakulata, a Selous Cserkészei végezték.

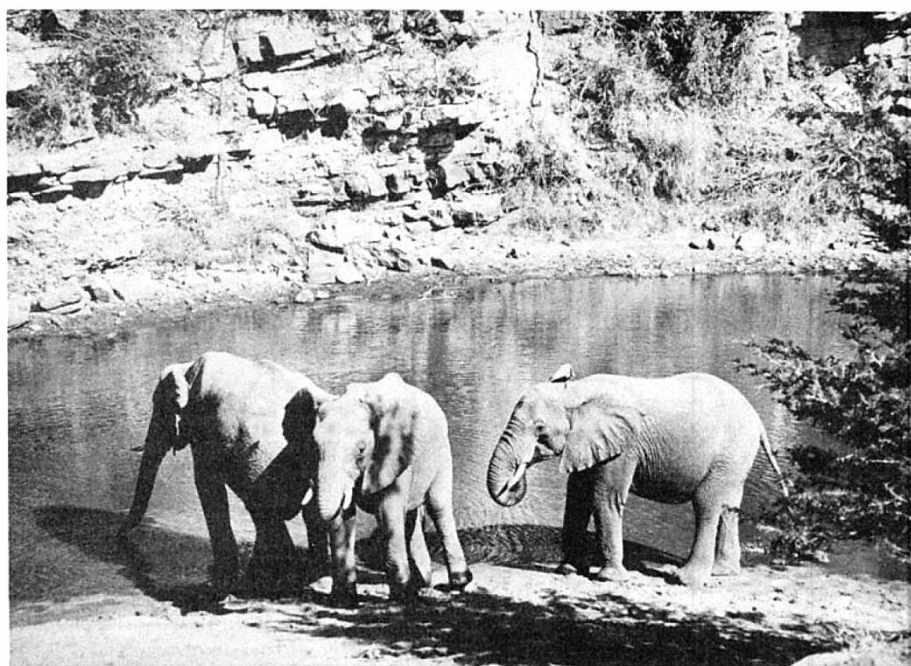
ZANU és ZAPU kádereket képeztek ki orosz KGB szakértők a britek által létrehozott ugandai Queen Elizabeth és Gorilla Parkban. ZAPU tagokat kiképeztek kínai katonai szakértők is a tanzániai Serengeti és Ruana nemzeti parkokban. A ZANU-nak és a ZAPU-nak Rhodézia elleni előretolt műveleti bázisai voltak Zambiában, a Mosipa-Tunya park mellett, és az Alsó-Zambézi parkban is. Az évtizedeken át hivatalában lévő zambiai elnök, Kenneth Kaunda az egyik legfontosabb brit ügynök volt Dél-Afrikában.

A Selous Cserkészeket, a ZANU és ZAPU rhodéziai ellenfeleit a rhodéziai parkrendszer fő ökológusa válogatta össze.

1980-ban a ZANU-főnök, Robert Mugabe lett az újonnan megalapított Zimbabwe államfője (korábban Rhodézia) [mely a brit birodalmár Cecil Rhodes-ról kapta nevét. – A ford.]. Azonban a polgárháború azután is folytatódott, hogy létrejött a fekete többség uralma. A menekülő rhodéziai elit főként a szomszédos Dél-Afrikai Köztársaságba emigrált.

A Mozambiki Nemzeti Ellenállást (Renamo), melyet korábban a rhodéziai titkosszolgálat hozott létre, hogy destabilizálja Mozambikot, miután elszakadt Portugáliától, most Zimbabwe ellen alkalmazták. A Renamo főhadiszállása egy mérföldre van a dél-afrikai Kruger parktól; a kiképzést a dél-afrikai Natalban lévő parkban kapták, és a közeli KaNgwane törzsi terület parkjaiban.

1984-ben a zimbabwei Nemzeti Parkok és Vadvédelmi Kezelőség Osztálya egy orvvadász-ellenes kampányba kezdett a WWF támogatásával, amelynek során ettől kezdve legalább 145 „orvvadászt” öltek meg. Ezeknek az orvvadászoknak legalábbis némelyikéről az hírlik, hogy a rivális Afrikai Nemzeti Kongresszus katonai szárnyának vezetői voltak.

Viznyerőhely a dél-afrikai Kruger Nemzeti Parkban. A park mérete akkora, mint Massachusetts állam; 1902-ben brutálisan elűzték a terület nem-fehér lakosságát, hogy vadrezervátumot létesítsenek az oligarchia számára. Ezt a politikát ma is folytatják Fülöp herceg „természetvédő” csoportjai.

Angola. 1956-ban megalakult az Angolai Népi Felszabadítási Mozgalom (MPLA), hogy eltávolítsa a portugál gyarmati uralmat. 1966-ban megalakult a riválisa, a Nemzeti Unió Angola Teljes Függetlenségéért (UNITA). Polgárháború kezdődött az idegenuralom ellen. A portugál erők távozását követően, 1975-ben folytatódott a konfliktus, de ekkor az új MPLA-kormány és az UNITA között. A polgárháború újabb 17 éven át dúlt.

Az MPLA és az UNITA a Nyugat-Zambezi vadvédelmi területen állomásozott, Kaunda Zambiájában, az angolai portugál uralom idején.

Miután az MPLA került kormányra Angolában, az UNITA továbbra is ugyanabban a parkban állomásozott. Időközben kubai csapatokat hívtak Angolába, hogy megvédjék Angolát az UNITA-tól. Ezeket a kubai csapatokat, és az MPLA-t a kelet-német Stasi képezte ki a Bicuan és a Mupa nemzeti parkokban. (A nyugat-német Baader-Meinhof bandát is ugyanezekben a parkokban képezték ki.)

Mozambik. A Mozambiki Felszabadítási Front (Frelimo) 1962-ben alakult meg, hogy véget vessen a portugál uralomnak Mozambikban. Ez a szervezet a zambiai Luana és a Nyugat-Petauke nemzeti parkokban állomásozott; ők is orosz szakértőktől kaptak kiképzést az ugandai parkrendszerekben. 1975-ben a portugálok távoztak, és a Frelimo kormányt alakított. De a polgárháború folytatódott, ezidő szerint a Frelimo-kormány és a Renamo közötti harcnak álcázva, mely utóbbi ekkor a dél-afrikai Kruger parkban állomásozott. A tudósítások szerint a Renamo fő frakcióinak legalább egyikét WWF-személyzet képezte ki, a brit S. A. S. (Special Air Services) alapító, David Stirling ezredes segítségével, aki közeli kapcsolatban volt a Mau Mau kéz-bentartójával, a kenyai parkok főfelügyelőjével, Mervyn Cowie ezredessel, az 1940-es évek óta.

Allen DOUGLAS:

Az oligarchák igazi vadászatain állatokat és embereket is ölnek

„Durr! A puszkagolyó becsapódott, és az anyarinó meghalt. A kis borja, mely magára maradt, szintén halálra lett ítélve. Más, veszélyeztetett fajaink is közelebb kerülnek a kihaláshoz, ahogy az orvvadászok vérszomja növekszik.” – Ez az 1987. július 17-ei WWF körlevél elítéli a „közel-keleti öntelt férfiakat” a rinók „bűnösen tudatlan pusztításáért”, akik a rinók túlkét a díszítőreik tokjaként használják.

1961 januárjában, néhány hónappal azelőtt, hogy a világ veszélyeztetett állatfajainak megvédésére útnak indította az új „Noé bárkáját”, a WWF-et (World Wildlife Fund, Vadvédelmi Világalap), Fülöp herceg társult Erzsébet királynőhöz egy indiai királyi utazáson. Vendéglátóik egyikének, egy dzsaipuri rádzsának a megrendezésében tigrisvadászatot tartottak a királyi társaság számára. A fák között felállított biztonságos leshelyről Fülöp lelőtte a híres indiai tigrisek egyikét, miután a rádzs kikötöztetett egy kecskét, hogy odacsalják vele a tigrist. A fénykép, melyen Fülöp büszkén áll a közel 10 láb hosszú (3 m-es) áldozata fölött, világszerte felháborodást keltett.

A királyi hitves a gratulációk közepette folytatta útját, és Katmanduba érkezett, a jobb mutatoujján egy feltűnő pólyával, és azt magyarázta, hogy egy sérülés akadályozza a lövésben a király „hagyományos vadászatán”, melyen mindazonáltal résztvesz. Fülöpöt és Erzsébetet felültették az elefántok hátára, melyekből 300-at használtak a vadászat hangulatának élénkítésére, miközben a királynő filmezett a kamerájával. Több tigris terítékre került aznap, de hivatalosan egyiket sem Fülöp ejtette el. Nem kapott engedélyt a többi között a rendkívül ritka indiai orrszarvú elejtésére sem. Akkorra csupán 250 példány maradt ebből a fajból a világon, miután a brit tea-ültetvényesek lemészárolták őket, hogy óvják a terményeiket.

De ahogy az elefántok ballagtak, egyszersak egy nőstény rinó és kisborja haladt át mögöttük. A királyi csapat egyik tagja, Lord Alex Douglas-Home, akit a legjobb lövőként ismertek Angliában, a levegőbe lőtt, hogy elriassa az állatot. De a rino Fülöp útjába tévedt. „Mindenki rémületére, Fülöp lelőtte”, ahogy mesélte később Ian MacPhail, a WWF első nemzetközi igaz-

gatója egy BBC-stábnak. A halott rinó borja rémülten elmenekült az elefántok lábai között. MacPhail azt mondta, „Ez ugyanúgy el fog pusztulni. Túl kicsi még, hogy megmaradjon.”

Az egész dolgot eltitkolták, magyarázta MacPhail, mert már tervezték a WWF megalapítását. „Részese voltam az eltussolásnak”, mondta a filmes stábnak 1990-ben, mert úgy vélte, hogy nagyobb jót jelent egész fajokat megmenteni, mint egyedeket. A WWF ezzel kapcsolatos három évtizedes teljes kudarcára reflektálva hozzátette: „Nehéz szívvel vallom meg önöknek, hogy tévedtem. A rinó, az elefánt és a panda lekésték a hajót, és az új Noé bárkája nélkülük ment el.”

Fülöp magatartása jellemezte a WWF egészét. 1961-től máig a WWF elnökölt a módszeres mészárlás és a kiemelt fajok kihalás szélére juttatása felett, beleértve a fegyvervásárlásokat, és számos esetben meg is szervezte és pénzelte ezeket. Ezenkívül az állatokkal való foglalkozás leple alatt a mai napig összegyűjtött több száz millió dollár tekintélyes részéből pénzelte emberek lemészárlását, különösen a szubszaharai Afrikában.

Az alábbi beszámoló alapján megérthetjük, hogy a WWF kezdettől fogva Fülöp személyes hűbére volt, aki felügyelte a műveleteit szinte a legapróbb részletekig. Sir Peter Scott, az egyik WWF-alapító és sok évig elnök, kifejtette egy interjúban, melyet az EIR-nek adott az 1980-as évek elején, hogy Bernhard herceg sokkal inkább volt a WWF első nemzetközi elnöke, mint Fülöp: „Amikor a WWF elindult, egy brit elnököt túlságosan gyarmatinak tekintettek volna.” De Scott hangsúlyozta, hogy Fülöp volt az, és nem a barátja, Bernhard herceg, aki a hajtóerőt jelentette – ezt mások is kijelentették a WWF-hierarchiában. A sok éven át főigazgatói posztot betöltő Charles de Haes azt mondta egy újságírónak, hogy „Fülöp herceg kiváló, a tudása figyelemreméltó. A WWF-fel az alapítása, 1961 óta foglalkozott. Hihetetlenül aktív. Ő elnökölt minden igazgatótanácsi ülésen. A szervezet politikájának minden aspektusával foglalkozik.” A WWF-nél hozzátette Dr. Anne Schiotz, hogy „az edinburgh-i herceg idejének talán az egynegyedét is a WWF-nek szenteli – ő egy figyelemreméltó ember.”

A WWF a legjobban a négy állatfaj megmentése érdekében kifejtett erőfeszítéseiről ismert, melyek mindegyike sokkal jobb feltételek között élt korábban, mint jelenleg. Ezek közül kettő, a panda és az afrikai fekete orrszarvú a kihalás szélére került, és a két másik, az afrikai elefánt és az indiai tigris ugyancsak gyorsan halad ebben az irányban.

Az elmúlt 33 év folyamán a WWF számtalanszor értesült arról, gyakran a saját megbízottainak jelentéseiből, hogy különböző fajok kerültek a kihalás szélére. Az információt mindegyik esetben, néha brutálisan, elhallgatták. A legismertebb példák közül az alábbi hármat emeljük ki:

A „Fekete Ebur Jelentés”. 1972-ben a WWF-alapító Sir Peter Scott megbízott egy Nairobi-ban élő fehér vadászt, Ian Parkert, hogy felügyelje a kialakuló állati termékek illegális kereskedelmét, mint amilyen az elefántagyar és a rinótülök. Egyebek között Parker felfedezte, hogy a kenyai elnök, Jomo Kenyatta családja benne volt az illegális termékek hírhedt kereskedelmében, s hogy az elnök lánya, Margaret volt egy társaság titkára, amely eladta a rinótülköket és elefántcsontot a Távol-Keleten, mely kereskedelem valószínűleg jobban megtizedelte Kenya nagytestű vadállatait, mint bármely más eset. Parker megnevezett számosat a legprominensebb kenyai „természetvédők” közül, mint akik orvvadászok.

Órákon belül, ahogy a jelentését átadta Scottnak, Parkert elkapták, átvitték a kenyai különleges egység hírhedt langattai állomására, három napig verték, és azt mondták neki, hogy ha nem hallgat arról, amit írt, megölik a feleségét. A jelentés, amely akkoriban a legalaposabb volt az afrikai vadvilág irtásáról, 17 évig be volt betiltva, mígnem az ír filmrendező, Kevin Dowling elővette, hogy felhasználja a WWF-ről készített csípős leleplezésében, melyet „Tíz penny a Pandába” címmel a Brit Független Televíziós hálózat részére készített.

Nagyjából egyidőben Parker verésével, az akkori nemzetközi WWF-elnök, Bernhard herceg kitüntette Kenyattát az általa létrehozott „Arany Bárka Renddel”, a „rinók megmentéséért”. Bernhard jól tudta, hogy hatalmas mennyiségű állat tűnt el Kenyatta hivatali ideje alatt, mivel megkapta és alá is írta a Fekete Ebur Jelentés egy példányát. Amikor kiderült, hogy Bernhard

ismerte ezt a kétségbeejtő jelentést, a WWF-főigazgató, de Haes kijelentette, hogy ez nem egy WWF-testületi ügy, hanem pusztán Bernhard „magánnyomozásának” eredménye.

A Phillipson Jelentés. 1989 végén az oxfordi professzor, John Phillipson befejezte belső vizsgálatát, mellyel a WWF bízta meg a szervezet hatékonyságával kapcsolatban. Phillipson 252 oldalas jelentése, melynek részletei itt jelennek meg először nyilvánosan, egy csípős vádbeszéd volt a WWF rendkívüli alkalmatlanságáról és melléfogásairól, ha nem rosszabbakról. A jelentés megállapította, hogy a WWF által vállalt speciális küldetés – egyes fajok megmentése – a legkevesbé sem vezetett jóra. Amikor Fülöp kapott egy példányt a jelentésből, azonnal küldött egy titkos jegyzéket de Haes főigazgatónak, utasítsa Phillipson, hogy sürgősen hagyjon fel a megállapításaival, hallgassa el a jelentés kulcspontjait.

A Műveleti Egység (Operation Lock). 1987-ben a WWF ezen a kódnéven kezdte bőkezűen támogatni a „sürgős erőfeszítéseket a rinók megmentéséért”. Ennek a rendkívül titkos műveletnek az volt a célja, hogy egy dél-afrikai bázisról megszervezzék a beszivárgást a kontinens illegális vadkereskedelmének körébe, és megállítsák az állatok mészárlását. Mint mondják, hatalmas mennyiségű információt gyűjtöttek össze. De ismét csak nem tettek semmit, kivéve, hogy elhallgatták ezeket az információkat.

Természetesen, mint számos természetvédő megjegyezte akkoriban, az orvvadászatot a „gyökerénél” megszüntetni egy nevetséges dolog volt, ahogy az is, hogy próbálják leállítani a drogkereskedelmet a helyi terjesztők begyűjtésével, miközben nem nyúlnak a bankárokhhoz, akik pénzelik a kereskedelmet, és változatlanul százmilliárdokat mosnak tisztára. Az illegális vadkereskedelem központja pedig, ahogy a drogkereskedelmé is, Hongkong, a brit korona-gyarmat volt.

Az állatok megvédése?

Tekintsük át a WWF néhány legismertebb, és egyben jövedelmező erőfeszítéseit az egyes fajok megmentésével kapcsolatban. Ezeket az erőfeszítéseket, melyeket úgy tűnik első pillantásra, hogy pusztán egy banda visz felre, a WWF valaha elindított legtitkosabb missziója ellenpontozza, a Műveleti Egység, mely a WWF valódi céljáról árulkodik.

A panda. A WWF 1961 novemberi alapítása idején meghirdette, hogy ez a válasz a számos faj fenyegető kihalására: „Egyetlen remény van számukra – amit a kedves óriáspanda jelképez. Ő megmenekült a kihalástól, mert az ember időben cselekedett. Ezért a panda az emblémája egy világméretű kereszteshadjáratnak, amely szembeszáll a 20. század gyilkos áramlatával – ezt a kereszteshadjáratot a Vadvédelmi Világalap vezeti.”

A WWF kijelentette, hogy a „tudományos szaporítás” mentette meg a pandát, és ez egy olyan megközelítés, amelyet minden más fajjal kapcsolatban alkalmazni kell. Miután 23 éven át pénzt gyűjtött a helyes emlős logójával, a WWF hirtelen felfedezte, hogy ez is egy veszélyeztetett faj. 1987-ben Fülöp ismét milliókért könyörgött a „panda megmentésére”.

A WWF erőfeszítéseit, melyek jegyében „áthelyezték” a szegény kínai parasztok ezreit a pandák „életterében” lévő otthonaikból, és egy drága laboratóriumot építettek pandák tenyésztése céljára, véleményezte a konzultáns, Phillipson. Figyelembe véve, hogy a WWF 1980 óta 4.493.021 svájci frankot költött nyolc projektre, Phillipson konstataulta, hogy a „43 fős csapat ellenére (23-an állítólag tudományos képzést kaptak), a panda-tenyésztés nem volt sikeres, és a tudományos eredmények elhanyagolhatóak... A laboratóriumok, melyeket a WWF 0,53 millió svájci frankból szerelt fel, lényegében értelmetlenek... A megfelelő hozzáértés hiánya, a képzetlen csapat és a rossz vezetés egy 'halódó' laboratóriumot eredményezett... A nyilvánvaló tanulság az, hogy a WWF nem volt hatékony vagy eredményes a komoly befektetései megőrzésében... A WWF-támogatóknak meg kellene döbbennie, hogy a befektetett tőkéjük gyakorlatilag elszállt.”

Végül, írta Phillipson, „tekintetbe kell venni, hogy a WWF tevékenysége Kínában nagyon zavaros... A WWF kiszélesedő politikája keveredik más érdekekkel, ami nézetem szerint ellentétes hatást vált ki, és a panda-kutatás minden formájának szünetelése miatt fontos lenne a sokat emlegetett 'Panda-Programot' leállítani.”

Miután 30 éven át gyűjtöttek az állatra, Fülöp herceg kénytelen volt elismerni 1990-ben, hogy a panda „valószínűleg halálra van ítélve”.

Az elefánt. Az állatvilág szaporodását kutató E. Caughey tanulmánya 1988-ban megállapította, hogy 3 millió elefánt élt Afrikában az 1950-es évek elején. Ismereteink szerint csupán kevésbé vagy egyáltalán nem csökkent az elefántok száma a gyarmati időszakban, vagyis hozzávetőlegesen a „változás szele” politikáig, melyet a brit miniszterelnök, Harold Macmillan hirdetett meg 1960-ban, szinte egyidőben a WWF alapításával. Az első módszeres esettanulmány, melyet 1976-ban készített a kenyai skót természetvédő, Iain Douglas-Hamilton, 1.3 millió élő elefántot talált abban az időben.

Az 1970-es években végig és az 1980-as évek nagyrésztében a WWF kitartóan hangoztatta, hogy nincs „elefántválság”, különböző természetvédők harcolnak az értékes elefántcsont kereskedelmének betiltásáért. Amikor meghirdették „Az Elefánt Évét” 1988-89-ben, a WWF szerint 750.000 példány maradt, de aztán a bejövő adatok alapján ezt a számot le kellett vinniük 650.000-re. Mindazonáltal a WWF eltávolított francia elnöke, Pierre Pfeffer által készített 1988-as beszámoló úgy találta, hogy csak 400.000 elefánt van. Ez a szám tovább csökkent, mígnem a megkérdezett szakértők a nagy növényevő közelgő kipusztulásáról beszéltek az 1989-es brit „The Elephant Man” című filmben.

A WWF megegyeszer tett valamit. 1963-ban a nemzetközi WWF-elnök, Peter Scott egy jelentésben, mely az ugandai parkfelügyelőségnek készült, javasolta 2500 elefánt „selejtezését”. A munkával Ian Parker, fehér vadászt bízta meg, aki a megbízása alatt lemészárolt 4000 vízi-lovat is. Scott a mészárlást a malthusi elképzelések alapján javasolta, miszerint a „túlnépese-dés” számos egyed megölését követeli meg, hogy a „fajokat megmentjük”. A valóságban, mint később kiderült, Scott egy értékes mahagóni-ültetvényt akart telepíteni az erdőkben, ahol az elefántok táplálkoztak, és útban voltak neki.

Míg Parker lőtte az elefántokat, a WWF-igazgatók csinos profitot kaszáltak az üzletből. Scott értesítette a WWF-társalapítót, Fülöp herceg rendkívüli udvaroncát, Lord Aubrey Buxton, hogy a mészárlás elkezdődött. Buxton, az angliai Survival Társaság elnöke, amely a világ vezető „természetfilmeseinek” némelyikét tömöríti, s amely testületben Scott is ült, elrendelte a mészárlás lefilmezését.

Az 1970-es évek elején, a véreskezű ugandai diktátort, Idi Amint beiktatta a hatalomba a brit titkosszolgálat, és ott maradt 1979-ig. A brit kormány jószágon figyelte, hogy Amin lemészárolta az elefántok ezreit.

Jelenleg kevesebb elefánt maradt Ugandában, mint amennyinek a megölését Scott elrendelte Parkernek.

1975-ben az Afrikai Vadvédelmi Vezetőség Alapítványa, melyet az amerikai WWF-elnök, Russell Train hozott létre, megbízta Parkert, hogy irtson ki minden elefántot Ruandában, azon az alapon, hogy a ruandaiak ne védelmezzék sem a hegyi gorillát, sem az elefántokat, így az elefántnak mennie kellett. A gorilla-szakértő Diane Fossey egyik munkatársa később azt hozta fel ürügyként, hogy az elefántokat azért kellett megölni, mert a föld, amelyen éltek, ideális volt a pyrethrum (morzsika) nevű növény termesztésére, amely egy természetes, „nem szennyező” rovarirtó. Néhány éven belül egy mesterséges pyrethrum-pótló anyagot találtak, és a termesztés megszűnt. Ekkor a fáktól megtisztított terület, a hegyoldal, ahol az elefántok éltek, elvesztette a felső rétegét az erózió miatt, míg a folyók tele lettek hordalékkal és megáradtak.

A mészárlás folytatódott

1986-ban a volt rhodéziai bozótharcos, a zimbabwei Clem Coetzee megkapta a WWF Természetvédelmi Díját de Haes főigazgatótól, mivel felügyelt egy kampányt, melynek során 44.000 elefántot öltek meg. Ez szükséges volt, mondta a WWF, „hogyan megvédjük” Zimbabwe „túlszorodott” nemzeti parkjait. De Haes dicsérte Coetzee munkáját, mint ami „példa és modell egész Afrika számára.”

Miközben más természetvédő csoportok világszerte siránkoztak az elefántok helyzete miatt, és követelték az elefántcsont-kereskedelem betiltását, a WWF még mindig az érdekeivel volt elfoglalva. Amikor a WWF megkésve félreverte a harangokat 1989-ben, az „Elefánt Évben”, az ugandai elefántok ügyében kifejtett tevékenységük a legkülönösebb volt. A „Védd meg Nellit, az elefántot” nevű könnyfacsaró kampányra gyűjtött támogatásból a WWF felállított egy tábor, hogy megmentse az ostromlott behemótokat, amibe bekapcsolódott egy szabályos, kibővített paramilitáris áttétel is. Ez a tábor a ruandai határnál, a Hold-hegyek közelében volt, annak ellenére, hogy valójában Uganda minden elefántja a Murchinson Parkban élt, majd' 1000 mérföldre onnan. De épp ez a terület volt az, ahonnan a Ruandai Népi Front elfoglalta Ruandát röviddel ezután.

A fekete rinó. A WWF Londonban elindította a *Daily Mirror* egy speciális „sokkoló kiadását” 1961. október 6-án. A hírlapnak jóformán az egész első oldalát elfoglalta a főcím, „*Halálra ítélve – az emberi butaság, mohóság és hanyagság által*”, és alatta egy fekete orrszarvú hatalmas fotója. Mint a *Mirror* hírül adta olvasóinak, a vadonban csupán 100.000 „rövidlátó és kedvesen mogorva rinó” maradt fenn, mint Gertie, ahogy elkeresztelték, aki a borjával látható a képen. És gyorsan csökken a számuk. Ha a rinókat meg akarjuk „menteni” a következő nehéz időkben, az egész afrikai állományát „tudományosan” kellene kezelni.

Ömleni kezdett a *Mirror* munkásosztálybeli olvasóinak támogatása. Az özvegyek elküldték a nyugdíjukat, a gyerekek a megtakarított filléreiket ajánlották fel. 45.000 font gyűlt össze, ami hatalmas összeg volt abban az időben. A WWF így szerzett „bázist a pénzügyi biztonsága számára”, és ez időnként megismétlődött. *Valójában mégsem költött semmit a rinók megmentésére a következő majdnem 10 évben, és csak két rinó-projektet szponzorált az első két évtizedében!* A rinókkal való foglalkozás csinnadrattája mögött a WWF 1980-ig csupán 118.533 adómentes svájci frankot költött a „vad fekete rinók megmentésére” befolyó több mint 110 millió dollárból, miközben az orrszarvú-állomány 95,5%-kal csökkent. És amikor a WWF végre szponzorálta a „rinó-projektet”, a rinók folyamatosan pusztultak, vagy legjobb esetben állatkertbe küldték őket, illetve gyakran magán vadasparkokba. Jelenleg a fekete rinó lényegében kihalt a vadonban.

A WWF-nek a „kedvesen mogorva vadakkal” végzett munkájára példaként szolgálnak a rinó-projektek, melyeket a Phillipson-jelentés csípősen kritizál, mint alább áttekintjük.

1965-ben egy kenyai lakos adott a WWF-nek 36.300 svájci frankot, hogy költöztessen el hat fehér orrszarvút a dél-afrikai Natalból a kenyai Meru rezervátumba, ahol, a WWF 1965-67-es évkönyve szerint, „jobbak a feltételek”.

Phillipson közölte: „A projekt rosszul megtervezett és védhetetlen volt természetvédelmi szempontból; a déli fehér orrszarvú soha, még a régi időkben sem fordult elő Kenyában; sőt arra sincs bizonyíték, hogy az északi fehér rinó valaha kószált volna azon a területen, ahol ma a 87.044 hektáros Meru Nemzeti Park terül el. A következtetés az kell legyen, hogy a WWF az 1960-as évek közepén vagy tudományosan hozzá nem értő volt, és nyilvánosságra és pénzre sóvárgott, vagy túlságosan befolyásolták a tudományosan naív személyek.”

Phillipson azzal zárta, hogy „a programnak hirtelen vége szakadt 1988-ban, ami talán szerencse volt, mert ezzel elhárult a szégyen állandó forrása. A felkelő szomáli orrvadászok minden megmaradt fehér rinót kilőttek a haragjuk demonstrálásaképp, ami egy szerencsétlen vég

volt a rinónak, de kétségtelenül egy várt megkönnyebbülés az érdekelt természetvédőknek. A 0195. számú projekt nem olyasmi volt, amire a WWF büszkén tekinthet vissza.”

Nem volt az a 917. számú projekt sem, melyben 85 „felesleges rinót” költöztettek át Natalból Mozambikba; mindegyikük elpusztult.

Nem volt emlékeztető a kenyai Nakuru-tó Nemzeti Park rinó-projektje sem. Az összes pénznek a fele, amit a WWF elköltött Kenyában, erre ment, amit úgy hívtak, hogy ennek a parknak a „védett területként való kezelése”. Eredetileg madárparknak indult, százezernyi flamingóval és sok más trópusi madárfajtaival, melyeket a tavon és környékén akartak tenyészteni, de a WWF úgy döntött az 1980-as évek végén, hogy rinó-parkká változtatja, ahol elhelyezik az utolsó kenyai rinókat. Tizenhét fekete orrszarvút helyeztek át, és kerítették el villanypásztorral. Hamarosan nyilvánvaló lett, hogy a projekt egy katasztrófa. Mint Phillipson keserű iróniával megjegyezte: „A nakurui választás mögötti logika, hogy itt fekete rinókat helyezzenek el, rejtély marad. A park kb. egyharmada tó, és a másik harmad nyílt füves puszta, teljesen alkalmatlan a rinók számára... Nakuru egy örült ötlet volt. Mi értelme madárfigyelő szafarikat tartani most, amikor a következő bokorból egy rinó ugorhat elő? A parkot mindenekelőtt madarak számára hozták létre.”

A WWF főigazgatója, de Haes hírhedtté vált a kijelentéséről, hogy „nem érdeklik a k....a rinók”. De ha a WWF nem védte meg a veszélyeztetett fajokat, mint ahogy valóban nem, akkor mire költötte a százmillió dollárjait? Egy pillantás a WWF „Műveleti Központjára” (Operation Stronghold) és testvérére, a „Műveleti Egységre” (Operation Lock), az újabb két „rinómentő” húzásra, megadja a választ.

A Műveleti Központ

Az 1 millió svájci frank támogatással megalapított és a Műveleti Egységgel együttműködő „Központot” névleg felhatalmazta a zimbabwei Nemzeti Parkok Minisztériuma és a Vadvédelmi Felügyelőség, hogy megmentse a 700 fekete orrszarvút a Zambézi völgyében, az utolsó nagy, vadon élő állományt Afrikában. A főfelügyelő, Glen Tatham körutat tett az Egyesült Államokban, hogy bejelentse, a WWF segítségével ő és parkőr társai „háborúba mennek” az orvvadászok ellen, akik állítólag átjönnek a határon Zambiából.

1988. nov. 10-én Tathamet és két munkatársát bíróság elé állították Zimbabwében, gyilkosság vádjával. Állítólag csapdát állítottak az orvvadászoknak, akiket a találkozásukkor figyelmeztetés nélkül, lesből agyonlőttek a vád szerint. Hamarosan kiderült egy parlamenti vitán, hogy Tatham és emberei 70 orvvadászt öltek meg 1987 eleje óta. Gyorsan keresztülvittek egy törvényt a parlamenten, az Állatvédelmi (Jóvátételi) Törvényt, amely a vadöröknek mentességet adott a polgári és bünyügyi igazságszolgáltatás alól, akár megsebesítés, akár gyilkosság elkövetése esetén. Tíz képviselő ellenezte a törvényjavaslatot, mert ez „legalizálja a gyilkosságot”. Egyikük, Mica Bhebe így fogalmazott, „Biankó csekket adunk emberölés céljára.”

Hivatalos számok mutatják, hogy 1984 júliusa és 1991 szeptembere között kb. 145 „orvvadászt” öltek meg. Közülük 84-et öltek meg a Zambézi-völgyben, legtöbbjüket egy helikopterrel, melyért a WWF fizetett, és WWF alkalmazottak vezették. A Vadvédelmi Minisztérium számai szerint a 228 megölt vagy bebörtönzött ember közül csak 107-nél volt fegyver. Mivel másik 202 egyénről azt jegyezték fel, hogy elmenekültek, néhányan súlyosan megsebesültek, néhányuknak eltűnt a fegyvere, vagy nem vitték magukkal, ez azt jelenti, hogy Tatham és társai nem találtak fegyvert a megöltek, bebörtönzöttek vagy elűzöttek háromnegyedénél. Ez felveti a kérdést, hogy vajon a parkőrök célpontjai fegyveres orvvadászok voltak-e egyáltalán? A brit film – *Tíz penny a Pandába* – stábja által megszólaltatott interjúalanyok szerint az elhunytak közül többen az Afrikai Nemzeti Kongresszus katonai szárnyához tartoztak.

És mi lett a rinókkal?

Attól a pillanattól, hogy a projektet elfogadták 1987 februárjában, a WWF célja az volt, hogy „áthelyezze a völgyben befogott rinókat egy biztonságosabb területre”. Az elaltatott, lenyugtatott rinókat átszállították magántulajdonban lévő zimbabwei vadasparkokba, és máshová Afrikában, az Egyesült Államokban és Ausztráliában. Más szavakkal, a WWF fizetett az emberek megöléséért, hogy kipusztítsa a világ utolsó vadon élő rinó-állományát. Az „áthelyezés” oka azonnal világossá válik, nem is szólva a hatalmas profitról, amit a WWF privát társérdekeltségei termeltek. Kiderült, hogy a Nemzetközi Valutaalap (IMF), mely akkoriban előírta a zimbabwei gazdaság „újraépítését”, utasítást adott, hogy a Zambézi-völgyben marhafarmot kell felállítani a rinók életterében, hogy hússal lássák el az Európai Közösséget. Azután a rinókat „áthelyezték”, állati kivégzőosztagok települtek a völgybe, és megöltek rengeteg elefántot és 5000 bivalyt, hogy helyet csináljanak az IMF által elrendelt marhatelepnek, amely hamarosan tönkrement bankcsőd miatt, nagy adósságot és rinómentes területet hagyva maga után.

A Műveleti Egység

1989 végén és 1990 elején botrány tört ki a brit és európai sajtóban, amely hatalmas kárt okozva fenyegette a zöld oligarchákat a WWF-nél. A WWF legtitkosabb műveleteinek egyike, mely a „Műveleti Egység” (Operation Lock) kódnevet viselte, egy látszólag agresszív kísérletet tett, hogy megmentse a veszélyeztetett rinókat, és a brit Speciális Légiszolgálat (Special Air Services, SAS) elit egységét küldte Dél-Afrikába, hogy hatoljon be, leplezze le és semlegesítse az illegális vadcsempészettel foglalkozó kartelleket, és ez a művelet félrecsúszott.

Egymillió fontsterling eltűnt, és kiderült, hogy a SAS-csapat kezdett foglalkozni az egész üzlettel, különösen a rinótulókkal és az elefántcsonttal, amelynek leállítására küldték őket. Nemkülönbén a Műveleti Központhoz hasonlóan felröppentek a hírek az „orvvadászok” növekvő halálozási rátájáról.

A WWF gyorsan előállt a saját verziójával az ügyben. 1986-ban, mint mondták, Bernhard herceg és a WWF Afrika Programjának új feje, John Hanks körutat tettek Afrikában, hogy riadót fűjjanak a rinók gyorsan csökkenő száma miatt. Ezek ketten kisütötték az elit szabotázs-szakértők és gyilkosok, a SAS-emberek Afrikába küldését, hogy a problémával a maguk „unortodox” módján foglalkozzanak. Bernhard herceg a WWF tudta nélkül 500.000 fontot adott a projektre, amit egy értékes festmény eladásából kapott, és a dolog elindult. A történet teljes titokban indult a WWF svájci főhadiszállásáról, Glandból, noha Bernhard a holland WWF elnöke volt azidőtájt, és két másik nemzeti WWF-szervezetnek is elnöke.

A SAS-csapatot, melyet KAS Enterprises Ltd. társasággá szerveztek a cél érdekében, David Stirling ezredes vezette, a II. világháborús brit SAS-ezredek legendás alapítója, és egy tucatnyi veterán, ha nem százak, akik speciális műveletekben vettek részt a Közel-Keleten és Afrikában a háború után. Stirling a társaság kezdőbetűit a korábbi társasága, a Capricorn Afrika Társaság (CAS) mintájára választotta, melynek célja az volt, hogy „megőrizze a cukormázt az apartheidben”, mint a kenyai kormányzó, Sir Philip Kerr fogalmazott. A Capricorn pénztáros Mervyn Cowie volt, a kenyai parkrendszer kialakítója, a Mau Mau kontroll-személye, míg a fő propagandistája Elspeth Huxley, Julian Huxley kuzinjának, Gervasnak a felesége.

Különös módon, a Műveleti Egységről szóló legrészletesebb beszámoló, melyek nyilvánvalóan belső WWF-dokumentumokon alapulnak, az *African Confidential* hírlevélből származnak, melyet szerte Afrikában és másutt egy MI-5 forrásnak tartanak, s amelyet Stirling londoni lakásán alapítottak.

Az ügy lényege, mint megfogalmazta az *African Confidential* és szerkesztője, aki aztán otthagytá a hírlevelet és kiadott egy leleplező sorozatot a Műveleti Egységről a brit és holland sajtóban, a következő: Ki tudott a WWF-nél erről az őrült, ha nem szörnyű tervről, és mikor?

Ez egy másik „fű alatti” művelete volt-e Bernhardnak, ahogy feltételezhetően a „Fekete Ebur Jelentés”, vagy egy hivatalos WWF-terv volt?

Hamar kiderült, ellentétben a WWF-vezetőség és főigazgatója, de Haes által terjesztett hazugságokkal, hogy az egész művelet kezdettől a hivatalos politika részét képezte, s hogy egy WWF projekt-leírás – melyet később „tévesnek” neveztek – kifejezetten elrendelte a fegyverek vásárlását. Iratok léteztek a glandi nemzetközi hivatalban, „Orvvadász-ellenes Egységek” címmel, melyeket valóban támogatott a WWF.

A botrány ellenére a különböző leleplezések nem értették meg a Műveleti Egység lényegét.

Először is, annak, aki ismeri az afrikai parkokat, tudnia kell, hogy a fő „orvvadászok” rendszerint maguk a parkőrök, akiket gyakran a WWF pénzrel és fegyverrel fel. Másodszor, az, akit Bernhard (ismét csak az események szokásos verziója szerint) felkért erre az érzékeny, „rinómentő” munkára, az az ember volt, aki nem csupán a SAS-t alapította s akinek kiterjedt tapasztalatai voltak az afrikai fedett műveletekben, hanem, aki az „Arany Pálca” (Golden Stick) volt II. Erzsébet koronázásán 1952-ben. Noha anglo-katolikus neveltetést kapott az ampleforth-i bencés kollégiumban, egyidejűleg Lord Buxtonnal, Fülöp herceg különleges udvaroncával és másokkal a WWF-stábból, Stirlinget választották a rendkívüli megtiszteltetésre, ami után minden brit főrend sóvárog, hogy a királynőnek, mint az anglikán egyház fejének a személyes védelmezője legyen. És valamennyi SAS-ember, ugyanúgy, mint az MI-5, MI-6 és a királyi testőrség, nem a brit államnak tett hűségesküet, hanem az uralkodó személyének.

Stirling a háború után végig a legérzékenyebb politikai-katonai műveletek tucatjait irányította a brit korona érdekében. Mint skót arisztokrata, közeli személyes kapcsolatban volt az anyakirálynővel, Elizabeth Bowes-Lyonnal, aki a skót arisztokrácia krémjéből származott. A korosodó Stirling a KAS-társasága műveleti tisztjének Ian Crooke ezredet választotta. Crooke is egy legenda volt. Kitüntették a ritkán osztogatott Kiváló Szolgálatért Renddel (Distinguished Services Order) a Falkland-hadjáratban nyújtott szolgálataiért, és ő volt a „csuklyás ember az erkélyen”, aki vezette a SAS-csapatot, amikor megrohamozták az iráni nagykövetséget Londonban, 1980 májusában, és akinek képe bejárta a világsajtót. Fivére, Alastair a brit konzulátus tisztviselője volt Iszlamabadban Pakisztánban, feladata volt az afgán mudzsahedek felfegyverzése. Crooke második embere a Műveleti Egységnél Nish Bruce volt, aki a legmagasabb kitüntetésekkel kapott brit katona volt a falklandi harcok után. (Érdekes módon, a WWF-alapító Lord Buxton lánya volt a „madárfigyelő” a Falkland-szigeteken, mikor a harcok kitörték.) A csapat más tagjai Észak-Írországból szolgáltak, és voltak specialisták, akik IRA-embereket vadásztak le.

Így jött létre az egység az „orvvadászat megállítására” a brit speciális erők igazi elitjének néhány tagja részvételével.

Crooke volt a vezetője akkoriban a 23. SAS-ezrednek, a részidős SAS-egységnek, melyet arra használtak, mint a Stirlingéhez hasonló tucatnyi „magán” biztonsági céget Londonban, hogy Őfelsége kormánya által jóváhagyott műveleteket hajtsanak végre, de amelyeket a „HMG” (Her Majesty’s Government) hajlamos letagadni. A Műveleti Egység hivatalos kormánypolitikája nyilvánvaló volt: A WWF-parancsnoki láncot Fülöp herceg, a királyi hitves vezette, és Stirling is elismerte a sajtónak, hogy szoros kapcsolatban volt a brit védelmi minisztériummal és a külüggyel. Egy SAS-tag, aki ismerte a Műveleti Egységet, beszámolt róla, hogy rendszeres pohárköszöntők voltak az anyakirálynő tiszteletére a SAS kedvenc pubjában, míg egy másikuk, egy egység-tag, írásban állította, hogy az egység pénzügyi támogatói között ott volt az anyakirálynő. Egy másik egység-támogató Laurens van der Post volt, Charles herceg oktatója, és abban az időben Mrs. Thatcher főtanácsadója afrikai ügyekben.

Mi volt valójában a KAS?

Stirling választása az afrikai vadvilág megmentésére szokatlan volt. Más, jól ismert vadkereskedők mellett, nagyon közeli kapcsolatban volt Jonas Savimbi Unita-szervezetével, aki 1988-ban elismerte, hogy az emberei öltek meg kb. 100.000 elefántot, hogy finanszírozzák a háborújukat a luandai MPLA-kormány ellen. Továbbá a belső KAS-dokumentumok megmutatták, hogy Stirling társasága profitot akart csinálni az elefántcsont-, rinótülök-, etc. kereskedelemről, melynek leállítására Afrikába küldték őket. Crooke parancsnoksága alatt 25 SAS-veterán felállított egy erősített főhadiszállást Pretoriában, modern komputer-felszereléssel, és nagy mennyiségű modern fegyvert importáltak (illegálisan, mivel akkor embargó volt Dél-Afrikával szemben). Ám, ha ezek nem a rinókat mentették, akkor mit csináltak?

A zimbabwei nemzetbiztonsági miniszternek, Sydney Sekerayaminak volt egy ötlete. A holland napilap, a *de Volkskrant* 1991. aug. 24-ei száma szerint, ez a miniszter „nyíltan kijelentette, hogy azt gyanítja, a KAS egy fedőszervezet Dél-Afrika destabilizálására.” Számos más kormány, köztük kenyai, tanzániai és zambiai vadvédelmi tisztviselők gyanakodtak az egység tagjaira, és elutasították, hogy velük dolgozzanak. Rowan Martin, a zimbabwei vadvédelmi minisztérium kutatási igazgatója nem akart együttműködni Crooke-kal, aki Johannesburgból odarepült, hogy találkozzanak, mert Crooke-nak „homályosak voltak a szponzorai és küldetésének céljai.” Az is furcsa volt Martin számára, hogy „ezeket jobban érdekli a katonai technológia, mint a vadvilág... Bizonyos eléggé szabálytalan módszerekre célozgattak.”

A dél-afrikai katonai hírszerzés részéről az „orvvadász-elleneseket” egy nyilvánvalóan elit brit titkosszolgálati egységnek értékelték, a saját emberüket küldték, hogy épüljön be az egységbe. Crooke azon dolgozott, hogy összeköttetéseket építsen ki Namíbiával és Mozambikkal, és a dél-afrikai speciális erők és titkosszolgálat egyes elemeivel. Mivel akkoriban háború volt az Afrikai Nemzeti Kongresszus (ANC), a Délnyugat-Afrikai Népi Szervezet (SWAPO), és a többségi pártok által vezetett frontzóna-államok ellen, így néhány dél-afrikai a britek paramilitáris kiképző-kapacitásait eszköznek tekintette.

A KAS-tagok azután „orvvadász-ellenes egységekké” alakultak a bázisaikon, a bophuthatswana-i Pilanseberg Parkbeli főhadiszállásukon, és számos más parkban, mint a namíbiai Etoshában, és a KaNgwana törzsi területen lévő vadasparkokban, a dél-afrikai/mozambiki határnál.

Az egyik ilyen egység, melyet Crooke emberei képeztek ki, és a politikai körülmények, melyek között működtek, különösen érdekesek.

A „harmadik erő”

Attól kezdve, mielőtt Nelson Mandela 1990-ben kiszabadult a börtönből, egészen máig, több mint 10.000 dél-afrikai feketét öltek meg a feketék közötti erőszak következtében. A megfigyelők e gyilkosságok és felfordulások jelentős részét egy titokzatos „harmadik erő” provokációinak tulajdonítják, amely sem az ANC-nek, sem a zulu-központú Inkatha Szabadságpártnak nem volt a riválisa. A harmadik erő, amely támadta mindegyik rivális csoportot – melyek azután egymást vádolták – táplálta a halálos erőszakot. Ez a tevékenység Crooke egységének munkája ellen fordult Namíbiában.

Miután Délnyugat-Afrikát elvették a németektől a I. világháború után, dél-afrikai védnökség alá került. Az 1980-as években, amikor Sam Nujoma SWAPO-gerilla erői háborút viseltek a Dél-Afrikai Köztársaság által támogatott, fehérek által uralt helyi kormány ellen, a dél-afrikai speciális erők kiképezték a hírhedt „Koevoet”-et, az afrikánerek „bontóvasát”, speciális fekete katonai egységeket, akiknek vadsága hírhedt volt. Crooke és egysége átképezték a Koevoet-embereket „orvvadász-ellenes egységekké”. Ezzel egyidejűleg kapcsolatokat építettek ki az akkor kisebbségi dél-afrikai rendőrség „fosztogató egységével”.

1992. június végén, röviddel a június 18-ai hírhedt Boipatong-mészárlást követően, melyben 39 embert megöltek és sokakat megsebesítettek a titokzatos „harmadik erő” merénylői, az ANC-hírszerzés egyesített alakulata, rajtaütött a brit tulajdonú Gold Fields cég épületein a Goldstone Bizottság és egy különleges rendőri egység. Itt, meglepetésükre, felfedeztek egy 40 fős „fosztogató egységet”, főként átképzett Koevoet-veteránokat Namíbiából. A dél-afrikai *Weekly Mail* 1992. jún. 26.–júl. 2-ai száma szerint, „az Afrikai Nemzeti Kongresszus azt mondja, hogy tanúi vannak, akik igazolják a [Goldstone] bizottság előtt az egység szerepét a Boipatong-mészárlásban.”

A Gold Fields elnöke Robin Plumbridge volt, egy oxfordi diplomás, és a WWF dél-afrikai fiókcégének, a Dél-Afrikai Természetvédelmi Alapítványnak a kurátora. Mint a *Weekly Mail* írta, „egy ’harmadik erő’ jelenléte egy brit tulajdonú bányánál nagy nemzetközi visszhangot fog keltetni.”

Noha 1 millió fontot elköltöttek, a holland *de Volkskrant* napilap szerint „az [egység] egyik alkalmazottja közölte, hogy nincs bizonyíték arra, hogy a [projektben] akár egyetlen orrszarvút is megmentettek volna.”

John Hanks, a népesedési felügyelő

A történet, hogy a Bernhard herceg és John Hanks által futtatott Művelési Egység mint fedőszervezet ugrott ki a hátizsákjukból, nonszensz, de az világos, hogy Hanks kulcsszerepet játszott az ügyben. Karrierje és képességei segítenek további fényt vetni a műveletre. Hanks a természetvédelmet egy zambiai nagyüzemben kezdte, ahol elefántokat dolgoztak fel, hogy a hússal táplálják a dél-afrikai bányák munkásait. Bizonyos időt Rhodéziában töltött, ahol saját bevallása szerint a katonai hírszerzésnek dolgozott. Az 1970-es évek közepén a Natal régióban fekvő Pietmaritzburg Nemzeti Parkjainak főfelügyelője lett.

De a fő elfoglaltsága 1976-tól az emberi népesség-ellenőrzés lett. Számos beszédben fenyegetőzött, hogyan lesz „Durban [hamarosan] rosszabb helyzetben, mint Bombay.” A probléma, mint mondta, az, hogy „az afrikai nők a legtermékenyebbek a világon, egy nő átlagosan 5,2 gyermeket szül.” Ezeknek a szájaknak az etetése „nem fenntartható a természeti erőforrásaink számára, és szörnyű környezeti leromláshoz vezethet.” 1977-ben egy „nemzeti népesedési kontrollt” követelt, és a fogamzásgátlás, terhességmegszakítás és sterilizálás szabad használatát.

1979-ben Hanks lett a Természeti Erőforrások Intézetének első igazgatója KwaZuluban, melyet a K. E. Taeubner Management Trust adományából hoztak létre, amely az 1001 Club egyik tagjának nevét viselte. Hanks folytatta a munkáját a népesedési ügyekben, és a Dél-Afrikai Családtervezési Szövetség egyik vezető tagja lett. 1986-ban ő lett a vezetője a WWF Afrika Programjának.

Amikor a Művelési Egységet leleplezték 1990-ben (legalábbis bizonyos aspektusait), ez némi gondot okozott, és Hanks kénytelen volt elhagyni a WWF-et. 1990. jan. 4-én kiadott egy nyilatkozatot: „Részvételem a projektben megszűnt, amikor Bernhard herceg támogatása kimerült 1989 végén. Tudomásom van róla, hogy folytatódnak hasonló műveletek, de jómagam már nem veszek részt ezekben.”

Hanks átvette a WWF dél-afrikai ágának, a Dél-Afrikai Természetvédelmi Alapítványnak a vezérigazgatói posztját, amit Fülöp herceg „elegáns megoldásnak” nevezett a kínos helyzetben. Mindazonáltal, a holland napilap, a *de Volkskrant* arról tudósított 1991. aug. 24-én, hogy Hanks „még dolgozik olyan műveleteken, mint az Egység, néhány volt brit katonával együtt, akik szintén részt vettek az eredeti projektben.”

Valóban, mint egy 1989. jan. 18.–máj. 31.-ei „titkos” minősítésű belső KAS helyzetjelentés állította, a „KAS-nak meg kell ragadnia ezt az alkalmat, hogy vezető szakértővé váljon az orvadászat elleni kiképzés minden formájában Afrika szerte.” A dokumentum továbbá megje-

gyezte, hogy „a távoli Délnyugat-Afrikában, Namíbiában szerzett tapasztalat felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult.”

Kik az orvvadászok?

A Műveleti Egység és Központ célja elvileg az „orvvadászat megállítása” volt. De a 120 négyzetmérföldes tanzániai Ngorongoro-kráter esete újfent igazolja, hogy a WWF fizeti az orvvadászokat.

Az 1950-es évek végén a leendő WWF-alapító, Dr. Bernard Grzimek a Frankfurti Állatkerttől, elvégezte az állatok összeírását a Ngorongoro-kráterben, és úgy találta, hogy a vadvilág eltűnőben van. Ez a Grzimek a maszáj pásztorokat vádolta, akik a teheneiket legeltették a térségben, de akik ritkán öltek vadállatokat, kivéve az oroszlánokat, melyek a nyájaikat támadták. A Grzimek és társai által keltett hisztéria eredményeként, különösen az ehhez társuló hollywoodi film, a „Szerengetinek nem szabad kihalnia!” nyomán, a maszájoknak megtiltották, hogy belépjenek a kráter körüli hatalmas nemzeti park területére, a saját, hagyományos területükre.

1964-ben kb. 108 rinót fényképeztek le egyenként és azonosítottak, ami a legjobban dokumentált állományuk Afrikában. Egy WWF-program indult, hogy „megmentsék” őket. A WWF által finanszírozott vadőr-program ellenére, 1981-re már csak 20 példányuk maradt. Az évek során a három orvvadász-ellenes csapat egyetlen orvvadászt sem kapott el. Abban az évben egy szemtanú írt a Nairobiban lévő Afrikai Vadvédelmi Felügyelőség Szövetségének, bizonyos fényt vetve a rinócsorda eltűnésére. A WWF által finanszírozott vadőrök, mint a hölgy írta, lelőttek két nagy hímot, és megsebesítettek egy nőtényt „fényes nappal.” Majd azzal zárta: „Hát nem elég nyilvánvaló, mi folyik a kráterben?”

Linda DE HOYOS:

A brit királyi család működés közben: tömeghalál Ruandában

Ez év (1994) áprilisát megelőzően Ruanda népessége kb. 7,2 millió fő volt. Szeptemberre 1 millió embert öltek meg Ruandában. Az amerikai Nemzetközi Fejlesztési Ügynökség (AID) becslései szerint 2.576.000 ember vált otthontalanná Ruandában, közülük 1,3 millió a volt francia biztonsági övezetben az ország délnyugati részén. További 2.223.000 ember elmenekült Ruandából – 1.542.000 Zairébe, 210.000 Burundiba, 460.500 Tanzániába, és 10.500 Ugandába. Vagyis 5.799.000 embert, a népesség 80.6%-át ölték meg vagy tették földönfutóvá.

Az RFP (Ruandai Hazafias Front) a fővárosból, Kigaliból uralja a kiürült országot. A víz- és áramellátás összeomlott. Az egészségügyi dolgozók és tanárok mintegy 50%-át megölték. A fizetőeszköz az ugandai shilling lett. Az élelmiszertermelés a szokásosnak 66%-ára esett vissza, az ország kb. 75%-a szorul segélyszállítmányokra.

Ruandát eltörölték a föld színéről, darabokra szaggatták, a csapásoktól sújtott és kiszipozott népessége szétszóródott. Mint az *EIR* beszámolt róla (1994. aug. 19), Ruanda elpusztítása az ugandai diktátor, Yoweri Museveni és Lady Lynda Chalker műve. Ruanda elpusztítása nem 1994. április 6-án kezdődött, az elnök, Juvenal Habyarimana meggyilkolásával, hanem a britek által támogatott ugandai hadsereg egységeinek ruandai inváziójával 1990 októberében.

Egy kampalmai forrás szerint az RPF 95%-a az ugandai hadsereg tagja volt. És Museveni Nemzeti Ellenállási Hadserege (NRA), melyet britek, amerikaiak és észak-koreaiak képeztek ki Museveni 1986-os hatalomátvétele óta, pénzt és ellátmányt biztosít az RPF-nek. Az RPF vezetői ugyanazok, mint az ugandai hadsereg egységeinek vezetői: az ugandai védelmi miniszter az RPF-nél David Tinyefuza volt; Paul Kagame, a jelenlegi ruandai védelmi miniszter az RPF

alatt, az ugandai hadseregben a hírszerzés és kémelhárítás feje volt; az RPF-nél Chris Bunyenyezi volt a korábbi főparancsnoka az NRA 306-os brigádjának, amely hírhedtté vált az ugandai Teso elleni atrocitásairól.

Museveni keze benne volt az 1993. okt. 23-ai puccsban a burundi elnök, Melchior Ndadaye ellen, akinek megválasztása véget vetett a 31 évig tartó tuszi katonai uralomnak Burundiban. Egyes források szerint Museveni tervezte meg a puccsot egy entebbei találkozón, melyen részt vett az RPF-es Paul Kagame. A puccs két főkolomposa, Bucokoza őrnagy és Paul Kamana, akik Kampalában voltak, nyíltan mulatoztak az ugandai tisztekkel 1993. október végétől 1994. februárig, és burundi források szerint jelenleg mindketten az RPF-nél vannak. A burundi puccskísérlet az elnök, Ndadaye megölését eredményezte, és egy közel 100.000 áldozattal járó tömegmészárlást a hutuk és a tuszik testvérgyilkos háborújában.

Museveni nem egyedül cselekedett. A királyi családdal való kapcsolatait két személy közvetítette: Lady Lynda Chalker, tengerentúli fejlesztési miniszter és Lady Margaret Thatcher kedvence, illetve Tiny Rowland, a Lonrho elnöke, aki a hírek szerint bevezette Chalkert a londoni társaság magasabb köreibbe. Museveni közvetlen brit kapcsolata a hírek szerint egy William (Mike) Pike volt, a *New Vision* napilap főszerkesztője, mely lapot Rowland finanszírozta. Pike állítólag közvetlenül Chalkernek jelentett.

Chalker volt az első külföldi, aki találkozott Musevenivel, mikor az átvette a hatalmat Kampalában. Museveni és Chalker „puszipajtások” voltak, mint egy brit forrás fogalmaz. Egy brit Kelet-Afrika szakértő továbbá kifogásolta, hogy Lady Chalker „sok időt, aránytalanul sok időt tölt Afrika Szarván és Ugandában.” Chalker egy négynapos látogatáson volt Ugandában Museveni vendégeként, mielőtt átutazott volna a zairei Gomába, hogy megtekintse a menekülteket. Az utóbbi élményéről Chalker azt mondta a sajtónak: „Természetesen az embert megérinti, amikor szembekerül a halállal... százakéval, vagy mint Gomában ezrekével. De nem hagyom, hogy ez hatással legyen a józan ítélőképességemre.”

Museveni, a hadúr

1992. dec. 11-én az *Africa Analysis* arról tudósított, hogy az 1992 végén, az entebbe-i parlament épületében tartott találkozó jegyzőkönyve eljutott a kenyai hírszerzéshez. A jegyzőkönyvből kiderült, hogy az ugandai elnök, Museveni felkészült, hogy teljes logisztikai és politikai támogatást nyújtson a felkelőknek, akik a ruandai, kenyai és szudáni kormányok megdöntésére készültek. A találkozón résztvett Museveni, John Garang ezredes a szudáni Népi Felszabadítási Hadseregtől, a Ruandai Hazafias Front (ugandai hadsereg) meg nem nevezett parancsnokai, és a kenyai demokrata párt fegyveres szárnyának képviselői, a kenyai elnök, Daniel arap Moi ellenzéke.

A találkozó rámutat Museveni szerepére, mint a britek kelet- és közép-afrikai hadurára. A brit királyi család számára a közvetlen cél Uganda felhasználása volt, melynek első szintje a barbár Idi Amin (1972–79) brit támogatása volt, és jelenleg a fő brit pénzügyi és politikai ugródeszka lett a térség újragyarmatosításához. A terv ez volt: elpusztítani Ruandát és Burundit, és a maradékukat ugandai (brit) uralom alá helyezni; elpusztítani Kenyát Moi elnök eltávolítása révén, és törzsi háborút szítani; és megszerezni az ásványokban gazdag Zairét.

Az *Africa Analysis* szerint, „Museveni azt mondta az RPF-parancsnokoknak az entebbei találkozón, hogy a végsőként hajlandó elmenni, hogy lassítsa az arushai béketárgyalásokat, és időt nyerjen nekik, hogy létrehozzon egy ütőképesebb katonai erőt Kigali lerohanásához.” Ez a misszió fejeződött be jelenleg.

Kenyával kapcsolatban Lady Chalker azon dolgozott, hogy létrehozzon egy törzsi ellenzékot Moi-jal szemben, a Museveni által biztosított fegyveres erővel. Chalker ismételt megakadályozta, hogy a brit segélyek Kenyába jussanak, és 1992 februárjában közölte Moi-jal,

hogy „nagyon őszinte, egyenes megbeszéléseket” szeretne, és hogy „az egyetlen út a biztonsági probléma megoldására Észak-Kenyában, ha ENSZ-csapatokat veszünk igénybe”.

Uganda felfegyverezte a lázadókat Zaire-ban. A britek most azt követelik, hogy a volt ruandai kormány-csapatok hatoljanak mélyebbre Zaire területén, távolabb a ruandai menekültek tömegétől. Az ENSZ ruandai különleges megbízottja, Shahryar Khan okt. 2-ai jelentése szerint, ez igényelhet „egy nemzetközi műveletet az ENSZ-okmány 7. fejezete alapján – amely megengedi az erő használatát” – Zaire területén.

Az SPLA mögötti 'erős ember'

Uganda az ellátmány fő forrása John Garang SPLA-ja részére (Szudáni Népi Felszabadítási Hadsereg). A másik SPLA-bázis Szudánban Nimuli, az ugandai határ közelében, amelyet a Nimuli parkon keresztül látnak el, az észak-ugandai Kidepo-völgyi park közelében. Kidepo az SPLA kiképző-központja és főhadiszállása is. Ugandai források szerint, az élelmet, üzemanyagot és ellátmányt Garang számára a Mbuya katonai raktárakban halmozzák fel, és az NRA 4. divíziója szállítja el.

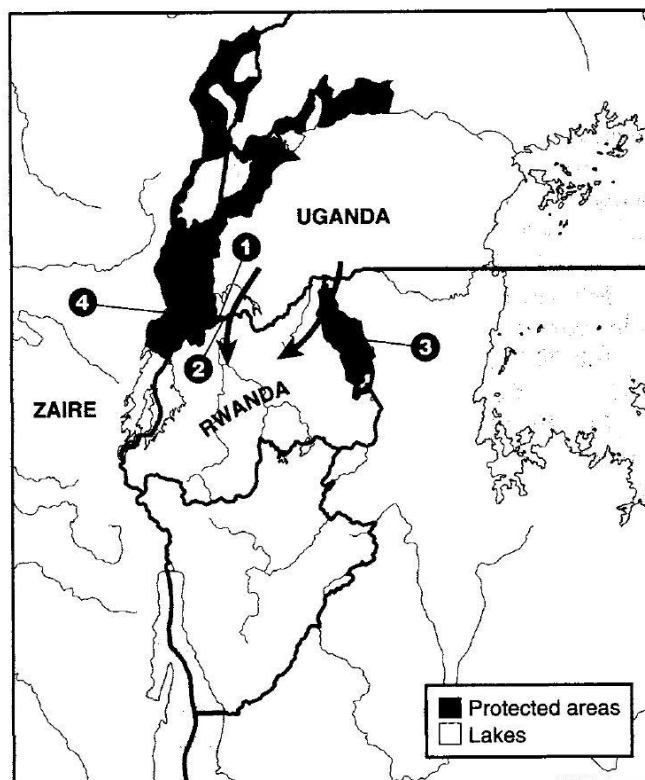
Museveni próbált modern fegyvereket szerezni Garang részére. 1992 augusztusában Museveni magántitkárát, Innocent Bisangwa-Mbugujét, és Uganda amerikai nagykövetét, Stephen Kapimpina Katena-Apuulit letartóztatták a floridai Orlandóban, mert illegálisan próbáltak vásárolni 400 db TOW-típusú páncéltörő rakétát és 34 db TOW-típusú indítóállást 18 millió dollárért. A fegyvereket az SPLA-nak szánták, az észak-ugandai Nimule vagy Kaya határvárosokon keresztül. 1994 tavaszán egy nigériai kereskedelmi repülőgép motorhiba miatt leszállásra kényszerült a ciprusi Larnarán, izraeli rakétákat vitt Ugandába.

Museveni és Garang régi iskolatársak, mindketten a tanzániai Dar Es Salaam Egyetemre jártak, ahol a tananyag kifejezetten maoista jellegű volt. Tiny Rowland a jóbarátjuk. Rowland azt nyilatkozta a BBC nairobi hírműsorában 1993 márciusában, hogy ő 1984 óta tagja a Garang-féle SPLA-nak, tudósított róla a dél-afrikai *Weekly Mail*. Mint a *Weekley Mail* közölte, „Dél-Szudánnak fejletlen az olajipara, és a Lonrho érdekelt egy projektben, hogy olajat vezessenek onnan Kenyán keresztül – ahol Rowlandnak fontos érdekeltségei vannak – Mombaszába, ahelyett, hogy a vörös-tengeri Port Sudan kikötőjét használnák, ahogy a khartoumi kormány tervezte.”

Az SPLA tanácsadója Dr. Mansur Khalid, a volt szudáni külügyminiszter, aki most a kenyai Nairobiban az ENSZ Fejlesztési Programjánál (UNDP) dolgozik. Az UNDP ugandai tisztviselője, aki a hírek szerint résztvett Garang műveleteinek támogatásában, egy Hans Farelus nevű volt protestáns misszionárius. Farelusról úgy tudni, hogy a svédországi Uppsalából 1989-ben költözött Kampalába. Már Uppsalában segítette Musevenit, aki Svédországba ment felszerelésért 1985–86-ban, mielőtt átvette a hatalmat Entebbében.

Afrika többi vezetőjétől eltérően Musevenire nem nehezedik nyomás a demokratizálás érdekében. Egy londoni forrás szerint „a britek jelentősen részt vesznek e kormány támogatásában. A demokratizálás egyáltalán nem feltétel. Az elnök még csak nem is színleli, hogy így lenne, ő még mindig a Nyugat üdvöskéje.”

MAP 6

Rwanda invasion routes**Magyarázat a 6. térképhez**

Az 1990-es RPF/ugandai hadsereg ruandai invázióját az ugandai Gorilla parkban készítették elő a ruandai-zairei határnál **1.** Az invázió a ruandai Volcans parkon haladt át **2,** szemben az ugandai Gorilla parkkal.

A ruandai Akagera park **3,** mely határos Kenyával, néhány mérföldnyire az ugandai határtól, a másik inváziós útvonal volt.

Noha az 1990-es invázió sikertelen volt, az ugandai katonaság és az RPF folytatta az ellenőrzést a ruandai Volcans park nagy területein, és a parkot bázisként használta a távolabbi ruandai betörésekhez.

Az RPF uralta a zairei Virunga park egyes részeit is **4,** melyek határosak mind a ruandai Volcans parkkal, mind az ugandai Gorilla parkkal. A ruandai katonaság időnkénti erőfeszítései, hogy kisöpörjék az ugandai gerillákat mindkét parkból, sikertelen volt, és hevesen tiltakoztak ellene a nemzetközi természetvédő szervezetek, köztük a WWF. A WWF vezeti a „gorilla-mentő programot” a három határ menti – Virunga, Gorilla és Volcans – parkban. A WWF-program az 1990-es ugandai invázió előtt csak néhány hónappal kezdődött.

Az 1994. áprilisi ugandai/RPF invázió nagyrészt az Akagera parkon keresztül zajlott.

A ruandai–ugandai népiirtás kronológiája

1986. Yoweri Museveni hatalomra kerül Ugandában öt évig tartó gerilla-háború után. Museveni jótevői a gerilla-háború alatt többek között Tiny Rowland, a London-Rhodézia Társaság (Lonrho) elnöke, és Moshood Abiola, egy nigériai mágnes, aki az ITT részére dolgozik.

1989. Az ugandai hadsereg vezetőit, köztük Ruanda jelenlegi alelnökét, Paul Kagamét, Fort Leavenworth-be küldték, az amerikai hadsereg tisztképző főiskolájára.

1990. augusztus–szeptember. Az ugandai hadsereg ruandai csoportját Délnyugat-Ugandában az ugandai Fred Rwigyema tábornok vezette, hogy előkészítsék a Ruanda elleni inváziót.

1990. okt. 1. Az ugandai hadsereg RPF-szekciója behatol Ruandába az Akagera parkon keresztül.

1990. okt. 27. Tűzszünet, mivel az RPF-et kiszorította a francia ejtőernyős egység Kigali környékéről.

1991. Újraindul az RPF invázió a Virunga parkon keresztül, elfoglalta Ruhengeri városát, több mint 200.000 menekült tömeges elvándorlását okozva. Azután az RPF visszahúzódott, elfoglalta a Virunga park egész keleti részét, ahonnan folyamatos tüzérségi tüzet zúdított a ruandai síkságra.

1992. Ahogy az RPF betörései folytatódtak, a Habyarimana-kormány elkezdte szervezni a miliciákat az országon belül; a katonaság létszáma 5000-ről 40.000-re nőtt.

1993. február. Az RPF behatol Ruandába, elfoglal egy nagy területet északon, megölnek 40.000 hutut. Tömeges elvándorlás indul meg a területről.

1993. jún. 1. Melchior Ndadaye lesz az első hutu elnök Burundiban, az első szabad választásokon.

1993. augusztus: Arusha Egyezmény a Habyarimana-kormány és az RPF között, amerikai és brit megfigyelőkkel, az RPF 50%-os részvételt kap a hadsereg parancsnoki és tiszti posztjából, 40%-ot a csapatokból, és hét miniszteri posztot.

1993. szeptember. Az ENSZ békefenntartó erőket küld Ruandába, hogy ellenőrizze az Arusha Egyezmény végrehajtását.

1993. okt. 23. Puccskísérlet Burundiban, a tuszik által uralt katonaság részéről. Ndadayet megölik és közel 100.000 hutut is. Több mint 700.000 hutu menekül el Burundiból. A nemzetközi sajtó nem tudósít erről.

1993. december. Az RPF 600 fős csapatot küld Kigaliba az Arusha Egyezmény keretében.

1994. január. A brit védelmi minisztérium afrikai hadvezérei a hírek szerint áthelyezik csapataikat Angolából Ruandába.

1994. március. További hutu-mészárlás Burundiban, közel 40.000 embert ölnek meg.

1994. április 6. A ruandai Habyarimana elnököt és a burundi Ntaryamira elnököt szállító repülőgépet három rakétával lelövik, a fedélzeten mindenki életét veszti. A ruandai kormány-csapatok tömeggyilkosságokat követnek el Kigaliban; elkezdődik az RPF inváziója a Virunga és Akegera parkokból.

1994. április 19. Az ENSZ békefenntartó csapatok (2500 belga katona) visszavonulnak.

1994. május. Az ENSZ fegyver-embargót vet ki a ruandai kormányra, miközben folytatódik a tömegmészárlás az egész országban.

1994. június 21. A franciák ENSZ-felhatalmazást kapnak, hogy csapatokat küldjenek Ruandába. A francia csapatok felállítják a biztonsági zónákat, majdnem összececsapnak az RPF-erőkkel.

1994. július 12. 1 millió ruandai menekül Zairébe.

1994. július 15. Az RPF ellenőrzést szerez Ruanda felett, kivéve a francia biztonsági övezeteket.

1994. július 22-27. Ugandába látogat a brit tengerentúli fejlesztési miniszter, Lady Lynda Chalker.

1994. július 29: Clinton amerikai elnök humanitárius segítséget ajánl fel a ruandai menekülteknek, melyet az Amerikai Hadsereg szállít. Az Orvosok Határok Nélkül csoportja felmérést végez augusztus első hetében, miszerint legalább 80.000 ember halt meg a zairei táborokban július közepe óta – a táborok lakóinak 8%-a.

1994. aug. 22. A francia csapatok elhagyják a védett zónát.

1994. szept. 29. Az ENSZ menekültügyi főbiztosság segélymunkásai, az Orvosok Határok Nélkül, a német Vöröskereszt, az Oxfam, a Concern, Assist és Care ausztráliai, valamint svéd és dél-koreai segélyszervezetek kezdik elhagyni a ruandai menekültek táborait Zairében.

Nyugat-Afrika: háború Nigéria ellen

„Konfliktus fenyeget Nigériában, aminek rosszabb végkimenetele lehet, mint a ruandai katasztrófaé”, hívta fel a figyelmet a londoni *Independent* ez év [1994] aug. 29-én. „Tízszor több nigériai mint ruandai, és sok millióval többen a Nigériával szomszédos országokból függnék a nigériai gazdaságtól. Ha Nigéria összeomlik, ennek hatása ki fog terjedni egész Nyugat-Afrikára.”

Nigéria „bűnei” közé tartozik, hogy teljes ellenőrzést gyakorol a saját nemzeti parkjai felett. Nigéria megengedi a törvényes vadászatot és a mezőgazdálkodást a parkjaiban. Mi több, Nigéria, Sani Abacha tábornok idején, határt szabott az ország kapzsi kirablásának az IMF (Nemzetközi Valutaalap) által. Az *Independent* így reklámozta az ugandai Museveni korábbi „táskás emberét”, Mooshod Abiolát: „Nigériát a katonái őrizték a függetlenségének csaknem 10 esztendeje alatt. A katonák hátráltatták az ország feldarabolását, de kevés sikerrel... Olyanokká váltak, mint az északi muszlim elit, amely inkább harcol, mintsem olyan déliek uralják, mint Abiola.”

Az *Independent* a tengerentúli fejlesztési miniszter, Lady Lynda Chalker érdekében beszélt. Chalker februárban megfenyegette a nigériai vezetőket, hogy Anglia nem függeszti fel a szankciókat Nigéria ellen, ha nem állítják helyre a „demokráciát” (a hatalomba helyezik Abiolát), és ha nem csökkentik a „hatalmas deficitet” (visszahozzák az IMF-et).

Nigériában a WWF kulcsembere Salay L. Edu nagyfőnök. Edu főnök és fia, Aboyamo az 1001 Klub tagja. Az Eduk a délkelet-nigériai Ibo-törzshöz tartoznak, akiknek 1967-es kísérlete, hogy elszakadjanak Nigériától, a Biafran-háborúhoz vezetett.

1989-ben Edu főnök vendégül látta Fülöp herceget egy látogatásra a Nigerrel határos térségbe, ahol egy új repülőtér építettek. 1990-ben Edu vendégül látta Charles herceget, hogy megtekintse az Európából odavándorló madarakat. A WWF egy parkot akar létesíteni a területen. Edu főnök történetesen a nigériai kulcsembere a Royal Dutch Shell-nek is, a WWF egyik pénzeszsákjának. A Shell termeli ki Nigéria napi 2 millió hordónyi olajának 50%-át. Ezen a vonalon a WWF elindította provokációit. A külföldi devizahitelek elzárásának bejelentésével a Shell megszervezte az olajmunkások sztrájkját, akik követelték, hogy Abiolát engedjék ki a börtönből, és a kormány fizessen ki 800 millió dollárt, amivel állítólag tartozik a Royal Dutch Shellnek és más külföldi társaságoknak. „A Shell van a sztrájk mögött”, mondta egy jól informált londoni forrás az *EIR*-nek. „A legkönnyebb dolog számukra, hogy megvesztegessék a szakszervezetet, és egy sztrájkot provokáljanak. Ez teljesen csak politika. A Shell és a brit külügy egy polgári rezsimet akar, amely gyenge.” Az Abacha-kormány azonban megoldotta a sztrájk-helyzetet szeptemberben.

Dél-Afrika a britek célkeresztjében

Az *EIR* április 26-án információkat kapott egy puccsról, amelyben meg akarták ölni a dél-afrikai Nelson Mandelát, akit az első fekete elnökké akarnak választani Dél-Afrikában. Egy európai forrás szerint az információ, melyet azután megerősítettek, az volt, hogy „Nagy-Britanniából nagy-nagy pénz jön”, hogy végrehajtsák a merényletet. A kérdésre, hogy kitől jön a pénz, a forrás így válaszolt: „Nézd meg, kik az angliai barátai Henry Kissingernek.”

Egy ilyen puccs célja az, mondta a forrás, hogy „két legyet csapjanak le egyszerre. A gyilkossággal nyilván a szélsőséges búrokat és a fehér rasszistákat vádolják majd. Ez állandóan polgárháborút gerjeszt. És ez ürügyet teremtene a katonai szükségállapot bevezetésére.”

Az *EIR*-nyomozás kimutatta, hogy a Mandela elleni akció középpontja a Hollinger vállalat volt, melynek igazgatótanácsában ül többek között Lynda Chalker, a volt miniszterelnök Margaret Thatcher, Henry Kissinger, az 1001 Klub-tag Conrad Black és Peter Lord Carrington.

Mind Kissinger és Carrington jelen volt Dél-Afrikában, hogy „tárgyaljanak” a választás előtti alkuról a zulu Inkatha pártvezetővel, Mangosuthu Buthelezzel.

Noha a gyilkosság nem történt meg, a dél-afrikai elnök a brit titkosszolgálat célkeresztjében maradt. Mandela államférfiúi alakja és szilárd elkötelezettsége nélkül, mely a megbékélés politikája mellett száll síkra, valószínű, hogy Dél-Afrika polgárháborúba fulladt volna.

A megerősítő jel, hogy a Mandela elleni puccs létezett, autóban elhelyezett bomba robbanása volt az április 27-ei választások előtti héten. A bombával rémületet és erőszakot akartak kelteni, hogy előkészítsék a gyűlölet légkörét az új elnök elleni csapáshoz. A dél-afrikai katonai hírszerzési források megerősítették, hogy a robbantást nem a Terreblanche-csoport hajtotta végre, hanem profi munka volt. Ezen kívül a londoni *Daily Telegraph* április 29-ei száma arról tudósított, hogy a brit SAS futtatja a dél-afrikai „szélsőjobb” terrorista kapacitás jelentős részét. A helyi rendőrségen a robbantás 32 gyanúsítottja között volt egy Kevin Conroy, akiről azt tartják, hogy a SAS-nál szolgált. Hirtelen bukkant fel 1993-ban, mint az AWB Vaszgárdájának egyik vezetője, és főnökének, Eugene Terreblanche-nak egyik jobbkeze. A vaszgárdisták legnagyobb részének, mint a *Daily Telegraph* megjegyezte, „európai akcentusa van, amely Írországtól Birminghamen és Londonon keresztül Németorszáig és Közép- és Kelet-Európáig terjed.”

Egyéb bűnügyek

Jeffrey STEINBERG:

A WWF balkanizálja és elnépteleníti az amerikai kontinenst

A népiirtás mértéke, melyet Fülöp herceg WWF-je elkövetett Afrika népei ellen, példátlan a világtörténelemben. Annak érdekében, hogy elérjék céljukat, a világ népességének 1 milliárd alá csökkentését több évtizeden át, s hogy visszaállítsanak egy új, globális feudális rendszert, a brit korona és a WWF ugyanezt a népiirtást követte el az amerikai földrész, Eurázsia és Ausztrália ellen is.

Mint az alábbi térképek és táblázatok mutatják, minden programot, melyet a WWF kivitelezett Afrika ellen 1961 óta, most időszerűnek látják az amerikai földrészen. Jelen pillanatban a veszteség kisebb; de a WWF-forгатatókönyv néhány döntő eleme előrehaladottabb Észak-, Közép- és Dél-Amerikában, mint bárhol másutt a földgolyón:

- A világon sehol sem foglal el annyi földterületet a természetvédelem, vadvédelem és „antropológiai” rezervátum, mint Észak-Amerikában. Az Egyesült Államok nyugati egyharmada azon a határon egyensúlyozik, hogy átalakítják a világ legnagyobb védett területévé, s ezzel a természeti erőforrásokat, a föld egyik legjobb termőföldjét, valamint döntő fontosságú vízellátási, közlekedési és kommunikációs lehetőségeket vonnak el a társadalomtól.

- Közép- és Dél-Amerikában a WWF és a IUCN (Nemzetközi Természetvédelmi Unió) precedenst teremtett: „antropológiai rezervátumokat”. Ezek emberi állatkertek, melyekben bennszülött törzseket, mint az amazóniai esőerdő janomami indiánjait, egy állandó visszavettségben tartanak, és „veszélyeztetett fajoknak” nevezik őket, mint az afrikai elefántokat és rinókat. Latin-Amerika hét országában van már egy vagy több rezervátum. Csak Brazíliában 250 ilyen „emberi vadaspark” létezik.

- A világon sehol sincs olyan nagy arányú drogtermelés és -előállítás, mint az amerikai földrészen – és ezek nagy része a WWF védett területein belül vagy ezek szomszédságában található. Az élelemtermelő területeket átalakították hatalmas koka-ültetvényekké és kokain-előállító központokká Bolíviában, Peruban és Kolumbiában.

Az Egyesült Államok egyes részein, a nyugati államok köztulajdonban lévő erdőiben nagy marijuána-ültetvényeket hoztak létre, melyek kb. 50 milliárd dollárt termelnek évente illegálisan.

- Ezeknek a drogtermelő területeknek majd' mindegyikében – jellemző példa a perui Felső-Huallaga folyó völgye – a „parkfelügyelő” szerepe az, hogy kijelölje a narko-terrorista csoportokat, mint a Fényes Ösvény esetében, melyek népirtást követnek el a helyi indián népességben. Hasonlóan a gerilla-csoportokhoz, melyeket az afrikai vadrezervátumokban és nemzeti parkokban képeznek ki és állomásoztatnak, a dél-amerikai narko-terroristák évtizedeken át élvezték mind a WWF, mind a szovjet tömb titkosszolgálatának pártfogását és logisztikai támogatását. Míg a Szovjetunió összeomlása nagyban véget vetett az afrikai gerilla-csoportok kommunista támogatásának, addig a narko-felkelők, öko-terroristák és bennszülött szeparatista csoportok támogatása folytatódott.

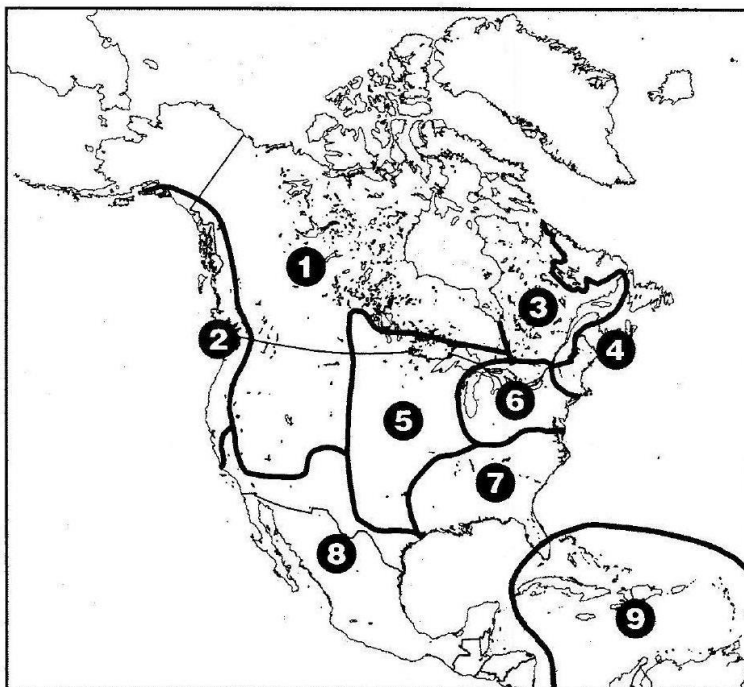
Hasonlóképpen szerte Észak-Amerikában az ökoterrorista csoportok, mint az Earth First!, a Sea Shepherd Természetvédő Társaság, az Állati Felszabadítási Front és az Esőerdő Akciócsoportok egy szabotázs-kampányon dolgoztak az ipar, a modern mezőgazdaság és a vízierőművek hálózata ellen.

- A brit korona régóta létező politikáját követve erőfeszítések folynak Észak- és Dél-Amerika „balkanizálására”, hogy független zónákat hozzanak létre, melyek megszüntetik a Nyugati Félteke minden nemzetének szuverenitását, beleértve az Egyesült Államokat. Az egyik legelőrehaladottabb terv a „Cascadia”, amely az Egyesült Államok északnyugati részét és Kanadát magába foglaló természetvédelmi területet hozna létre. Cascadia nagy része elérhetetlen lenne minden ember számára.

MAP 7

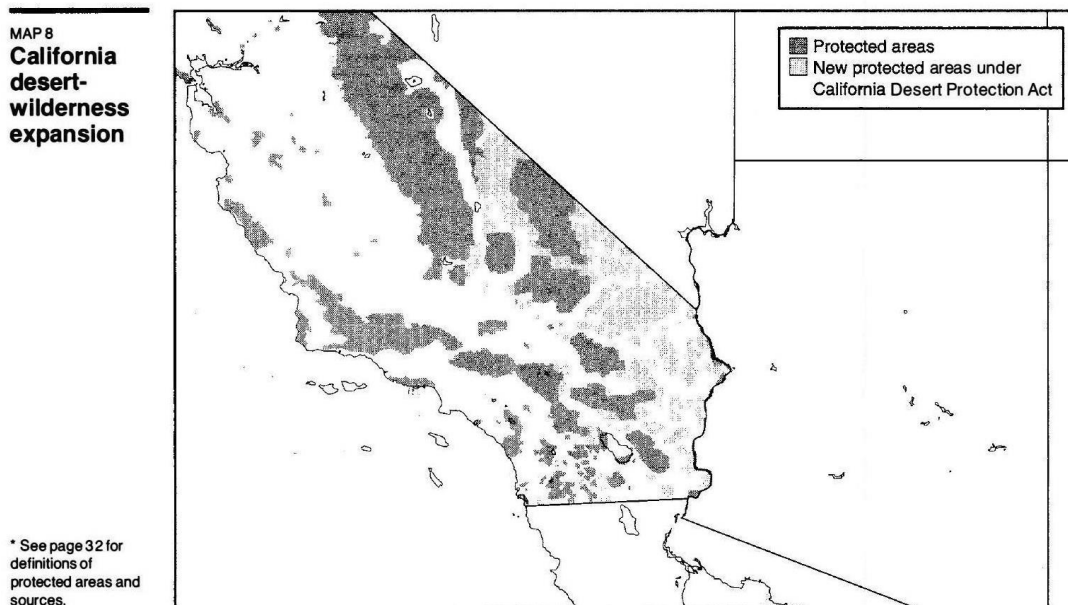
‘Nine nations’ of North America

- 1 Empty Quarter
- 2 Ecotopia
- 3 Quebec
- 4 New England
- 5 Bread Basket
- 6 Foundries
- 7 Dixie
- 8 Mexamerica
- 9 The Islands

Magyarázat a 7. és 8. térképekhez

7. térkép: Észak-Amerika és a Karib-térség térképe, melyet Joel Garreau javasolt a *The Nine Nations of North America* (Észak-Amerika kilenc nemzete, Boston, 1981). Garreau, hasonlóan a WWF-hez és a „balkanizáció” más szorgalmazóihoz, felhívott az Egyesült Államok, Kanada és Mexikó kisebb régiókra osztására, „közös érdekek” mentén.

8. térkép: Az Egyesült Államok délnyugati részének és a mexikói határterületek térképe mutatja a Kaliforniai Sivatagvédelmi Törvény alá eső védett területeket, amely törvényt az amerikai kongresszus 1994 októberében szavazta meg. A törvény újabb 8 millió négyzetyardot vett ki Dél-Kaliforniából. A térkép jelzi a már létező védett területeket (12 millió négyzetyard), és mutatja a 67 kiterjesztett terület nagy részét, mely közül számos került ki a köztulajdonból, az amerikai Földhivatal (Bureau of Land Management, BLM) kezeléséből. A BLM-földeken gyakran engedélyezett a kereskedelmi tevékenység, pl. bányászat, gazdálkodás, legeltetés és a rekreációs tevékenység; azonban ezeknek a tevékenységeknek a többsége tiltottá vált. A jelenleg benyújtott törvényjavaslatok szerint Kalifornia állam kb. 80%-át alakítanák át védett területekké, erdőkké, parkokká, vadvédelmi területekké a 20. század végére.

Magyarázat a 9. térképhez. **Észak-Amerika védett területei**

1. Akveszaszne Mohauk Rezervátum: egyike a számos, jól ismert fegyver- és drogcsempész útvonalaknak az USA-Kanada határon. A vadvédelmi rezervátumok és vadasparkok is elsődleges útvonalak.

2. Krí (Cree) indián követelések: A krí indiánok szeretnék 1 millió km² területet, vagyis Quebec tartomány kétharmadát a törzsük részére, ha Quebec elválk Kanadától. A kérdéses területen a James-öbölbeli vízierőművek szolgáltatják a villamosenergia lényeges részét az USA egész északkeleti része számára.

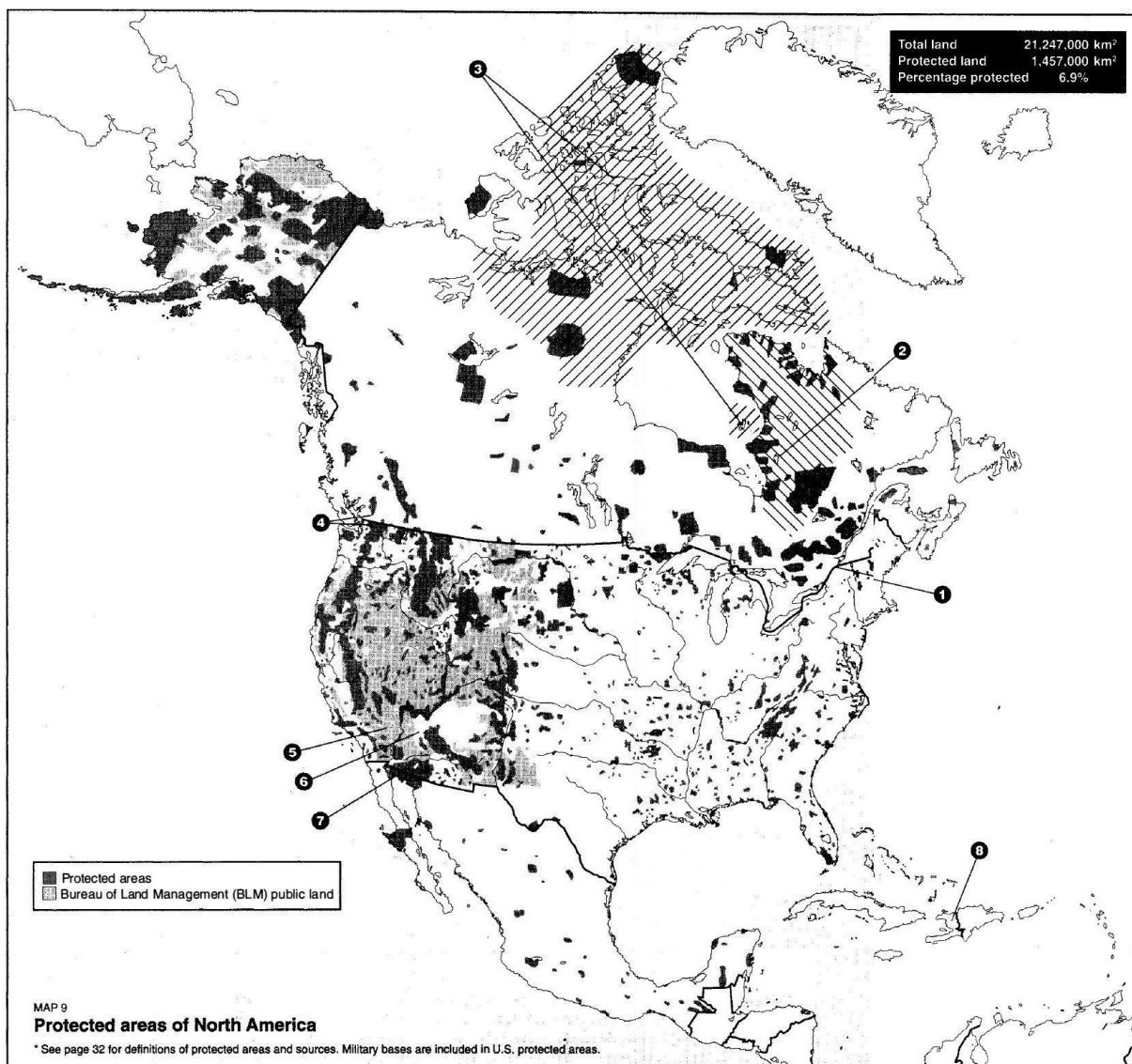
3. Nunavut: 1993. jún. 10-én II. Erzsébet királynő a WWF tisztviselők közreműködésével megalapított egy autonóm területet az inuit bennszülöttek számára, mely hétszerte nagyobb, mint Anglia. A WWF, az Őshonos Népek Királyi Bizottsága és a Bennszülött Nemzetközi Túélési szervezet azon dolgozik, hogy másutt is végrehajtsa ezt a folyamatot. A Nunavut Törvény alapján a terület a brit korona alá tartozó autonóm „ország” lesz 1999-ben.

4. Cascadia: 1994 márciusában kampány indult, hogy a Csendes-óceán felé eső északnyugati térségben a Cascade-hegység több milliónyi négyzetyardját nemzetközi parkká alakítsák. Az emberi tevékenységet kitiltanák a parkból, amely áttérjed a határon Washington állam és Vancouver között. A terület a centruma az Earth First! radikális tevékenységének [ld. még Ben Fogle, Where the Wildmen Are, a kőkorszaki túlélési technikákat tanító „Lynx” Wilder nevű nő a Cascade-hegységben. – A ford.].

5. Kaliforniai Sivatagi Vadon: 1994. okt. 8-án az amerikai kongresszus megszavazott további 8 millió négyzetyardot Dél-Kalifornia területéből, hogy vadvédelmi területté és nemzeti parkká nyilvánítsák. A teljes védett terület most 20 millió négyzetyard, nagyobb, mint New England, és eléri a mexikói határt.

6. Délnyugat: 1991-ben az Earth First! terroristák, remélve, hogy egy összeomlást okoznak, megpróbáltak felrobbantani egy vezetéket, amely egy atomerőműből indul ki Arizonában.

7. Papago Indián Rezervátum: Közrefogja az USA-Mexikói határt Sonoránál és Arizonánál, és könnyű útvonalat biztosít a fegyver- és drogcsempészeknek, és a terroristáknak.

8. Leclerc Botanikus Kertek, Haiti: 1994 októberében amerikai katonák megtámadtak egy itteni terrorista kiképző-tábort. A Kerteket, melyeket a „bennszülött vudu vallás szent helyeként” írnak le, a New York-i Botanikus Kert és Charles herceg Biodiverzitás Alapítványa kezeli. A Kertek tulajdonosa Catherine Dunham, afro-amerikai koreográfus, aki „vudu-papnőnek” tekinti magát, korábban a Duvalier-diktatúra támogatója volt, és jelenleg Aristidet támogatja.

Magyarázat a 10. térképhez. **Mexikó és Közép-Amerika védett területei**

1. Chiapas, Mexikó: A szeparatista felkelés számára a területet 1994. jan. 1-én hozta létre a zapatista Nemzeti Felszabadítási Hadsereg, benne két, nagy ökológiai parkkal a guatemalai határ mentén. Egy régóta ott élő lakos a következő beszámolót adta az *EIR*-nek:

A. A Montebello Nemzeti Park lagúnái. „Itt kezdődött minden. A lagúnáktól húsz kilométerre délre, de a parkon belül van egy kis falu, Tziscão. Ez zapatista hely, kiképzőtáborokkal és mindennel. Mindig vannak itt gerillák. Az egész egy sűrű dzsungel.”

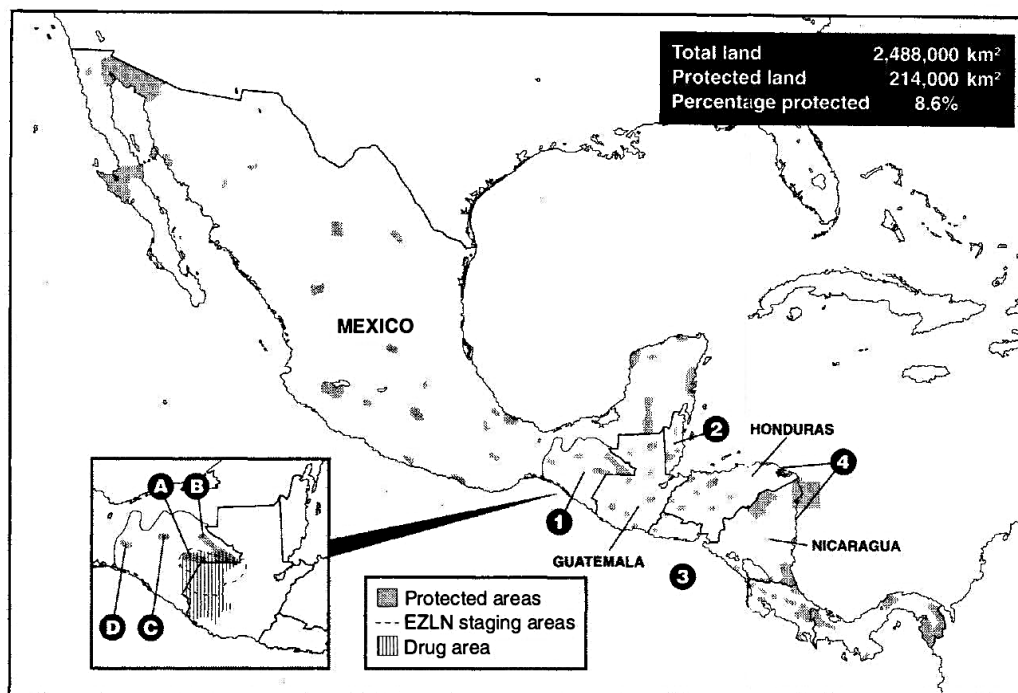
B. Montes Azules Bioszféra Rezervátum, 331,200 hektár. „Találtak itt egy gerilla-tábort, és vannak róla fényképek. Épp a guatemalai határon fekszik. A rezervátum nyugati szélén, kb. az út egyharmadánál délről észak felé húzódik a Segundo-völgy, itt van San Quintín falu. Van itt egy régészeti kutatóállomás, és gerilla kiképzőtáborok. Ez a Lacandón dzsungel közepe.”

C. Agua Azul Cascades Nemzeti Park. „Sok probléma van a területen. A gerillák itt bujkálnak. Bachajón városát a zapatisták ellenőrzik. A Cascades területet őrzik, és turistákat támadnak meg – átvették az egész területet. Szép vidék volt, de mára lepusztult. Néhányan azt mondják, hogy Marcos, a zapatisták parancsnokhelyettese a közelben kapott kiképzést, északra a Palenque régészeti területtől.”

MAP 10

Protected areas and insurgency of Mexico and Central America (inset: Chiapas)

* See page 32 for definitions of protected areas and sources.

D. El Ocote Környezetvédelmi Rezervátum. „Ez kívül van a zapatista zónán, de a marijuanát itt termesztik. Van egy kis sziget a tavon, amit a Malpaso-gát alakított ki, Apitpac falun keresztül. Itt termesztik a marijuanát. Sok emberrablás van errefelé, és az áldozatokat a szomszédos Chimalapas rezervátumban rejtegetik.”

Van még több mint 40.000 guatemalai menekült is a területen, köztük Rigoberta Menchú URNG gerilla-bázisának tagjai. A határterületeken évtizedek óta intenzív a gerillák tevékenysége. 1993 januárjában Menchú vezette a menekültek ezreinek menetét Chiapasból vissza Guatemalába; az élelmet a brit királyi légierő belizei bázisáról C-130-as teherszállító gépek dobták le nekik az út mentén. Ugyanezen a határterületen jelentős a drogtermesztés és -szállítás Dél-Amerikából. Chiapasnak van a legnagyobb olajkészlete Mexikóban, és az ország áramellátásának több mint a felét szolgáltatja.

1994 májusában Teddy Goldsmith magazinja, az *Ecologist* közölte a meglepetést: „A forradalom... egy méltó válasz volt a túl sok fejlesztésre. Azért tört ki, mert az emberek inkább a meghalás méltóbb formáját választották.”

A WWF, partnerségben a kormánnyal és a magáncsoportokkal, koordinálja a „közösségi fejlesztési” programokat ezekben a parkokban, köztük az erőfeszítést, hogy megállítsák a javasolt útkapcsolatot Chiapas és Mexikó középső része között, mert ez keresztül menne az El Ocote rezervátumon. Júliusban a WWF szponzorált egy workshopot ebben a témában San Isidroban, Chiapasban, a Rockefeller Alapítvány, az Erdősítési Világtanács, és a British Council szakértőivel, mely utóbbi királyi kiváltságlevéllel rendelkezik.

2. Belize: A brit nemzetközösség tagja, központja az ökológiai tevékenységeknek, melyek áttérjednek Mexikóba és Közép-Amerikába. Egy három nemzetiségű parkot terveznek Belize, Guatemala és Mexikó közös határán. „Ez az Azul Háromszög egy hatalmas és legnagyobb részt lakatlan térség, számos maja rommal”, mondja a IUCN. 1994 februárjában, a zapatista felkelés csúcán, Erzsébet királynő három napra Belizebe látogatott a királyi yachton, a *Britannián*.

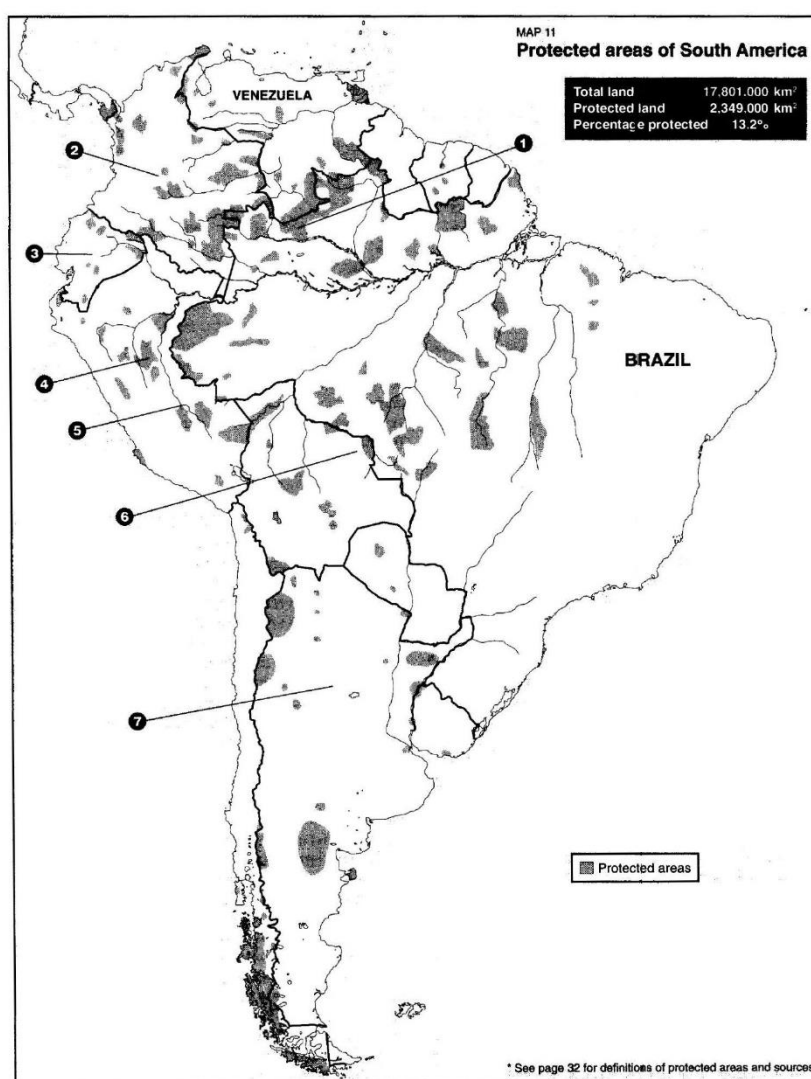
3. Közép-Amerika: Egy 1994. okt. 14-ei csúcson a térség hét országa megalakította a „Közép-Amerikai Szövetség a Fenntartható Fejlődésért”, az erdők és a veszélyeztetett fajok védelme és a környezettudatos nevelés érdekében. Az egyezményt széles körben úgy tekintették, mint áttörést az Eco '92 program megvalósításában.

1992-ben az amerikai National Geographic Society és a Kulurális Túlélés szervezete elindított egy kísérleti projektet, hogy feltérképezzék az egymást átfedő területeket az ökológiai zónák és az indián területek között szerte Közép-Amerikában. A projekt-tanácsadó, Bernard Nietschmann (Univ. of Calif.) megállapította: „Az államok terjeszkednek... Felélik az erőforrásokat, és elnyomják a népeket... [Nicaragua] egy gyarmati képződmény, amely becsapja a régebb óta ott élő és vonakodó bennszülött népeket.”

Van négy létező, és hat tervezett, határon átnyúló ökológiai park. A legrámenősebb a „Párduc Ösvénye” projekt, amely a létező nemzeti parkokat egy folyamatos „zöld folyosóvá” kapcsolná össze

mintegy 2500 km hosszúságban, Közép-Amerika egyik végétől a másikig. A Nemzetközi Vadvédelmi Szervezet (WCI) és a Karibi Természetvédelmi Kft. kezeli a projektet. A Párduc Ösvénye, mint néhány létező park, lehetetlenné tenné, hogy a szükséges infrastrukturális projektek megépüljenek, mint pl. egy Második Panama-csatorna a földszoroson, vagy egy Pán-Amerikai Vasút és Autópálya, amely összekapcsolná Észak-Amerikát Dél-Amerika déli csücskével.

4. Miszkito-part: A Miskito Cays Vadvédelmi Területet, mely 502.000 hektár, 1991-ben hozta létre Nicaragua. Célja, mint a IUCN meghatározta, hogy „védje a szigeteket, zátonyokat, tengeri teknősöket és a part menti vizes helyeket, valamint a miszkito indián kultúrát” – ebben a sorrendben. A WWF segített létrehozni egy „indián” NGO-t, a Mikupia-t, a rezervátum kezelésére, melyen jelenleg 15.000 miszkito indián él; a „miszkito kultúra megőrzésére”; és a külföldiek számára „az ökoturizmus biztosítására”. Már megtervezték a bővítését Honduras felé. A miszkito indiánok azonban brit találmányok. Az 1600-as években a brit kalózok adták ezt a nevet annak a népnek, amely az északi és keleti partvidéken él, ahol ma Honduras és Nicaragua fekszik, s akik a keverékei ezeknek a kalózoknak, a brit favágó csapatok fekete rabszolgáinak és a félnomád indián őslakóknak. A miszkito zászló a brit lobogó mintájára készült, és a lakók fő gazdasági tevékenysége az 1600-as évektől máig a csempészet.

Magyarázat a 11. térképhez. **Dél-Amerikai védett területek**

1. Janomami Rezervátum: 1991-ben a venezuelai és a brazil kormány rendeleteket bocsátott ki, hogy összefüggő határmenti területeket, összesen 17,8 millió hektárt védett területként kijelöljenek a janomamiknak, egy kb. 16.000 fős félnomád indián csoportnak. A janomamik még főként vadászatból és gyűjtögetésből élnek a dzsungelben, átlagéletkoruk kb. 30 év, és sokan közülük gyakorolják a gyermekgyilkosságot és a kannibalizmust. A janomami projekt célja, hogy egy Uruguay-méretű ütközőállamot hozzanak létre Brazília és Venezuela között, hatályon kívül helyezték a nemzeti szuverenitást és bevezessék a nemzetközi ellenőrzést.

Ez a határon átnyúló park annak modellje, amit a IUCN „VII. kategóriásnak” nevez, azaz „Nemzeti Életterületnek/Antropológiai Rezervátumnak”, melyet védett területként definiálnak, ahol „a csoportok életmódja harmóniában van a környezettel, zavartalanul a modern technológia beavatkozásától”. 1992-től hét latin-amerikai országnak vannak VII. kategóriás rezervátumai: Brazíliának, Kolumbiának, Costa Ricának, Ecuadornak, Mexikónak, Panamának és Venezuelának. Brazíliában 250 ilyen indián rezervátumot alapítottak 1994-ig, és újabb 265 vár hivatalos kijelölésre. Ez az ország területének közel 10,5%-a, magába foglal kb. 300.000 embert, a teljes népesség 0,2%-át.

A janomami rezervátum létrehozása a brit királyi család házi projektje már majdnem 25 éve (1994 előtt). A WWF „humán” osztályát, a Survival International-t 1969-ben alapították a kampány vezetésére. Fülöp és Charles herceg személyesen vonult ki Brazíliába 1990–91-ben, hogy előmozdítsa a projektet. A WWF nemzetközi publicitást adott a dolognak és kampányt indított a parkért; a Tengerentúli Fejlesztési Hatóság pedig Lady Lynda Chalkert küldte Brazíliába 1990-ben, hogy a tervet keresztülvigye.

1991 júliusában Sir Walter Bodmer, a Human Genome Organization elnöke bejelentette, hogy a janomamik az első törzs, melynek génjeit lefagyasztotta és archiválta a londoni Humán Genetikai Múzeum, ami az első lépés a „kihalóban lévő népek” génkönyvtárának létrehozásában.

2. Kolumbia: 1992-től 253 VII. kategóriás „antropológiai rezervátum” van ebben az országban, több, mint 6 millió hektárral, melyet az Amazonas-térségből különítettek el.

3. Ecuador: 1989-ben a WWF helyi ága, a Fundación Natura, követelte a kormánytól, hogy terjessze ki az ország védett területeinek rendszerét, és hozzanak létre több bennszülött „bio-antropológiai rezervátumot”. A különböző bennszülött mozgalmak tömegesen tüntettek emellett, és 1992-ben a kormány kijelölt egy további 1,1 millió hektáros területet Pastaza tartományban, indián területként. 1994 júniusában a londoni *Latin America Newsletter* üdvözölte az ecuadori nemzetközi-bennszülött ökológiai szövetséget, mint ami „az eljövendő dolgok alakjára mutat szerte Latin-Amerikában”.

A Fundación Natura képzési programokat vezet a nemzeti védett parkok személyzete részére, két védett erdőt kezel, és pénzel számos ökológiai projektet. Pénzüik egy része egy 1988-as, 10 millió dolláros adósságtörlesztő barter keretéből származik, az IUCN szerint. A nemzetközi környezetvédő csoportokkal együtt arra vetik be őket, hogy ellehetetlenítsék az ország olajiparát. 1994 októberében az UNDP javasolta, hogy az Ecuadorhoz tartozó csendes-óceáni Galapagos-szigeteket teljesen vegyék ki a nemzeti kontroll alól, és helyezték nemzetközi megfigyelés alá, hogy megelőzzék az ökológiai hanyatlást.

4. Felső-Huallaga Folyóvölgy, Peru: A világ elsődleges kokain-előállító országának elsődleges kokaintermelő zónájaként ez a völgy tele van ökológiailag védett területekkel, beleértve a Biabo-Cordillera Azul és az Alexander von Humboldt nemzeti parkokat, amelyek átnyúlnak a Huallaga-folyón és a drogszállítási korridoron. Ez a fő tartózkodási helye a bennszülött Fényes Ösvény narko-terroristáknak, akik szimbiotikus kapcsolatot tartanak fenn a drogszállítókkal.

5. Apurímac Védett Zóna, Peru: 1994 augusztusában a perui hadsereg csapatai felfedeztek 300 tömegsírt, a lemészárolt asháninka indiánok 1200 holttestével az Ené-folyó keleti partjánál, az 1.669.290 hektáros Apurímac Védett Zónában. Az asháninkákat megfojtották vagy agyonütötték, miután évekig rabszolgákként tartották őket a britek által támogatott Fényes Ösvény gerillák, akik a parkban működtek.

Mint a perui napilap, a *La República* 1988 elején írta, a narko-terroristák kényszerítették a vonakodó asháninkákat, hogy „látástól-vakulásig dolgozzanak, megfosztották őket a földjeiktől, állataiktól, és csekély ingóságuktól, hogy alá vessék őket... a véget nem érő ideológiai agymosásnak, bebörtönzésnek, kínzásnak, és a politikai komisszárok az 'árulás' leghalványabb jelére kivégezték őket.” Amikor az asháninkák megbetegedtek az alultápláltságtól vagy a rossz bánásmódtól, egyszerűen kivégezték őket, mint „emberi élősködőket”.

London volt a nemzetközi logisztikai és propaganda-bázis a Fényes Ösvény számára legalább 1983 óta, amikor a Forradalmi Nemzetközi Mozgalmat (RIM) megalapították. A RIM egy nemzetközi terrorista hálózat, mely magába foglalja a Fényes Ösvényt, és elkötelezte magát, hogy segítse „minden bennszülött nép küzdelmét.” 1992 augusztusában a brit belügy, a Független Hírközlési Hatóságon (IBA) keresztül, készített és terjesztett egy „dokumentumfilmet”, mely a Fényes Ösvényt dicsőíti, s amelyet átadott a narko-terrorista csoportnak nemzetközi használatra, a támogatások megszerzése és propaganda céljára. A tudósítás elkészítésekor két IBA-riporter is csatlakozott a Fényes Ösvény őrzőjéhez.

6. Bolívia: Ezt az alacsony népességszámú országot egy nagy „ökoturista” táborra akarják alakítani. A Noel Kempff Nemzeti Park, amely egy Nyugat-Virginia méretű vadon Bolívia és Brazília határán, a központi eleme egy kormány- és magánérdekeltségű közös tervnek, hogy közel 2 milliárd dollár hasznot húzzanak ebből az „ökoturizmusból” évtizedeken keresztül. A park külföldi szponzorai között van a Nature Conservancy, a Wildlife Conservation Society, a Conservation International, a New York-i Tudomá-

nyos Akadémia és az amerikai kormány Nemzetközi Fejlesztési Ügynöksége. Már léteznek a tervek, hogy megháromszorozzák a park méretét, s az egyik legnagyobbá tegyék Dél-Amerikában.

7. Argentina: A WWF argentin ágát, a Fundación Vida Silvestre Argentina-t (FVSA) vetették be, hogy blokkolja egy olajvezeték építését a Cabo Vírgenes területen messze délen; olyan törvényeket javasolnak, melyek lehetővé teszik az ökológiai bűnök büntetését; jóváhagyatják a mezőgazdasági rovarirtók szigorú korlátozását; s tönkre akarják tenni az ország jelentős nukleáris és űrkutatási iparágait.

TABLE 3

**Estimated protected area,
Mexico and Central America**

Country	Population (millions)	Total land area (thousands km ²)	Protected areas* (thousands km ²)	Protected areas as % of total land area
Belize	0.2	23	3	12.6
Costa Rica	3.0	51	21	41.7
El Salvador	5.3	21	.2	0.9
Guatemala	9.2	109	21	19.4
Honduras	5.1	112	10	8.8
Mexico	81.1	1,958	125	6.4
Nicaragua	3.9	139	18	13.1
Panama	2.4	75	15	20.5
TOTAL	110.2	2,488	214	8.6

* excluding national forests, where data for this category are available
Source: IUCN, 1992

TABLE 4

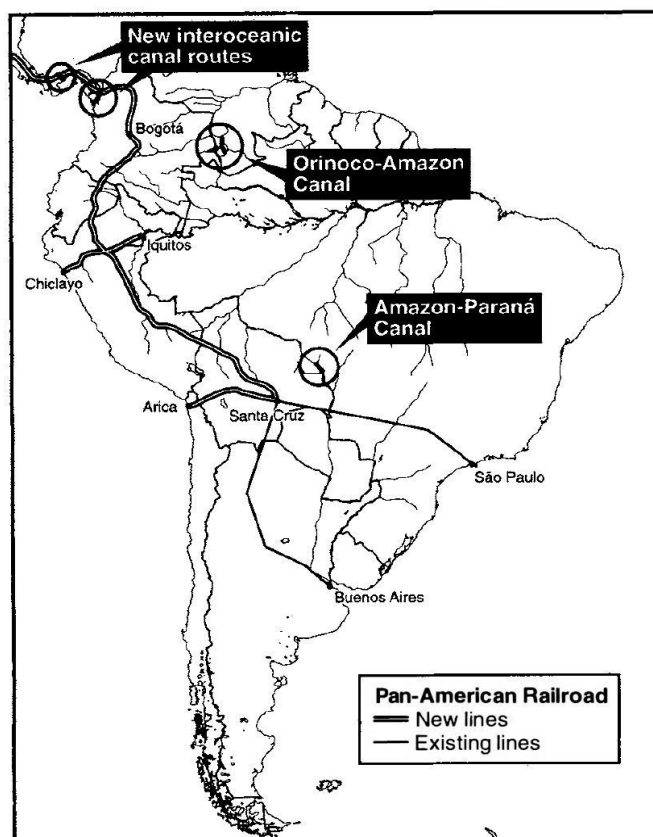
**Estimated protected area,
South America**

Country	Population (millions)	Total land area (thousands km ²)	Protected areas* (thousands km ²)	Protected areas as % of total land area
Argentina	32.3	2,767	156	5.6
Bolivia	7.3	1,099	100	9.1
Brazil	155.6	8,512	1,064	12.5
Chile	13.2	757	161	21.3
Colombia	33.0	1,142	350	30.7
Ecuador	9.6	272	38	14.0
French Guiana	0.1	84	1	1.3
Guyana	0.8	215	.6	0.3
Paraguay	4.3	407	12	3.0
Peru	22.6	1,285	89	6.9
Suriname	0.4	164	9	5.6
Uruguay	3.1	187	2	1.2
Venezuela	19.7	912	366	40.1
TOTAL	302	17,801	2,349	13.2

* excluding national forests, where data for this category are available
Source: IUCN, 1992

MAP 12

South American infrastructure projects

Magyarázat a 12. térképhez. **Dél-amerikai projektek**

A védett területek a fő akadállyá válnak a nagy infrastrukturális projektek megvalósításában, és ez az egyetlen válasz a Latin-Amerikát pusztító gazdasági népiirtásra.

A szükséges infrastrukturális projektek ugyanilyen akadályozása folyik Észak-Amerikában, ahol a nyugati államok nagy területeinek védetté nyilvánítása blokkolja a vízierőművek létesítését, mint amilyen a Nawapa (North American Water and Power Alliance).

A következő három projekt a legkritikusabb Dél-Amerikában:

1. A Pán-Amerikai Vasút: Ez egy javasolt észak-déli kontinentális útvonal, amely Észak-Amerikából, Közép-Amerikán keresztül fut, átvágva a Darien-hasadékon Kolumbiában, és azután végighúzódik délen Bogotától Santa Cruzig, a síkvidék keskeny szalagján, az Andok keleti lejtő mentén. Santa Cruzban kapcsolódna a létező útvonalakkal, melyek a braziliai Sao Pauloig és Buenos Airesig haladnak. A két legfontosabb transz-andoki elágazás a perui Iquitostól Chiclayoig haladna, illetve Santa Cruztól a chilei Aricaig.

Ezeket az utakat blokkolják a környezetvédelmi parkok Közép-Amerikában, mint a javasolt „Párdúc Ösvénye”, majd a Darien-hasadéknál, az Andok keleti lejtőin, és mindkét transz-andoki útvonalon.

2. Egy új óceánközi csatorna: A világnak szüksége van egy új tengeri átjáróra, amelyen átkelhetnek a szupertankerek, 300.000 tonnás holtteher-súlyig. Két tervbe vett út van: az egyik Panamában, a jelenlegi csatornától nyugatra; a másik, melyet Atrato-Truando Csatornának neveznek, mely a kolumbiai Darien-hasadékon futna keresztül, felhasználná a létező folyókat és tavakat. Mindkettőt blokkolták a létező és tervezett védett területek, beleértve a Darien-hasadékot és a „Párdúc Ösvényét”.

3. Folyókák egyesítése: Az egyedüli legfontosabb infrastrukturális projekt, amely megnyitja a kontinens belsejét a fejlesztések és a népesség számára, a térség három nagy folyórendszerének egyesítése: az Orinoco, az Amazonas és a Río de la Plata rendszereké.

Ha a 10.000 km-es víziutat befejezik, a hajók közvetlenül eljuthatnak minden dél-amerikai országba, kivéve Chilét. Az útvonal 68%-a már hajózható a közepes méretű hajóknak és uszályoknak; további 28% viszonylag kevés kotrást, csatornaszélesítést, és hasonló munkákat igényel; a fő projektek csupán az útvonal 4%-ára korlátozódnának. Ebből két főcsatorna van, ami megépítésre vár: egyik az Orinocot és az Amazonast kötné össze Dél-Venezuelában, a másik az Amazonast és a Paranát Nyugat-Brazíliában. Mindkettő védett területekre esik.

Egyéb ügyek

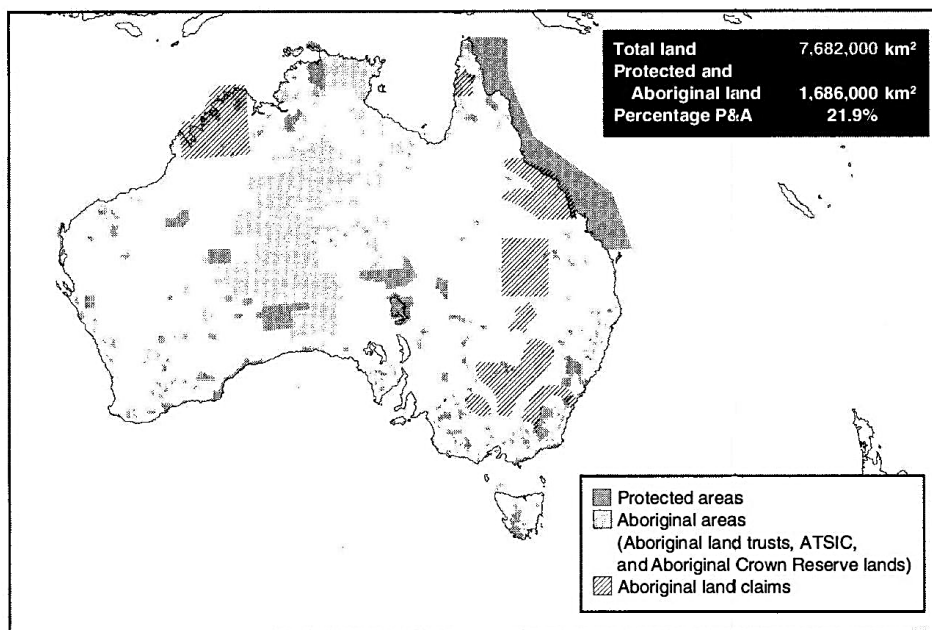
Királyi puccs Ausztrália szétzúzására

Az ausztrál nemzet szuverenitása elleni csapás élet az „őslakos földtulajdon jogok” mozgalma jelenti, mely Fülöp herceg nemzetközi „bennszülött népek” apparátusának helyi karja. A térképre vetett pillantás elénktár egy majdnem összefüggő területet az ország közepén, amely a kontinens északi partjától a déliig terjed, s amelynek főbb részein engedélyt kellene kérni a helyi őslakosoktól, hogy akár a lábát betegye oda valaki. Ausztrália 250.000 őslakosa, kb. a 17 milliós népesség 1,5%-a, jelenleg az ország területének 15%-át bírja, és további 10%-ot adnának nekik.

Ezek a hatalmas földbirtokok alkotják az alapját egy „őslakos nemzet” elkülönítéséhez, amely félbevágna Ausztráliát; erre hívott fel az ausztráliai Egyesített Egyház zsinata, az ország legbefolyásosabb vallási testülete, az Egyházak Világtanácsához kapcsolódó felszabadítás-teológusok, és az őslakos földtulajdon jogok mozgalmának kommunista „talpasai”. Ilyen „szuverén őslakos köztársaságok” létesítésére hívott fel az 1920-as években a Kommunista Internacionálé 4. és 6. kongresszusa, és bevett balos követelés maradt egészen máig. Ha ehhez hozzavesszük a különböző „vadvédelmi”, természetvédelmi törekvéseket, a teljes földterület, melyet jelenleg vagy a közeljövőben kivesznek a körforgásból (nem mindet mutatja az alábbi térkép), az országnak legalább a 32%-át foglalja magában.

MAP 13
Protected
areas of
Australia

* See page 32 for
definitions of
protected areas and
sources.

EIR October 28, 1994

Special Report 61

1992. június 3-án az ausztrál Legfelsőbb Bíróság jogerősen döntött az *Eddie Mabo versus Queensland* ügyben, hogy Ausztrália polgári törvénye elismeri a földek őslakos jellegét. A korábbi törvényt, amely 1788-ban keletkezett, és *terra nullus*-nak (üres földnek) deklarálta Ausztráliát, mielőtt a britek odamentek, felülírták, és ezzel potenciálisan az egész kontinenst közprédává tették.

Ezen felül az anglofil ausztrál kékvérűek magántámogatásával együtt, akik ott vannak az Ausztrál Természetvédelmi Alapítvány és a WWF-Ausztrália vezető testületeiben, a kormány Őslakos és Torres-Szoros Szigeti Bizottsága (ATSIC) 2,2 milliárd dollárt költött évente az „őslakos jogokra”, amiből keveset éreztek az őslakosok.

Ráadásul az őslakosnak tekintett földeket, Ausztrália hatalmas területeit, kisajátították a számtalan „természetvédelmi”, „világörökségi” vagy „vadvédelmi” címkével. Ausztrália teljes, 7.682.427 km²-éből több mint 1,2 millió kapott ilyen megjelölést. A szövetségi Ausztrál Örökségi Bizottság, amely – az Ausztrál Természetvédelmi Alapítványhoz hasonlóan – tagja a Nemzetközi Természetvédelmi Uniónak (IUCN), 10.520 „védett területről” számolt be 1992-ben; mióta éves jelentéseket adnak ki 1992–93-tól kezdve, 18.000 ilyen területet tartanak nyilván, és 1576 vár elbírálásra.

A WWF visszaküldi Európát a sötét középkorba

Ha Fülöp herceg és a WWF így folytatja tovább, Európa a 21. század elejére visszahanyatlik a fekete kór feudális korszakába, ami megelőzte a 15. századi reneszánszt.

Az utóbbi két évben a WWF és egyik céges társa, a holland Heineken Sörfőzde Rt. egy sor tanulmányt tett közzé Európa nemzetállamainak aláásása és a természetvédelmi területek, vadászterületek és a nyugat-európai kontinens védett területeinek növelése mellett kampányolva.

A Heineken-tanulmány felhív Európa térképének átrajzolására, melyen 75 miniállam szerepelne, összesen 10 milliónyi népességgel. Mindegyik miniállamot a létező európai királyi házak egyikének tagja uralná.

Az igazgatótanács elnöke, A. H. Heineken, aki a terv szponzora, régi támogatója a WWF és a IUCN (International Union for Conservation of Nature and Natural) erőfeszítéseinek. John

Loudon, a Royal Dutch Shell volt testületi elnöke és a WWF nemzetközi elnöke 1977–1981 között, sok éven át ült a Heineken-testületben is.

A tervet felkarolta az Ecoropa, a WWF egyik fontos európai alvállalata, melyet az egykor önmagukat „univerzális fasisztáknak” nevezett Denis de Rougemont és Teddy Goldsmith alapított.

Ebben az évben (1994) a WWF és a IUCN kiadott egy tanulmányt „Parkok az Életért: Cselekvés Európa Védett Területeiért” (Parks for Life: Action for Protected Areas in Europe) címmel, amely felhívott a nyugat-európai védett övezetek megnégyszerezésére. Az ötlet leállítana minden létező tervet, melyek új vasútvonalakat, vízierőműveket, és más kelet-nyugati infrastrukturális létesítményeket foganatosítanak, mivel mindezek átvágnák a parkokat. A tervezet összhangban van a Heineken-javaslatával, és a nemzetállami rendszert le akarja cserélni egy új politikai földrajzzal, amely „biorégiókon” alapszik.

Ezen újrafeudalizációs terv sikerének biztosítása érdekében a WWF leggazdagabb támogatói közül számosan, köztük az 1001 Klub több tagja, a híradások szerint nagy földterületeket vásárolnak ott, ahol parkokat és védett övezeteket terveznek kialakítani.

Ha Fülöp herceg és a WWF-IUCN apparátus ellenállás nélkül nekiáll ezeknek a terveknek, mellettük lesz egy növekvő zöldpárti mozgalom szerte a kontinensen, mint a tervet kiverelkedő osztagok. Az európai zöld-mozgalom a WWF és a szovjet-blok volt titkosszolgálatának, különösen a kelet-német Stasinak (állambiztonsági szolgálat) a közös projektje.

A WWF működési modellje: a kambodzsai Pol Pot-rezsim

Pol Potot, a kambodzsai vörös khmerek vezetőjét környezetvédelmi mintaképként dicsőítette a WWF kulcsvezetője, Edward Goldsmith. A kambodzsai vörös khmerek rövid, négy éves uralma alatt, 1975–79 között a becslések szerint 3 millió ember veszett oda a 7 milliós népességből, gyilkosság vagy éhezés és véghimerülés miatt.

Patrick Wright a londoni *Guardian*ben megjegyezte, hogy Teddy Goldsmith, akinek testvére, James Goldsmith a bankár és LaRouche-gyűlölő John Train üzleti partnere, egy „vadász és gyűjtögető ideált” követett az 1970-es évek elején. Ez vezetett az 1972-ben megjelent „befolyásos” könyvköz, *Blueprint for Survival* (Útiterv a túléléshez). Wright szerint „másokhoz hasonlóan, akik a felvilágosodás túlsó oldaláról indultak és elutasították ennek racionalizmusát, mechanisztikus és teljesen fenntarthatatlan felfogását, ennek a sötétenlátó körnek a tagjai bizarr és szánalmas következtetésekre jutottak. Előrevetítik a rendőrség és a bíróságok fontos szerepét a kataklizmatikus változások kezelésében, melyek bizonyosan eljönnek, úgy írják le a faji toleranciát, mint a kulturális hanyatlás egyik jelét, és körbe dícsérik Pol Pot vörös khmerjeit, mint a decentralizált paraszti társadalom úttörőit”.

Teddy Goldsmith jól ismerte a „mintaképet”. A kambodzsai vörös khmerek által ellenőrzött terület az 1990-es években a WWF meghatalmazottak szigorú ellenőrzése alá került, akiket maga Pol Pot vezetett. 1991. jan. 21-én a *Bangkok Post* újságírója, James Pringle ezt a történetet közölte a tömeggyilkosról: „Pol Pot, a vörös khmerek hírhedt vezetője, felhívta a kambodzsaiakat a veszélyeztetett fajok megóvására. Ő természetesen Kambodzsa fogyatkozó vadvilágát érti ez alatt, noha a vörös khmerek uralma alatt a legvesélyeztetettebb faj az emberé volt.”

Pol Pot a szavakat tettekre váltotta és kiadott egy közvetlen felhívást a kambodzsaiakhoz, hogy ne vadásszanak madarakra és állatokra, tartózkodjanak a megölésüktől *bármely okból* – feltehetőleg beleértve a fogyasztás célját is.

„A vörös khmer vezető egyik leghűségesebb helyettese, Ta Mok, akit a kambodzsaiak 'A Hentes'-nek neveztek a rendkívüli kegyetlensége miatt, most ugyancsak lelkesedik az ökológiáért és a veszélyeztetett fajok védelméért”, tudósított Pringle. „Bárki, aki ellenszegül Pol Pot 'zöld' irányelvének Kambodzsa északi határa mentén, ahol Ta Mok tevékenykedik, dzsungel-

bíróság elé állítják, és rendszerint négy nap munkára ítélik a védett területek kerítésének építésénél.”

Rogelio MADURO:

A WWF ökoterrorista, ökofasiszta légiói

A WWF, az általa felállított afrikai katonai és terrorista apparátuson kívül közvetlenül szétterítette a szervezetek globális hálózatát, hogy terrorista és proto-terrorista műveleteket hajtsanak végre, beleértve mindent, a gazdasági blokádtól és nyilvános demonstrációktól a terrorista erőszakig és szabotázsig. Noha a WWF igyekszik karnyújtásnyi távolságban maradni ettől az öko-terrorista alvilágtól, a nyilvános dokumentumok és szemtanúk beszámolói megmutatják, hogy a nyíltan „ökoterrorista” csoportok mindegyikét, melyek elterjedtek már 1969-től kezdve, közvetlenül pénzelte és irányította a WWF.

Több fázisa volt ennek a műveletnek. Az első fázisban, 1969–71, a WWF elindította a Greenpeace-t és a Föld Barátaikat, hogy „közvetlen akciókat” kezdeményezzenek a WWF által előzetesen kijelölt célpontok ellen. Ebben a fázisban a proto-terrorista tevékenységek általában nem irányultak az élet és a vagyon ellen.

Az 1970-es évek végétől az olyan underground terrorista csoportok tevékenységének csúcán, mint a Weathermen, a Baader–Meinhof banda, és a Vörös Brigádok, az első generációs szervezetek létrehozta kisebb csoportokat, hogy végrehajtsák a sokkal erőszakosabb „közvetlen akciókat”, köztük tulajdon rongálását, és néhány esetben gyilkosságot. A WWF-nek a szabad világ médiájára gyakorolt rendkívüli kontrollja révén, a sajtó nagymértékben kedvező színben tüntette fel ezeknek az ökoterrorizmusba hajló akcióknak mindegyikét.

A Greenpeace alapítása

A legfontosabb nemzetközi ökoterror-szervezetet, a Greenpeace-t a WWF hozta létre 1971-ben Vancouverben Brit-Kolumbiában, ahol a brit titkosszolgálat (azaz a brit korona) nyugati műveleteinek egyik jól ismert központja van. A korai Greenpeace-tagok között voltak a Vancouveri Felszabadítási Front tagjai, amely az USA Weathermenjeivel volt kapcsolatban, ill. maoisták, ellenkultúra-hívők, és a Cadbury család által szponzorált kvéker akció-mozgalom képviselői. A korai Greenpeace támogatás fő forrása a WWF volt, amely vásárolta és felszerelte az eredeti Greenpeace „haditengerészetet”.

A Greenpeace egy sor radikálisabb szervezetet hozott létre, köztük a Sea Shepherd Társaságot, az Earth First!-öt és az Emberek az Állatokkal való Etikus Bánásmódért/Állati Felszabadítási Frontot. Ezeknek a szervezeteknek a vezetősége, támogatása és logisztikai bázisa átfedik egymást. Susan Pardee például, aki a Seattle-ben lévő Greenpeace-iroda munkatársa, egyúttal a helyi vezetője az Earth First!-nek és a Native Forest Networknek. A seattle-i Earth First! irodája a Greenpeace hivatalán belül található.

Ennek a WWF erőfeszítésnek az egyik eredményeként az USA és más országok növekvő mértékben esnek áldozatul egy lopakodó háborúnak, melyet az ökoterroristák vezetnek. Erről a háborúról ritkán tudósít a sajtó. A terrorista akciók napi szinten zajlanak az USÁ-ban, bombákat dobnak fűrészüzemekre és nagybani állat-árverési épületekre, elpusztítanak mezőgazdasági, fakitermelési, bányászati és halászati berendezéseket, és megrongálják a biológiai kutatólétesítményeket.

A Sea Shepherd terrorizmusa

Jellemző a Sea Shepherd kampánya a bálnafeldolgozás ellen. Paul Watson, a Vancouveri Felszabadítási Front egyik tagja, aki 1973-ban tűzharcba keveredett az FBI ügynökeivel a Wounded Knee Indián Rezervátumnál, és aki a Greenpeace egyik alapító tagja, létrehozott egy radikális frakciócsoporthat 1977-ben, a Sea Shepherd Természetvédelmi Társaságot. Watsont e naptól fogva az amerikai WWF aktivistája, Cleveland Amory támogatta, az Alapítvány az Állatokért és a brit Királyi Társaság „Állatokkal szembeni erőszak megelőzéséért” szervezetének feje. A pénzből egy brit halászhajót vettek, melyet arra használtak, hogy levadásszák a portugál bálnavadász hajót, a Sierrát.

1979. július 17-én a Sea Shepherd elüldözte a Sierrát a portugál partoktól. A portugál parti őrseg hajói elfogták a Sea Shepherdöt és őrizet alatt tartották, míg Watson kifizeti a kárt, amit a Sierrának okoztak. A 750.000 dolláros javítási költség helyett Watson elsüllyesztette a Sea Shepherdöt Leixoes portugál kikötőben 1979. dec. 31-én.

Röviddel ezután, 1980. febr. 5-én, három ökoterrorista felrobbantotta a Sierrát Lisszabonban. Egy ismeretlen nő felhívta Spanyolországból a UPI nemzetközi hírügynökség lisszaboni irodáját, és közölte, hogy „a Sea Shepherdöt megbosszulták! Csak hogy tudják: ez nem baleset volt; ez egy szándékos akció volt! A Sierra nem fog többet bálnákat ölni! Mi tettük ezt a Sea Shepherd miatt!” 1980. április 27-én az öt spanyol bálnavadász hajó közül kettőt, az Isba I. és II.-t felrobbantották a spanyolországi Marin kikötőjében, Vigo közelében. Watson szerint a spanyol bálnavadász hajókat ugyanaz a három azonosítatlan ökoterrorista robbantotta fel, akik a Sierrát is két hónappal korábban.

Ilyen indulás után Watson Sea Shepherd-je terror-kampányt vezetett számos ország halász- és bálnavadász hajói ellen. Watson számlájára írható több izlandi és norvég bálnavadász hajó elsüllyesztése. Ezenfelül a Sea Shepherd megrongált tucatnyi hajót, halászhálókat vágott szét, és akciókat hajtott végre, melyeket kalózkodásnak minősít a nemzetközi törvény. Mindezen akciói és egy norvég bírósági ítélet ellenére Watson szabad ember, nem akadályozzák az USA végrehajtó szervei.

Válogatás egyéb EIR-számokból

1996. máj. 17.

Scott THOMPSON:

A Windsor-ház náci gyökerei

A brit Korona által valaha elkövetett egyik legnagyobb nyilvános átverés volt, hogy VIII. Edward király, mint „fekete bárány” – aki 1936-ban lemondott a trónról a náci támogatása miatt – lett volna az egyetlen eltévelyedése az amúgy szeplőtelen Windsor-vonalnak. Semmi sem áll távolabb az igazságtól. A brit monarchia és a City of London vezető korona-bankárai lelkesen támogatták Hitlert és a náciakat, pénzelték a Führer megválasztását, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy felépítsék a náci hadigépezetet, mert Anglia geopolitikai háborút tervezett Németország és Oroszország között.

A náci típusú népiítés támogatása mindig is a Windsor-ház politikájának szíve-közepe volt, és a kedélyes Windsorok jóval VIII. Edward lemondása után is fenntartották közvetlen náci kapcsolataikat.

Így, amikor Fülöp herceg, aki a holland Bernhard herceggel a társalapítója a WWF-nek, egy interjúban elmondja, hogy szeretne „halálos vírusként újraszületni”, hogy segítsen megoldani a „népesedési problémát”, épp azt teszi, „ami természetes” az anglo-holland oligarchia bármely sarjadékának.

Ha túl akarunk jutni a szappanoperán és valóban meg akarjuk érteni a mai Windsorokat, érdemes Fülöp herceggel kezdeni. Nem csupán a Hitler-Jugend tananyagban kapott kiképzést, de a német sógorai, akiknél élt, valamennyien a náci párt magasrangú figurái voltak.

Mielőtt családjának száműzetésbe kellett vonulnia, Fülöp herceg a görög trón örököse lett, azok után, hogy a britek megpuccsolták Bajor Lajos fiát, aki a görögök királya volt I. Ottó néven. Ottó király 1862-es eltávolítását követően London trónörökösét keresett és talált a dán király lemondott örökösének és unokaöccsének, Keresztély koronahercegnek a fia, Vilmos herceg személyében. 1862-ben a dán Vilmos herceget beiktatták mint I. Györgyöt, Görögország királyát, és 1866-ban kiházasították I. Miklós cáρ unokájával. Fülöp herceg Viktória királynő unokája, és rokonságban áll Európa jelenlegi és egykori koronás főinek leg többjével, beleértve hét orosz cárt is.

Fülöp herceg nővéreinek házasságai határozottan erősítették a német arisztokráciával való kapcsolatokat. 1931 és 1932 folyamán Fülöp négy nővérének a következő férjeket választották: Margaritának egy cseh-osztrák herceget, Gottfried von Hohenlohe-Langenburgot, az angol Viktória királynő egyik dédunokáját; Teodórának Bertholdot, a bádeni örgrófot; Ceciliának Georg Donatust, Hessen–Rajna-i nagyherceget, aki szintén Viktória királynő egyik dédunokája volt; és Zsófiának a hesseni Christoph herceget.

Fülöp sógorai közül hárman olyan német arisztokraták voltak, akik egyszerre angolbarátok és nácibarátok voltak, és akik a mai napig befolyást gyakorolnak Németországban.

Bernhard herceg színrelépése

Ökirályi fensége Bernhard herceg, a holland Juliana királynő hitvese, és a jelenlegi Beatrix királynő apja, a WWF (mai World Wide Fund for Nature) társalapítója és első vezetője lett 1961 októberében. Amikor a Lockheed-botrány miatt 1971-ben Bernhardnak le kellett mondania a legfontosabb tisztségeiről, a WWF-nél felváltotta Fülöp herceg. Fülöphöz hasonlóan, akit az ökofasiszta ügy mellé állított, Bernhard hercegnek is erős gyökerei voltak a náci mozgalomban.

Az egész Orániai-ház benne volt ebben: Wilhelmina királynő, a későbbi Juliana királynő anyja egy jobboldali playboy-hoz ment feleségül, aki pénzért kalapozott Hitler számára; Juliana feleségül ment Bernhard herceghez, aki akkor SS-tiszt volt; és Juliana királynő lánya, Beatrix feleségül ment a Hitler-Jugend egyik volt tagjához.

Bernhard herceg elsőként 1934-ben kezdett érdeklődni a nácik iránt, amikor utolsó éves hallgató volt a berlini egyetemen. A náci titkosszolgálat egyik tagja szervezte be, de először a gépesített SS-nél dolgozott. Bernhard Párizsba ment, hogy az IG Farbennél dolgozzon, amely úttörő szerepet játszott a náci gazdasági miniszter, Hjalmar Schacht kényszermunka-tábor rendszerében azáltal, hogy koncentrációs táborokat építettek, ahol szénből szintetikus benzint és gumit állítottak elő. Bernhard vezette a kémkedést az SS részére az IG Farbennél. A Newsweek 1976. április 5-i száma szerint erről a szerepéről vallomást tett a nürnbergi törvényszék előtt.

Amikor Bernhard otthagya az SS-t, hogy feleségül vegye a későbbi Juliana királynőt, az Adolf Hitlernek szóló lemondó-levelét „Heil Hitler!” köszöntéssel zárta. William Hoffman írja *Queen Juliana* c. könyvében: „A feszültségek [a házasság miatt] nem enyhültek, amikor... Adolf Hitler továbbította a gratulációját. A *Het Volk* c. holland napilap szerkesztőségi cikkben közölte, hogy 'jobb lenne, ha a leendő Juliana királyné valamely demokratikus országból választana hitvest, nem a Harmadik Birodalomból'.”

Ez az ember állította Fülöp herceget az ökofasizmus mellé, de Fülöp náci gyökerei sokkal korábbiak voltak.

Hitler-Jugend és világfasizmus

Nővére, Teodóra befolyása révén a fiatal Fülöpöt egy német iskolába küldték a Constantine-tó mellett, mely iskolát Berthold apja, Max von Baden alapította régi személyi titkárával, Kurt Hahnnal. Az I. világháború folyamán Max von Baden herceg kancellár volt, míg az Oxfordban végzett Hahn először a berlini külügyminisztérium hírszerzési osztályának fejeként szolgált, majd Max herceg különleges tanácsadójaként a versailles-i béketárgyalásokon. Von Baden és Hahn létrehozta egy iskolát a Salem kastély egyik szárnyában, ahol a szerzetesi szellemet ötvözték a náci „erő-ideológiával”. A náciakat támogató Hahn, aki részben zsidó volt, hamarosan nehézségekbe ütközött az SS-nél, és inkább a náci párt centristább elemeit támogatta. Hahn valójában azzá vált, amit Michael Ledeen „egyetemes fasisztának” nevezett, hasonlóan Vladimir Jabotinskyhoz, Coudenhove-Kalergi grófhhoz, a Strasser-fivérekhez és más fasisztákhoz, akikkel a náci kemény mag nem foglalkozott.

Noha Hahn befolyásos kapcsolatai lehetővé tették számára, hogy megmeneküljön a koncentrációs táboroktól, kénytelen volt elhagyni az általa alapított németországi iskolát, mielőtt Fülöp ideérkezett, és új iskolát alapított Skóciában, melyet Gordonstounnak neveztek. Ez az iskola játszotta a fő szerepet II. Erzsébet királynő és Fülöp valamennyi fiúgyermekének felnevelésében. Amikor Fülöp megérkezett Hahn salemi iskolájába, ez már a Hitler-Jugend és a náci párt ellenőrzése alatt állt, és a tananyag a náci „fajelmélet” lett. Hahn a londoni külügy egyik tanácsadója lett, és sürgette a békéltetési politikát a „centrista” náciak érdekében.

Fülöp rokonai az SS-ért dolgoznak

Fülöp nővérének, Zsófiának a férjét, Christoph herceget tárt karokkal fogadták a náciak, akik eszközt láttak benne a brit megbékéltetési körhöz, melyet VIII. Edward király képviselt. Christoph herceg 1933-ban csatlakozott a náci párthoz, és 1935-től a Forschungsamt (tudományos kutató-hivatal) vezetője lett, egy különleges hírszerzési egységé, melyet Herman Göring irányított, és egyben SS Standartenführer (ezredes) is volt Heinrich Himmler személyes csapatakában. A Forschungsamt elektronikus hírszerző módszereket használt a náci párton belül, miközben a Gestapoval dolgozott a katolikus egyházzal, a zsidókkal, és a munkáspárti szervezetek ellen.

Az SA-vezető, Ernst Röhm elleni homoszexuális pletykák azután kezdtek terjedni, hogy Himmler a Forschungsamt lehallgatóihoz fordult, majd elrendelte a Hosszú Kékek Éjszakáját. Christoph herceg és Zsófia legidősebb gyermekét a Karl Adolf névre keresztelték Hitler iránti tiszteletből. Később Fülöp herceg gondoskodott a neveléséről.

Christoph herceg testvére, hesseni Fülöp az olasz király egyik lányát vette feleségül, és hivatalos összekötő lett a náci és fasiszta rezsimek között.

Négy évvel azután, hogy Fülöp herceg elhagyta a salemi kastélyt és beiratkozott a skóciai Gordonstoun akadémiára, 1937. nov. 16-án arról értesült, hogy Cecilia nővére és annak férje, Georg Donatus, Hessen-Rajna-i nagyherceg lezuhantak Göring egyik Junker-típusú repülőgéppel, útban London felé Georg fivérének esküvőjére. A brit Private Eye magazin szerint a temetésen valamennyi vezető náci és békéltetőik megjelentek. Fülöp herceg titkos kapcsolatot alakított ki VIII. Edward királlyal, ami folytatódott Edward 1936-os lemondása után is.

Valójában az 1930-as évek náci–brit háttérkapcsolatainak központi figurája Fülöp nagybácsija és szponzora volt, Lord Louis Mountbatten (eredeti nevén Battenberg, a hesseni család egyik ágából). VIII. Edward a lemondatásáig a teljes támogatását élvezte „Dickie” Mountbatennek. Lord Mountbatten a II. világháború nagy részében titkos kommunikációs csatornákat

tartott fenn a brit királyi család és Hitler-barát német unokatestvéreik között, Lujza nővére révén, aki a nácibarát Svédország koronahercegnője volt. Lujza volt Fülöp herceg nagynénje.

Noha a Buckingham Palota pletykagyára próbálta úgy beállítani ezt a háború alatti kollaborációt az ellenséggel, mintha pusztán családi kapcsolat lett volna, a kommunikációnak nyilvánvalóan részei voltak Fülöp herceg titkos szövetségesének, a windsori hercegnek az üzenetei (a korábbi VIII. Edwardé).

A Washington Post 1995. nov. 20-ai száma beszámolt róla, a londoni Observerben legutóbb nyilvánosságra hozott portugál titkosszolgálati adatok alapján, hogy a windsori herceg, szoros együttműködésben a spanyolországi és portugáliai nácikkal, egy háború alatti angliai forradalom kirobbantását tervezte, hogy megdöntse Churchill kormányát, lemondassa fivérét, VI. Györgyöt, és átvegye a trónt, Wallis királynővel az oldalán. A portugál hírszerzés kiderítette, hogy Walter Schellenberg, a Gestapo kémelhárításának vezetője, az egyik kontakt volt ebben az összeesküvésben. Miután Schellenberg találkozott a portugáliai spanyol nagykövettel, Nicolas Francoval, a fasiszta Franco tábornok fivérével, Franco nagykövet azt mondta egy portugál diplomatának: „A windsori herceg lehet az az ember, aki a birodalom élére kerülhet, mert mentes a háborúban való felelősségtől, és nem ért egyet az angol politikusokkal.”

Bármilyen levelezést rejtegettek is Zsófia és Christoph herceg kronbergi kastélyában, VI. György király 1945 júniusában kénytelen volt kiküldeni a korábbi MI-5 tisztet, Anthony Bluntot, mint „A király képeinek gondnokát”, hogy gyűjtse össze ezt a levelezést. II. Erzsébet királynő állítólag erősködött, hogy Bluntot nem hallgatták ki a kastélyban tett titkos látogatásáról. Egyébként figyelemreméltó, hogy kezdve a levélváltással VI. György és Eisenhower elnök között, a Windsor-ház elkeseredésének adott hangot azoknak a dokumentumoknak az elzárása miatt, melyek a Kronberg kastélyban az amerikai hadsereg kezére kerültek. Nyilvánvalóan nem csak karácsonyi üdvözléseket váltott egymással Fülöp herceg patrónusa, Lord Dickie Mountbatten, ennek nővére Lujza koronahercegnő, és Fülöp sógora, hesseni Christoph herceg.

L. WOLFE:

A birodalmi Tavistock agymosó-projekt

„Különböző meggyőződéseket lehet elültetni számos emberben, miután az agyfunkcióikat, véletlenül vagy szándékosan, kellőképp felkavarta a félelem, a düh, vagy az izgalom. Az ilyen felindulások következményei közül az egyik legáltalánosabb az ítélőerő átmeneti meggyengülése és a befolyásolhatóság növekedése. A különböző csoport-megnyilvánulásokat néha a „nyájösztön” címszó alatt osztályozzák, és ezek különösen látványosak háború idején, súlyos járványok alatt, és az általános veszélyeztetés minden hasonló időszakában, melyek növelik a szorongást s így az egyéni és tömeges befolyásolhatóságot.” – A Tavistock Intézet pszichiátere, Dr. William Sargant 1957-es könyvéből, *Battle for the Mind* (Harc az emberi elméért).

„Úgy gondolom, hogy politikailag a legjelentősebb terület a tömegpszichológia lesz... A jövő szociálpszichológusainak rendelkezésére áll majd számos iskolásgyerek, akiknél különböző módszerekkel megpróbálják kialakítani a szilárd meggyőződést, hogy a hó fekete. Hamarosan elérnek különböző eredményeket: először azt, hogy az otthoni hatásokat gátolják. Másodszor, felismerik, hogy nem lehet sokat elérni, ha a képzés nem kezdődik el 10 éves kor előtt... A jövő tudósainak ezeket az elveket kell kidolgozniuk, és pontosan megállapítani, mennyibe kerül elhitetni egy gyerekkel, hogy a hó fekete. Amikor a módszer tökéletessé válik, minden kormány, amely több nemzedék oktatását végzi, képes lesz biztonságosan ellenőrizni a polgárait anélkül, hogy hadseregre vagy rendőrségre lenne szüksége.” – Lord Bertrand Russel 1951-es könyvéből, *The Impact of Science Upon Society* (A tudomány hatása a társadalomra).

A néhai guyanai külügyminiszter, Dr. Fred Wills egyszer azt mondta, hogy Nagy-Britannia korábbi gyarmatainak legtöbb diplomáciai testülete túl sok időt töltött azzal, hogy tökéletesítse az „oxbridge” (oxfordi, cambridge-i egyetemi) akcentusát; az idejük többi részét pedig, mint mondta, azzal töltötték, hogy a „britek hátsóját csókolták”. Wills próbálta elmagyarázni amerikai barátainak ezt a viselkedést, és azt mondta, hogy a kolonializmus a legerőteljesebb formájában még létezik az „alattvaló népek elmeállapotában”, még akkor is, ha a korábbi gyarmatok már kaptak egy névleges szabadságot.

Wills így kommentálta a brit birodalmi elit hosszú távú projektjének sikerét, melynek kulcsfogalmai megjelennek Winston Churchill szavaiban, az anglofilek egyik összejövételén, amelyet 1943. szept. 6-án tartottak a Harvard Egyetemen. Churchillt ekkoriban leállította az amerikai elnök, Franklin D. Roosevelt, aki több okból is világossá tette szándékát, hogy leszerelje a briteket és minden más birodalmat a háború eredményeképp. Miközben a brit birodalmi elit nem akarta átengedni az amerikaiaknak, hogy bevezessenek egy „poszt-kolonialista megoldást” a birodalom számára, konszenzus körvonalazódott a királyi családhoz legközelebb álló családok között, hogy a régi birodalmi struktúrát nem lehet fenntartani. Azt javasolták, hogy a területi kontrol helyett át kell térni az elme-kontrollra, nem csupán a gyarmati népeknél, hanem az Egyesült Államokban és a nyugati világ többi részén is.

Churchill a beszédében – melyet nemzetközileg is közvetítettek – javasolta, hogy az Egyesült Államokon belüli anglofil szövetségei egyesüljenek az angol anyaországgal egy új vállalkozásban. Szokásos dagályosságával azt mondta, hogy országaink kontrollálják a világ sorsát, s aki kontrollálja a tudományt és a technológiát, az kontrollálja a kultúrát. Ezek messze hatékonyabb fegyverek, mint a katonai erő, jelentette ki Churchill. Az emberek tudatának kontrollálása „messze nagyobb eredményekkel jár, mint elvenni más emberek földjét, országát, vagy kizsákmányolni őket. *A jövő birodalma az elme birodalma lesz.*”

Churchill „titkos fegyvere” ebben az elme fölötti kontrollért indított harcban egy csoport volt, mely pszichiáterekből és agymosókból állt, akik akkor a US Army-nál dolgoztak a Pszichológiai Hadviselés Igazgatóságán, John Rawling Rees dandártábornok parancsnoksága alatt.²⁴⁵ Ezek a személyek a Tavistock Klinika káderei voltak, amely London elővárosában állt; korábban már kiépítették a hasonszőrűek hálózatát az USA különböző egyetemein, köztük a Harvardon, és a háború alatt is a Háborús Információs Hivatalnál és a Stratégiai Szolgálatok Hivatalánál (OSS, CIA elődje). Ezenfelül Britannia pszicho-harcosai létrehozták a támaszpontjukat Hollywoodban, a rádiós, televíziós és filmipari cégeknél.

A háború végén a Tavistock-hálózat, melyhez több százan tartoztak, belépett a civil életbe, de a brit politikai körök központi irányítása alatt maradt. Folytatták a think-tankek (ötletműhelyek), intézetek és más „csomópontok” alapítását a világ minden részén (*'nodes'*, egy Tavistock-fogalom a különböző szövetséges tevékenységi központjaikra), hogy uralják a társadalompolitika kulcsfontosságú területeit; ma a Tavistock magvát alkotó csoport tagjainak száma több tízezer. Ez a mag-csoport azután kiképzett közel 1 millió kádert (a saját becsléseik szerint), akik tanárokként és tanácsadókként dolgoznak az üzleti, katonai, politikai és nevelési-oktatási elitek számára. Többé-kevésbé kifinomult módon, konspiratív módon működnek, hogy beavatkozzanak az egyének tudatába, megkísérelve nemcsak annak alakítását, hogy az emberek mit gondoljanak, hanem hogy megszabják maga gondolkodás paramétereit és határait.

²⁴⁵ A LaRouche-mozgalom átfogó kutatást végzett Rees és a Tavistock-hálózat tevékenységével kapcsolatban 1973-74-ben, melynek eredményeit megjelentette a *Campaigner* 1973 téli és 1974 tavaszi számaiban. További cikkek jelentek meg erről az *EIR*-ben az utóbbi több mint 20 év folyamán.

Mi a Tavistock?

A Tavistock Központ, melynek épületei London ugyanilyen nevű elővárosában helyezkednek el, a Tavistock Klinikából és a Tavistock Emberi Kapcsolatok Intézetéből áll, melynek további öt alintézménye van. Az utóbbi öt évtizedben ez a központ létrehozta a „nemzetközi csomópontok” hálózatát, melyek mini-Tavistockként működnek, és közös projektekben dolgoznak (ld. a cikk végén). Negyedéves folyóiratukat, a *Human Relations*-t 1947-ben alapították, és ebben irányvonalakat adnak a hálózat nyilvánosabb munkája számára.

A Tavistock-hálózat eredete visszamegy az 1920-ban alapított Tavistock Klinikára, mely a királyi család közvetlen támogatásával, öfelseje György, kenti herceg (1902–42) révén jött létre. A Klinika hamar elnyerte becenevét, a „Freud Hilton”-t, a pszichoanalízis áltudományának felkarolása miatt; mindazonáltal gyorsan kiszélesítették horizontjukat különböző más pszichológiai elméletekkel. Mindezek az elméleti kutatások egyesültek abban az oligarchikus nézetben, hogy az ember egy állat, akinek impulzusait és ösztöneit ellenőrizni és megszelídíteni kell, ahogy az állatokkal is teszik.²⁴⁶

A Tavistock hasznosságát a birodalmi urai számára jól lehet tanulmányozni a vezetője, John Rawling Rees munkájából. A szenvedélyes faji patrióta és eugenetika-hívó Rees tanulmányozta a „háborús neurózisokat” Franciaországban az I. világháború alatt. A következtetései: ellenőrzött feltételek között neurotikus viselkedést lehet gerjeszteni, és az ilyen módszerek révén az egyéni viselkedést teljes mértékben kontrollálni lehet. A későbbi években a Tavistock alkalmazottai, mint pl. Dr. Kurt Lewin, kidolgozták Rees „felfedezését” és kifejlesztették a módszereket az ellenőrzött irracionális viselkedés kialakítására az embercsoportok között.

Rees és mások révén a Tavistock javasolta, hogy az elméleteiket használják fel a társadalmi ellenőrzés eszközeiként békeidőben is. 1945-ös könyvében, *The Shaping of Psychiatry by War* (Háború és pszichiátria), Rees beszámolt róla, hogy a Tavistock-csoport munkája a háború alatt arra az eredményre vezetett, hogy a népességnek volt egy „pszichopatológiai tizedrésze”, akik genetikailag elmaradtak voltak. Ha ezeknek a lemaradóknak a számát nem tartják ellenőrzés alatt, hamarosan a társadalom túlnyomó többségét fogják alkotni. Ezért szükség volna módszerek alkalmazására, köztük a pszichiátriára, hogy ellenőrizzék ezeket az embereket, és megelőzzék a számuk növekedését, ugyanakkor ellenőrizni kell a nagyobb népességeiket is az elmaradt gyarmati országokban, melyek fenyegetik a civilizált világot. A népesség fennmaradó részében lennének néhányan, akik, ha a neurózisait kontrollálják, hasznosak lehetnek az emberek nagyon kis csoportja számára, akiknek genetikai állományuk és pszichológiai képzsük állítólag alkalmassá teszi őket a vezetésre. Rees és a Tavistock számára a pszichiátriai munka a „szelektálási” folyamatot jelentette, mely által a társadalmat felosztották visszamaradott, „hasznos” neurotikusokra, és genetikailag alkalmas felső 10%-ra.

A pszichiátereknek, mondja Rees, jelen kell lenniük a társadalom minden szintjén, hogy beavatkozhasssanak mindenütt – otthon, munkahelyen, iskolákban – bármikor. „Ha feltett szándékunk, hogy megjelenjünk a nyilvánosság előtt”, írta Rees, „és felvegyük a harcot korunk társadalmi és nemzeti problémáival szemben, akkor rohamcsapattá kell válnunk, és ez nem lehetséges, ha a pszichiátria csak az intézményekre korlátozódik. Jól kiválogatott csapatokra, jól képzett pszichiáterekre van szükségünk, akik szabadon mozognak, és a maguk területén kapcsolódnak a helyi körülményekhez.”

Rees könyve egy előadássorozaton alapszik, melyet az amerikai hálózatának tartott. A könyv megjelenését követő két évben belül a Tavistock kiterjesztette tevékenységét Britanniára és a birodalomra, és növelte támaszpontjait az Egyesült Államokban. A Tavistock Klinikához

²⁴⁶ Foglalkoztak a nemzeti ideológiák kiterjedt körvonalazásával is, keresve a gyenge pontokat, melyeket a britek manipulálhatnak. Rees irányítása alatt ezek némelyikét összefoglalták egy 1950-es könyvben, *World Tension* (Feszültségek a világban) címmel. Más kutatásaik a mai napig titkosak.

társult a Tavistock Emberi Kapcsolatok Intézete, hogy kiképezze és csatarendbe állítsa a „mozgékony pszichiátriai rohamcsapatokat”. Az Egyesült Államokban megalakult Lewin Csoportdinamikai Kutatóintézete, ennek mellékágai, a Nemzeti Oktatási Laboratóriumok, és a Társadalomkutató Intézet a michigani egyetemen. A pénz ezekre az erőfeszítésekre a királyi család által szponzorált jótékonyági alapokból származott, valamint a Rockefellerektől, a Mellonoktól és a Morganektól, hogy csak néhányat említsünk az USA oligarcha-családjai közül, akiknek zsebe megnyílt a Tavistock-agymosók számára.

A birodalom újraszervezése

A brit birodalmi elitek azért ütötték nyélbe a Tavistock-hálózatukat, hogy döntő szerepet játszanak a birodalmuk háború utáni újraszervezésében és nemzetközösséggé (Commonwealth) alakításában.

Amint létrehozták a Tavistock Intézetet 1947-ben, Rees megjelent az ENSZ-apparátusban, hogy létrehozza a Mentális Egészség Világszövetségét, közösen Montagu Normannal, a brit korona vezető bankárjával, és azzal az emberrel, aki Hitlert és a náciakat a hatalomba manőverezte. Rees közreműködött több mint három tucat fiókszervezet létrehozásában szerte a bolygón, melyek mindegyike felkarolta Rees neo-freudiánus faji szelekciós elméleteit, hogy megcéllozzák és kiválasszák a helyi eliteket a brit irányítás alatt.²⁴⁷ Rees eközben együttműködött Sir Julian Huxley-val, aki akkor az ENSZ Gazdasági, Társadalmi és Kulturális Szervezetének (UNESCO) volt a vezetője, hogy programokat, speciális tréningeket tervezzenek a vezető káderek kiválasztására a gyarmati szektoron belül. Magát az ENSZ-bürokráciát hasonlóképpen megfertőzték a Tavistock-típusú csoportos tréning-programok, hogy kiképezzenek és ellenőrizzenek bármely kádert, akik átmennek a darálójukon. (Fred Wills úgy írta le az ENSZ-bürokráciát, mint „a világ legrégebbi, folyamatosan működő agymosó-programját” a fejlődő szektor vezetői számára; azok, akik ebben résztvettek, és kijöttek belőle valaha is, elvesztették minden kapcsolatukat a valósággal.) Ugyanakkor az UNESCO létrehozott nevelési és kulturális programokat a gyarmati szektorban, melyek gyorsan működésbe hozták a Tavistock tervezte agymosást.

Amikor ezek a kontroll-módszerek megbuktak, s ez gyakran megtörtént, a brit korona ugyanazokhoz a Tavistock pszicho-harcosokhoz fordult, hogy dolgozzanak ki módszereket ellenőrzött terrorista „mozgalmak” létrehozására. A Tavistock-alkalmazottak segítettek katonai csapatoknak, hogy megteremtsék azt, amit „bandáknak” és „ellenbandáknak” neveztek a gyarmati szektorban. A technikát kísérleti körülmények között tesztelte Frank Kitson dandártábornok az 1950-es években Kenyában, ahol az agymosást és kínzást használták a brit hadifogolytáborokban, hogy létrehozzák a Mau Mau felkelés hamis, brit titkosszolgálati kontroll alatt lévő egységeit. A jogos nemzeti felszabadítási mozgalmakat, melyek a brit iga alóli felszabadulásért harcoltak, hatástalanították és megtörték, vezetőiket megölték az állítólagos „rivális” frakciók. Kitsont 1970-ben Észak-Írországra küldték, ahol ő – és nem az IRA – kezdeményezett városi terrorista bomba-bulit, ami negyedszázadra elindította az erőszakot és a pszichológiai terrort a térségben.

²⁴⁷ Terjedelmes anyagaiban a Tavistock hangot ad elutasításának és gyűlöletének a zsidó–keresztény világnézettel kapcsolatban, mely szerint Isten a saját képére teremtette az embert, nem antropomorf értelemben, hanem úgy, hogy az ember, és csak az ember kapta meg Teremtőjétől a kreativitás adományát. A kabalista Freudhoz hasonlóan a Tavistock elutasítja az emberi kreativitás fogalmát, és azt bizonygatja, hogy ez csupán az elfojtott erotikus vagy neurotikus impulzusokból származik. Például a Tavistock által kiképzett pszichopata R. D. Laing úgy tartja, hogy nincs különbség a kreatív cselekvés és az elmebetegség között, amit azzal próbál bizonyítani, hogy a legkreatívabb egyének általában mentálhigiénés intézetekben találhatók.

Miután Rees távozott a Tavistock-tól, az az ember, aki teljesen gondjaiba vette a hálózatot, Rees protezsáltja volt, Eric Trist. Trist főfeladata volt, hogy a Tavistock-műveleteket kiterjessze az Egyesült Államokra. De először elindított egy nagy Tavistock-projektet: a vezetőképzést (management training), „Tavis-nyelven”: a „művelési kutatást”. A brit elit legmagasabb köreiből hozzájárulásával a Tavistock-agymosók leszerződtek a birodalom ipari tényezőivel, hogy belülről „újrászervezzék” a vezetésüket és a munkaerőiket. Ennek egy szelete volt a szakszervezetek hatalmának megtörése azáltal, hogy ösztönözték őket a vezetőségekben való részvételre; de ezeknek a műveleteknek a messze legfontosabb eleme volt, hogy magát a vezetést „profilírozzák”, és terápiászerű üléseken ösztönözzék őket magasabb „produktivitásra”. Az agymosáson keresztülment cégek között volt a Shell, a Unilever, a brit kormány által irányított szénipar, és több nagy pénzintézet. A mai legnagyobb cégeknek van pszichológus-stábja, vagy szerződnek velük, míg a céges találkozókat gyakran egy csoportvezető „moderálja”, akit erre a feladatra szerződtetnek.

Posztindusztrializmus, mint neokolonializmus

Trist az 1990-es Tavistock-antológiájában – *The Social Engagement of Social Science* (A társadalomtudomány kötelességei) – kitergeti a Tavistock jelenlegi célját: „Minden csomópont vallja a társadalomtudomány szociális kötelezettségeinek filozófiáját. A kötelezettség a meta-problémákra irányul, melyek inkább eredendők és területfüggők, mint egyedi, különálló problémák.” Lefordítva a Tavistock-pszichoblablát érthető nyelvre, Trist azt állítja, hogy a Tavistock nem csupán tanulmányozza az egyes nagy társadalmi kérdéseket, hanem beavatkozik („szociális kötelezettség”), hogy elérje a kívánt eredményt. Majd így folytatja: „A munka a jövőre irányul és kapcsolódik az átmenettel a posztindusztriális társadalmi rendbe és paradigmába, mely ezzel az elmozdulással összefügg.”²⁴⁸

A Tavistock-munka ezen a területen az 1950-es években kezdődött, amikor tanulmányozták a „kibernetika” hatását az ipari országok munkaerejére és a „szolgáltatás-orientált gazdaságra”. Az 1960-as években a Tavistock-alkalmazottak tanulmányozták a Kennedy-űrprogram hatásait az amerikaiakra, és úgy találták, hogy ezek gátolták a posztindusztriális elmozdulást; a britek által kontrollált politikai érdekek leállították az űrprogramot.

Az 1960-as évek folyamán a Tavistock kitermelt egy sor jelentést és cikket a „posztindusztriális elmozdulás” hatásáról. A munka dandárját maga Trist végezte, aki abban az időben az Egyesült Államokban tartózkodott, míg embere, Fred Emery a Tavistock-on kívül és Ausztráliában dolgozott. Munkájukat egy 1973-as kötetben foglalták össze, *Towards a Social Ecology – Contextual Appreciation of the Future in the Present* címmel (Egy társadalmi ökológia felé – elméleti észrevételek a jövőről a jelenben).

A „probléma”, melyet Trist és Emery felvetettek a birodalmi uraik részéről, a következő volt. Az elmúlt 100 évben a világot az „ipari paradigma” kormányozta, melyben az emberek látták, hogy az új technológiák alkalmazása jobbá teszi az életet a növekvő számú, egymást követő nemzedékek számára. Most azonban felemelkedik a korábbi, fejletlen gyarmati világ; a

²⁴⁸ A Tavistock-agymosók a „paradigma” fogalmat használják, hogy leírják a felfogásmódok és intézményi struktúrák összességét, melyek irányítanak egy adott társadalmi vagy történeti periódust. Ez egy önkényes fogalom [szótári jelentése szerint 'minta', mely ismétli, „ragozza” önmagát], nem körvonalazza az egyes periódusokat. Így a „posztindusztriális paradigmát” átfedi a „New Age paradigma”, melyek együtt léteznek a régi „ipari paradigma” keretein belül. Amikor az egyik paradigmából a másikba való „elmozdulást” magyarázzák, a Tavistock-írók hajlanak a hegeli dialektikára. Szándékosan kimarad a szerep, amit a Tavistock és támogatói játszanak, hogy előidézzék ezeket az „elmozdulásokat”, köztük a tömegmozgalmak becsatornázását. Így például a Tavistock döntő szerepet játszott az 1960-as évek rock-drog-szex ellenkultúrájának ösztönzésében és megtervezésében. Hasonlóképpen felhasználtak módszereket ebben az időszakban az „új baloldal” tagjainak toborzásánál. Ezek az elemek döntőek voltak az ún. New Age és posztindusztriális paradigmáikban.

feltörekvő nemzetek, ha magukévá teszik ezt az ipari paradigmát, szeretnék ugyanazon az úton eljutni egy jobb élethez. Így az ipari folyamat kifejezetten veszélyezteti a brit oligarchia hatalmát, mert létrehozza a nemzetállamok bázisát, melyek folyamatosan szembehelyezkednek az oligarchikus uralommal.

Trist és Emery a következő válaszhoz jutottak: Ha egy posztindusztriális paradigmát alkalmazunk egy fejlett szektorban, akkor ez megszabja a növekedés határait a „fejlődő szektorban”. Mivel az olyan nemzetek, mint az afrikaiak, több évtizeddel le vannak maradva a posztindusztriális paradicsom elérésétől, lesz egy kevert rendszer, a posztindusztriális fejlett országoké és a félig ipari, ásványkitermelő országoké a „fejlődő szektorban”, mint a szerzők jelzik. Ez a kiegyensúlyozatlanság képezi az alapját a folyamatos kizsákmányolásnak és a britek uralta világoligarchia általi kontrollnak ezeken a területeken.

Felmerül a kérdés: Hogyan viszonyuljon a társadalom ahhoz, amit a Tavistock-körök „re-esi”, vagy „kritikai” döntéseknek neveznek, melyekben minden lehetséges választás „rossz”, és hanyatló állapotokhoz vezet? A Tavistock klinikailag igazolta, hogy egy individuum akkor hoz ilyen döntéseket, amikor szélsőséges stresszhelyzetbe kerül, és legfőképp nem mérlegeli magának a döntésnek a paramétereit. Emery és Trist beszámoltak róla, hogy ha a társadalom extrém stresszhelyzetbe kerül, – amit ők *társadalmi felfordulásnak* neveztek, – a kellőképp lerontott és pszichotikus mentális állapotok arra készíthetnek a nyugati néptömegeket, hogy „döntést” hozzanak egy posztindusztriális jövő érdekében.

A Tavistock-agymosók sikeres társadalmi, gazdasági, politikai és kulturális sokkok periódusáról beszéltek az 1960-as évek elején, ami előidézhette egy radikális nyomást a mentális állapotokra, a védekező reakciók szintjének aláesése révén. Mindezek a *maladaptív*, téves válaszok, mint nevezik őket, megjelennek a társadalomban, kölcsönhatásba kerülnek egymással, és neurotikus viselkedéseket ösztönöznek széles skálán. Egy olyan világ számára, amelyet stresszes, fenyegető állapotokba hoznak, a posztindusztriális jövő, melyet ajánlanak neki, ragyogónak látszik. A Tavistock-rohamcsapatok szerepe, mondja Trist és Emery, „elősegíteni a kifáradást”, és átvinni az embereket a küszöbön az új, posztindusztriális korba.

Drog-rock-szex ellenkultúra

Így nem meglepő, hogy a Brit Birodalom, nagymértékben a Tavistock révén, a hajtóerő volt a drog-rock-szex ellenkultúra elindításában. A Tavistock „rohamcsapatokat”, mint pl. Dr. William Sargantet és Dr. Ewin Cameront, meghívták vezetőnek a Pentagon és a CIA 1950-es és 1960-as évekbeli titkos kísérleteihez, melyekben pszichoaktív drogokat és agykontrollt használtak az ún. MK-Ultra programban.

A Tavistock-társutas Aldous Huxley, az 1960-as évek New Age mozgalmának guruja, Hollywoodban élt, a filmiparban dolgozott, és olyan művekkel keltett feltűnést, mint a *Brave New World* (Szép új világ, valójában 'Bátor új világ'), mely évtizedekkel azelőtt, hogy az első LSD-25 dózisok lecsaptak az utcákra, már szószólója volt a „társadalmi” drogozásnak, mint a társadalom feletti kontroll végső kiterjesztésének.

Huxley egyértelműben is hangot adott a saját és a Tavistock forgatókönyvének a San Francisco-i Kaliforniai Orvosi Egyetemen tartott egyik 1961-es előadásában, melyet a U. S. külügyminisztérium támogatott az „Amerika Hangján” keresztül. Huxley az orvosok, pszichiáterek és kormánytisztviselők tömegének előadta: „Nagyjából a következő nemzedékben lesz egy gyógyszerészeti módszer, hogy az emberek szeressék az alávetettségüket, és létrehozzanak egy diktatúrát, úgyszólván könnyek nélkül. Létrejönnek majd fájdalommentes koncentrációs táborok egész társadalmak számára, úgy, hogy az emberektől ténylegesen elveszik a szabadságukat, de ennek örülni fognak, mert meg lesznek fosztva a vágytól, hogy fellázadjanak – propaganda vagy agymosás révén, amit gyógyszerekkel idéznek elő. Ez tűnik a végső megoldásnak.”

A Tavistock ellenőrizte Amerika egyetemi hallgatóinak tömeges drogozását az 1960-as évek végén, segített elindítani a „bandákat és ellenbandákat”, ami zombit csinált a csatlakozó fiatalságból. Eközben a Tavistock intézetek és klinikák helyi hálózatai, mint pl. az Esalen Kaliforniában, fiatalok százazreit és másokat vetett alá az „érzékenyítő” agymosásnak, a Tavistock által teremtett és kiképzett gurukkal, mint Timothy Leary, akik segítettek átvezetni a droggal fertőzött tömegeket „az Új Korba”. A Tavistock 1967-ben támogatott egy nyári agymosó össze­jöv­etelt Londonban, „Konferencia a Felszabadulás Dialektikájáról” címmel. Amerikai radikálisok, Angela Davis és Stokely Carmichael is résztvevő-áldozatok voltak ezen az össze­jöv­etelen. Egy nemzedék, amely korábban arra volt hivatva, hogy az Egyesült Államokat és a világot a példátlan fejlődés és virágzás korszakába vezesse, átalakult az elkábított zombik gyülekezetévé, a „változás motorjává”, és rohamcsapattá a Tavistock „szép új világa” számára.

Az új rend: államnélküli világfasizmus

A Tavistock 1991-ben nagy teret szentelt lapjában, a *Human Relations*ben a sokéves projektje eredményeinek a világkormánnyal és a társadalmi változással kapcsolatban, mely projektet Trist kezdeményezte az 1980-as években, és számosan részt vettek benne a Tavistock csoportjaiból és nemzetközi hálózatából.

A tanulmány eredményeit úgy kell tekinteni, mint ajánlásokat a birodalmi elit számára, akiket a Tavistock szolgál. Ezeket az eredményeket a következőkben lehet összefoglalni. A Szovjetunió mint szuperhatalom összeomlása új lehetőségeket teremtett a világkormány számára, és a világ teljes belépésére a posztindusztriális korbá. A legnagyobb akadálya ennek a változásnak a nemzetállamok folyamatos létezése. Amíg a Szovjetunió létezett, a nemzeti alapú világrend bizonyos értelemben szükséges volt a hatalmi egyensúly fenntartása érdekében. Most végre lehetőség nyílt túltekinteni ezen a formán, a világkapcsolatok egy új rendszere felé. Ez a rendszer, mint a sorozatuk bevezetőjében David Cooperrider és William Pasmore – a Case Western Reserve Egyetem tanulmányi koordinátorai – leírja, „a világügyek küszöbön álló transznacionalizációján alapszik, mely által a nemzetállami rendszer nemzetközi kapcsolatai átkerülnek a nem-területi kapcsolatok területére, melyen magánszemélyek, csoportok és szervezetek tevékenykednek.”

Amit itt leírtak és javasoltak, az az ENSZ átalakítása a már bejáratott folyamatok mentén, hogy átfordítsanak minden működést és kulcs-kapcsolatot a nem-kormányzati szervezetek (NGO) és más, különböző nagyságú, alakú csoportok százazreinek nemzetközi hálózatába. Mint a tanulmány felfedi, ezeknek a csoportoknak ténylegesen mindegyike a Tavistock hálózat alkalmazottaitól ered, vagy ilyen alkalmazottak hatására jött létre. Majd minden ilyen kulcs-csoportot pénzügyileg támogatja a brit oligarchia vagy amerikai ágaik; számos esetben közvetlen kapcsolataik vannak a brit felsőházzal (Lordok Háza) és tagjaival (ld. Joseph Brewda: *The invisible empire of NGOs*, az *EIR*-nek ugyanebben a számában).

A nemzetállam tette lehetővé az ipari kort, mondja a Tavistock. Mozdítsd el, és az ipari korszak meghal, helyet cserél azzal, amit „axiális kornak” neveznek, melyet „informális kapcsolatok” határoznak meg, az emberek és csoportok közti kommunikáció fő közvetítésével, a komputer-felületen keresztül. E felület, melyet általánosabban „internetnek” neveznek, összekapcsolhatja ezeket a különféle csoportokat, melyeket a Tavistock a „globális szociális változás szervezeteinek” nevez, és hatalmasan megnöveli a tevékenységüket és megkönnyíti a létrejöttüket.

Mint a cikkírók mondják, e gondolatokkal szemben lesz majd ellenállás, mely az ipari kor és az átmeneti periódus bürokráciáinak sáncai mögül jön. Így például a hatalmas multinacionális cégek, melyek segítettek megnyitni ezt a „globalizációs” folyamatot, utat kell adjanak az új szervezeti formáknak, melyek az informálisabb struktúrákon alapulnak; a korporatív forma, mint a szerzők mondják, az ipari korszak maradványa. A kormányoknak inkább kisebb tervező-

csoportokon kell alapulniuk, helyi közösségeken, melyeket összeköt a telekommunikáció. Az ENSZ-nek is a maga nehézkes bürokráciájával inkább egy fórummá kell válnia az ilyen helyi csoportok számára, és kevésbé a nemzeti kormányok szolgálatában. Ami a szuverenitás kérdéseit illeti, ezek hamarosan még inkább értelmetlenné válnak, mivel a telekommunikáció, az internet átugrik bármilyen védelmet, bármilyen határt.

Az átmenet ebbe az új világba nem lesz könnyű vagy fájdalommentes, jelzi a Tavistock. Várható egy gazdasági kataklizma, amikor a régi rendszer összeomlik. De nem kell sajnálkoznunk: a reesi rohamcsapatok itt lesznek, hogy elviselhetőbbé tegyék a fájdalmat, és átsegítsenek bennünket az univerzális fasizmusnak ebbe a Szép Új Világába.

Ezeknek az NGO-knak az egyik jellegzetes tagja, aki ebben a kötetben írt, egy fanatikus, és ez nem ismeretlen egy kultusz vagy a náci párt hívei között. De észrevehetünk egy furcsa mosolyt az arcukon, ahogy a felmelegített érveléseik mögött is. Ez a mosoly, ne feledjük, ugyanaz, mint a Tavistock-agymosók áldozataié, akik keresztülmentek a különböző tudatromboló „kísérleteken”. A „Tavistock Vigyor” (Tavistock Grin), mint ismertté vált, az új világrend igazi arca.

A Tavistock Központ „nemzetközi csomópontjai”

A Tavistock Központnak, amely a Tavistock Klinikából és a Tavistock Emberi Kapcsolatok Intézetéből áll, öt alegysége van Londonban: a Human Resources Center, a Center for Applied Social Research, a School of Family Psychiatry and Community Health, az Institute for Marital Studies és az Institute for Operational Research. A Központ alábbi listája a „nemzetközi csomópontokról” Eric Trist és Hugh Murray (szerk.) könyvéből származik, *The Social Engagement of Social Science: A Tavistock Anthology* (Philadelphia: The University of Pennsylvania Press, 1990). A nevek a „kezdeményezőket” jelentik. A kommentár az *EIR*-é. [Az internetes kereshetőség érdekében meghagytuk a szervezetek eredeti nevét.]

Egyesült Királyság

- *Scottish Institute of Human Relations*: Jock Sutherland; alapította az 1960-as években Sutherland, a Tavistock Klinika egyik korábbi igazgatója.
- *Center for Family and Environmental Research*: Robert és Rhona Rapoport; Robert Rapoport részt vett a Tavistock-kutatásban, ami az amerikai űrprogram leállításához vezetett.
- *Department of Continuing Management Education*, Loughborough University: Garth Riffin; érzékenyítő képzéseket támogat a vállalati vezetéseknél.
- *Foundation for Adaptation in Changing Environments*: Tony Ambrose, Harold Bridger; támogatja a „posztindusztriális” paradigmát; jelenleg genfi székhelyű, mivel közel áll az ENSZ szervezetéhez, a WHO-hoz.
- *Organization for Promoting Understanding in Society* (OPUS): Eric Miller; alapította Sir Charles Goodeve, a brit „művelési kutatás” doyenje, és a Tavistock testületi tagja.

Európa

- *Work Research Institute*, Oslo, Norvégia: Einar Thorsrud, Eric Trist, Fred Emery; világszerte működik, köztük ENSZ-programokban, kontrollálja a technológiát és a társadalmi agymosást.
- *School of Business Administration*, Erasmus University, Hollandia: Hans van Beinum; pénzeli a holland monarchia a malthusianizmus jegyében.

- *Institute for Transitional Dynamics*, Luzern, Svájc: Harold Bridger; a „szervezeti átmenetek” szakértője.

Ausztrália

- *Center for Continuing Education*, Australian National University: Fred és Marilyn Emery; számos Tavistock-munka felelőse Ázsiában.

Kanada

- *Action Learning Group, Faculty of Environmental Studies*, York University, Toronto: Eric Trist; számos Tavistock-munkát koordinál a fejlődő országokban, ugyanúgy a kanadai Tavistock-nál.
- *Quality of Working Life Center*, Ontario: Hans van Bienen; a foglalkoztatási-munkaügyi kérdések szakértője.

India

- *BM Institute*, Ahmedabad: Jock Sutherland; Kamalini Sarabhai; gyermek- és családpszichiátriai központ.
- *National Labor Institute and Punjab Institute for Public Administration*: Nitish De, Fred Emery; a technológiai és környezetvédelmi kontrollal foglalkozik; erős kapcsolatokat ápol az ausztrál csomóponttal.

Egyesült Államok

- *Wright Institute*, Berkeley, California: Eric Trist; Nevitt Sanford; Sanford az egyik fő szerzője a Tavistock „Autoriter Személyiség” projektjének; az intézet „U.S. Tavistock, West” néven működik, pszichiátereket képez.
- *A.K. Rice Institute*: Margaret Rioch, A. K. Rice; a csoportdinamikai agyimosás alkalmazásának szakértője; központja Washington, D. C.-ben van, tucatnyi amerikai ággal.
- *Center for the Quality of Working Life*, UCLA: Louis Davis, Eric Trist; az amerikai népesség profilírozásának és a tömeges agyimosásnak a koordináló pontja, a posztindusztriális paradigma előmozdítása érdekében.
- *Department of Social Systems Sciences*, Wharton School, University of Pennsylvania: Eric Trist, Russell Ackoff; az „U.S. Tavistock, East”, és évek óta Trist műveleteinek fő bázisa.

Joseph BREWDA:

Az NGO-k láthatatlan birodalma

A Brit Birodalom fegyvereinek egyike, melyet a nemzetállam ellen bevet az utóbbi években, az „NGO-k”, a nem-kormányzati szervezetek (non-governmental organizations). Az „emberi jogok” és a „környezet” védelmének leple alatt, vagy a „humanitárius segélyek” megszerzése nevében az NGO-kat rutinosan használják a célállamok hiteltelenítése, felforgató tevékenység, polgárháború, demokratikus puccsok és forradalom kiiktatása érdekében. A brit Commonwealth Foundation, amely bevezette az NGO fogalmát az 1960-as években, úgy hatá-

rozta meg ezeket, mint „önkéntes, független, non-profit szervezeteket”, melyek „javítják a körülményeket és a hátrányos helyzetű emberek kilátásait”, és fellépnek azokkal a „problémákkal szemben, melyek károsak a társadalom egészére nézve.” Az alapítványt 1966-ban hozták létre, hogy segítse a névleges átmenetet a birodalmi státuszból a nemzetközösségbe.

Az alapítvány szerint az NGO-k új jelenségek; azonban a hálózat nagyon régi, és mindent átfog, a brit uralkodó osztály családjainak magánalapítványaitól az egyes csatornákig, melyekhez a terminust rendszerint társítják. Ez a hálózat, amely felemel és letaszít politikusokat, manipulálja a közvéleményt, új vallási mozgalmakat indít, forradalmakat robbant ki és államfőket végeztet ki, számos tekintetben olyan hatalommal rendelkezik, mint a kormánytestületek, melyeknek hatalma a koronától származik. Jelenleg (1996) több mint 500.000 NGO létezik csak Britanniában, az alapítvány szerint, évi 30 milliárd dollár forgalommal. Ezek közül egy több száz szervezetből álló kemény mag, melyeket az uralkodó osztály családjai futtatnak, vezeti az egész nyáját.

A Lordok Háza fizeti a háborút és a zendülést

A Lordok Házának, melyet a befolyásos családok használnak, hogy kihirdessék a korábban már levajazott politikai irányelveket és kitűzzék a célokat, meghatározott szerepe van ennek a hadseregnek a koordinálásában. Gyakran itt döntenek a média-kampányokról és fedett műveletekről, azután kijelölik a végrehajtókat a kormányban és az NGO-knál.

Az NGO-k legfontosabbjainak némelyikét közvetlenül a Lordok Házának tagjai vezetik. Lord Judd (Frank Judd), a volt külügyminiszter például az Oxfamot (Oxford Famine) futtatja, a fegyverekkel támogatott élelmiszer-segély ügynökséget. Hasonlóképpen, a nemrég elhunyt Lord Ennals (David Ennals), szintén volt külügyminiszter, futtatta az Amnesty International-t, a terroristákat támogató hálózatot és propaganda-csapatot, mint családi tulajdont. Baroness Chalker of Wallasey (Lynda Chalker), a Tengerentúli Fejlesztési Adminisztráció minisztere (a régi Gyarmatügyi Minisztérium új neve), mindeközben irányítja a brit kormány valamennyi külföldi adomány-osztását, beleértve az NGO-k adományait is.

Viscount Cranborne, Lord Avebury, és Baroness Cox of Queensbury tevékenysége jellegzetes módja annak, ahogyan a családok használják az NGO-kat a nemzetközi terrorizmus és a kapcsolódó ügyek futtatására, hogy lerombolják a nemzetállamokat.

NGO-bábjátékosok

Viscount Cranborne (Robert Cecil): lordpecsétőr (Lord Privy Seal, a királynő titkos tanácsának feje) és a Lordok Háza vezetője. Viscount Cranborne a brit főnemesség legmagasabb rangjában tevékenykedik; családja, a Cecilek, egyike Britannia legrégebb és legerősebb oligarcha-családjainak. Dédapja, a harmadik Salisbury márk, miniszterelnök volt a századfordulón, aki kulcsszerepet játszott az I. világháború elindításában, nagyapja pedig gyarmatügyi miniszter volt a II. világháború alatt.

Viscount Cranborne volt az egyik fő szervezője és felügyelője az afganisztáni háború (1979–88) első fázisának, a szovjet megszállás folyamán. Saját NGO-ja – az Afghan Aid U. K. – segített létrehozni az afgán mudzsahedin terrorista hálózatot [későbbi nevükön tálibok], melyet jelenleg világszerte alkalmaznak. Egyik fő segítője ebben a műveletben a néhai **Lord Bethell** (Nicholas Bethell) volt, a királynő udvaronc, egy brit csúcs-hírszerző tiszt a Közel-Keleten, aki a saját NGO-ját, a Radio Free Kabult futtatta.

Lord Avebury (Eric Lubbock) a parlament Emberi Jogi Csoportjának elnöke. Mint a nemzetközi emberi jogi maffia *capo di tutti capi*ja, Lord Avebury központi szerepet játszik az NGO-k nemzetközi bevetésében. Az első Lord Avebury a brit királyi család egyik bankárja volt a 19. század közepén; anyai ágú rokonai, a Stanley-k uralták a brit külügyminisztériumot az

elmúlt kétszáz évben. Kuzinja, Lord Stanley is gyarmatügyi miniszter volt a II. világháború idején.

Lord Avebury jellemzően minden konfliktus mindegyik oldalát támogatja, hogy fenntartsa a konfliktusokat. A következő lista a küzdelmekről példaszerű. Avebury:

- csúcs-lobbista az Oroszország elleni csecsen terrorista háború mellett, szorosan együttműködik az Amnesty International, a Quaker Peace and Service, és a Pax Christi szervezetekkel;
- csúcs-lobbista egy független Kurdisztán létrehozásáért, melyet Törökországból, Irakból és Iránból hasítanak ki; szorosan együttműködik az Iszlám Dialógus Nemzetközi Fórumával és a Képviselőnküli Nemzetek és Népek Szervezetével;
- csúcs-lobbista a kasmiri szeparatista mozgalmak támogatásában, melyekkel destabilizálják mind Indiát, mind Pakisztánt; szorosan együttműködik az International Alerttel, és a Kasmiri Amerikai Tanáccsal.

Lord Avebury két haverja az Emberi Jogi Csoportjában Lord Archer of Sandwell (Peter Kingsley Archer), a Fabianus Társaság elnöke és az Amnesty International volt elnöke, valamint Lord Braine of Wheatley (Bernard Richard Braine), a Tibet parlamentáris csoport elnöke, amelynek célja Tibet elszakítása Kínától.

Baroness Cox of Queensbury (Caroline Cox): a Lordok Házának helyettes szóvivője. Baroness Cox szorosan együttműködik Lord Aveburyvel a polgárháborúk kirobbantásában. Cox bárónő Nemzetközi Keresztény Szolidaritás NGO-ja, amely világszerte a vallási jellegű felfordulásokat koordinálja, a fő előmozdítója az örmény igényeknek Nagorno-Karabah területére, amivel előidéztek az örmény–azeri háborút. Szintén ő a fő koordinátora a dél-szudáni lázadásnak. Jagelló Alapítványa az egyik fő csatornája a brit műveleteknek Lengyelországban.

NGO-k működésben

A módot, ahogyan az NGO-k megsemmisíthetik a célzott államot, önmagában jelzik a számaik: például a volt brit gyarmat, az elszegényedett Banglades esetében.

Jelenleg 16.000 NGO működik Bangladesben, a Commonwealth Alapítvány egyik 1995-ös jelentése szerint, melyek majd' mindegyikét külföldiek vezetik vagy alapították. Ez azt jelenti, hogy 0,3 NGO jut 1 négyzetmérföldre. Ezeknek a szervezeteknek a kapacitása lenyűgöző. Egyikük 85.000 faluban működik egy immunizációs program keretében, mint az alapítvány beszámol róla, míg egy másiknak, amely hiteket nyújt a szegényeknek, 900 ága van, és 23.000 faluban dolgozik. Nincsenek pontos számok arról, hogy emr NGO-k mekkora összegeket csatornáznak az országba, mert Bangladesben, mint másutt is, az NGO-k rutinosan kitérnek a pénzügyi jelentések adása elől.

Mire törekszenek? Egyetlen dologra, az NGO-k robbanásszerű növekedésére Bangladesben és más célzott államban, hogy egy magánhadsereget hozzanak létre, mely kívül esik a kormányok ellenőrzésén. Ez a magánhadsereg gyakran, és valójában, egy privatizált forma, amit közvetlenül a külügyminisztérium használ.

Sri Lankán, a volt brit gyarmaton például, mint a Commonwealth Alapítvány beszámol róla, egy vidékfejlesztő NGO 9000 terepmunkást fizet, és 41.000 helyi terepmunkást, akik 10.000 faluban dolgoznak országszerte. Egy polgárháború sújtotta országban, ahol az átlagjövedelem kevesebb, mint 50 dollár havonta, nem nehéz megvenni az embereket.

Lehet, hogy nem mindegyik szervezet foglalkozik felforgatással Bangladesben, Sri Lankán vagy másutt. De a vezető NGO-k, és a hálózat mint egész, igen.

Az Oxfam (Oxford Famine), melyet oxfordi fejeselek egy csoportja alapított az éhezés megszüntetéséért, különleges eset. Bangladesben az Oxfam éhezés elleni erőfeszítései a Gana Sahajya Sangasta pénzelésében öltöttek formát, amely egy bevallottan „forradalmi” NGO, mely nyíltan felhív az osztályharcra. A szerepe Sri Lankán még rosszabb. Az 1970-es években pénz-

ügyi támogatást nyújtott és alaptáborokat létesített Dél-Indiában, melyeket a terrorista Tamil Tigrisek kiképzésére és felszerelésére használtak, akik Sri Lankát egy folyamatos polgárháborúba taszították, mely tízezrek életét követelte.

A genfi székhelyű Lutheránus Világszövetség is felmutatja az NGO-k felforgató karakterét. 1987-ben, majd 1995-ben rajtakapták, hogy fegyverrel és felszereléssel látja el a lázadó Szudáni Népi Felszabadítási Hadsereget Dél-Szudánban, élelmiszer-segélynek álcázva a polgárháború áldozatai számára. Mióta függetlenné vált Britanniától 1956-ban, Szudánt nagymértékben romlásba döntötte a polgárháború, melyet a Királyi Afrika Társaság irányított.

Azután itt van a Nemzetközi Vöröskereszt. Azzal az igénnyel lép fel, hogy a terrorista és széparatista mozgalmaknak ugyanolyan legális státuszt kellene kapniuk, mint az államoknak, és világszerte rutinosan ellátja a britek által futtatott felkelőket mindennel. 1995-ben elfogtak egy szállítmányt a zapatista felkelőknek a mexikói Chiapasban. Ugyanebben az évben a Sri Lanka-i kormány kitiltotta a Vöröskeresztet, mint „terroristákat támogató szervezetet”, miután elfogtak egy szállítmányt, amit a Tamil Tigriseknek szántak.

Ami még rosszabb, az európai kormányok, az Egyesült Államok és a nemzetközi pénzügyi szervezetek, mint a Világbank, növekvő mértékben árasztják támogatásaikat a különböző országokba az NGO-kon keresztül. Ennek következtében az elszegényedett országok szembesülnek azzal, hogy szabadságot adnak a szervezetek működésének, melyek azután legyűrik őket, vagy elvágják magukat a nemzetközi hitelektől. 1994-ben a svéd kormány által adott külföldi segítség 30%-a például NGO-kon keresztül áramlott, a Brit Tengerentúli Fejlesztési Intézet szerint. Az Egyesült Államok, a világ legnagyobb adományozója, a támogatásainak 9%-át ilyen szervezeteken keresztül nyújtotta ugyanabban az évben, és bejelentette, hogy ezt 50%-ra akarja növelni az évtized végére. 1994-ben az NGO-k közvetlenül résztvettek az összes világbanki projekt több mint a felében, nem csupán a megvalósításukban, hanem a tervezésükben is.

Ennek a politikának az eredménye, hogy valószínűleg 250 millió ember létezik világszerte, az ENSZ Fejlesztési Programja szerint, akik „érintettek” az NGO-k által, és ez „jelentősen növekedni fog a következő években.” A Commonwealth Alapítvány szerint „az NGO-k robbanásszerű terjedése a kormányokkal kapcsolatos új gondolkodás megnyilvánulásai egyikének tekinthető – hogy a kormányok inkább politikacsinálók legyenek, kevésbé gondoskodók. Így a kormányoknak az NGO-khoz kell fordulniuk a nagyobb gondoskodás érdekében. A privatizáció, decentralizáció és lokalizáció ugyanennek az általános trendnek a párhuzamos megnyilvánulásai.”

1997. szept. 12.

Scott THOMPSON:

Diana hercegnő háborúja a Windsorokkal

Néhány éve, amikor Lady Diana és Charles herceg házassága még nem bomlott fel, és a hercegnő viszonya a Windsorokkal rosszabbá vált mint előtte, a hercegnő az egyik központi alakja lett a Windsor-ház jövőjével kapcsolatos küzdelemnek. És megindult a kifinomult és kevésbé kifinomult fenyegetések áradata, melyeket az alábbiakban foglalunk össze.

A Dianával szembeni fenyegetések első sorozata közvetlenül azután jött, hogy interjút adott a BBC „Panorama” c. műsorának 1995. nov. 19-én, melyben többé-kevésbé hadüzenetet intézett a brit királyi családhoz. A legelső megnyilatkozásai közé tartozott ebben az adásban, hogy Charles herceg sem nem hajlik, sem nem képes arra, hogy a Brit Birodalom királya legyen. Diana célzott rá, hogy Charles herceg lemondana a trónról a fiuk, William herceg javára.

Diana hercegnő ezt mondta a volt férjéről: „Mivel ismerem őt, úgy gondolom, hogy... [ha király lenne] ez rendkívüli korlátokat jelentene számára, és nem tudom, hogy ezt el tudná-e

fogadni.” Az ABC újságírója, Ted Koppel szerint Diana hercegnő az interjúra készülve beszélt Margaret Thatcher, a II. Erzsébet királynőt gyűlölő volt angol miniszterelnök korábbi sajtótitkárával. És Diana hercegnő hozzátette az interjúban: „Nem fogok leállni. Harcolni fogok, és hiszem, hogy betölthetem a feladatom a két gyerek felnevelésében.”

Erre következett a fenyegetések és ellenlépések sorozata:

1995. nov. 20. Lord William Rees-Mogg, a londoni *Times* korábbi főszerkesztője a cikkében hivatkozott Diana hercegnő Stuart-származására: „A Stuart PR-gén egyéb történelmi örököseihez hasonlóan a hercegnő is kiválóan ért a nyilvánosság előtti image-építéshez... A szerencsétlen wales-i herceget úgy látszik csak a Windsor-gének vezérlik... Ha valaki 100 év múlva visszatekintene a wales-i hercegnőre, úgy látná őt, mint a 20. század végének nagy, királyi sztárját, aki a királyi család leghíresebb tagja lett Viktória királynő óta.” Rees-Mogg azonban nem áll „Diana pártján.” Azt állította, hogy a Stuart-csillogás „majdnem mindig személyes tragédiával végződött,” mint Mária, a Skótok Királynője esetében, akit kivégeztek, viszont a hanoveriek (a mostani Windsorok) előtt távlatok nyíltak.

1995. nov. 21. A wales-i hercegnő „tűzijátékot rendezett a Buckingham Palotában” az interjújával, mondta a Palota egyik nem hivatalos tudósítója, Mrs. Morton a német televízióban. Morton hozzátette, hogy Charles herceg dühös lett. Eközben a német tévé bemutatott egy klipet, melyben Charles herceg sajtótitkára „mentálisan betegnek” nevezte Dianát.

1995. nov. 22. Diana hercegnő hivatalos életrajzírója, Andrew Morton nyilatkozott a brit Sky-tévének, hogy Diana hercegnő „úgy tekint magára, mint aki fel fogja készíteni Williamt a jövőbeli feladatára.”

1995. nov. 24. Germaine Greer írt egy kommentárt, „Isten óvja a wales-i herceget” címmel, melyben több figyelmeztetés közepette kijelentette, hogy Dianának „nem kéne túl messzire mennie”. Greer ecsetelte a különböző wales-i hercegnők szerencsétlen sorsát, különösen azokét, akik a Hannoveri-dinasztia kezei között sínylődtek. Megemlítette Caroline hercegnő esetét, akit gyűlölt férje, IV. György elűzött Angliából. Caroline azonban nem adta fel a királynői jogait, s amikor III. György meghalt, visszatért Londonba, a nép túláradó ünneplése közepette. A Lordok Háza egy rendeletben megfosztotta a jogaitól és a királytól való elválásra kényszerítette; amikor a nép támogatásával megpróbált belépni a Westminster Abbey-be a koronázásra, fizikailag megakadályozták. „Tíz nap múlva Caroline halott volt”, írta Greer. A katonák rálöttek a londoniakra, akik összegyűltek a temetésére. „Ha Lady Diana Spencer ismerné ennek a családnak a történetét, ha történelmi képzettsége lenne, megtanulhatta volna, hogy a wales-i hercegnői címet könnyekkel írták.”

1995. nov. 24. A *Daily Telegraph* tudósított, hogy Nicholas Soames, a parlament egyik tory [konzervatív] tagja, védelmi miniszter-helyettes, Winston Churchill unokája, Charles herceg volt udvaronca és bizalmasa felvetette, hogy a miniszterelnöknek, John Majornek befolyást kellene gyakorolnia a királynőre, hogy biztosítsa Charles és Diana válását. Hétfő éjjel, közvetlenül Diana interjúja után, Soames a rádióban nyilatkozott: „Nagyon szomorú és boldogtalan vagyok emiatt. De amikor valaki ellenségeket és kémeket lát minden sarkon, nincs jobb szó erre, mint a paranoia. Nem kételkedem a wales-i hercegnő elmeállapotában. Pusztán azt mondom, hogy egyes dolgok, melyek elhangzottak tőle a múlt este, bizonyos fokú paranoia jelei.”

John Keegan, hadtörténész és a *Daily Telegraph* korábbi védelmi tudósítója, egy lépéssel továbbment. A *Telegraph* szerkesztőségi rovatában kommentárt tett közzé, nem mellesleg egy karikatúra alatt, mely Charles-t ábrázolta VIII. Henrikként (aki a hat felesége közül kettőt kivégeztetett), és Keegan azt írta: „Fontos lenne, hogy [Diana hercegnő] határt szabjon az ambícióinak. Azt mondta, hogy 'sosem fog leállni.' Azonban nem kellene túl messzire mennie... Az emberek tudják, hogy milyen sokat változott a rendszer a kívánságaiknak megfelelően. Ha a hercegnő túllépi a kívánságaikat, ő lesz az áldozat, nem a monarchia.”

1995. nov. 24. A londoni *Times* közvéleménykutatása szerint a briteknek csupán 2%-a vádolja Diana hercegnőt a házassága felbomlásáért, míg 43% Charles herceget. És a brit közvé-

leménynek több mint a fele úgy véli, hogy Charles hercegnek nem kellene királynak lennie az anyja után.

1995. nov. 24. A *Berliner Morgenpost* szerint a Diana hercegnővel készített interjúból több mint két órát kivágtak, köztük a brit királyi családra vonatkozó pusztító kijelentéseket. Amikor az interjúnak ezeket a részeit valaki megszellőztette a BBC belső körének, kitört a „pánik” a BBC-nél, és az utolsó pillanatban óriási erőfeszítéseket tettek, hogy az interjút felvizezzék.

1995. nov. 25. A brit szerző, A. N. Wilson egy kommentárjában, mely a *New York Times*-ban jelent meg, „Miben sántikál a hercegnő?” címmel, új bizonyítékot tárt fel, hogy Diana hercegnő BBC-interjút néhány vezető thatcherista sugallta. Wilson, aki a szerzője a *The Rise and Fall of the House of Windsor* (A Windsor-ház felemelkedése és bukása) című könyvnek, hangsúlyozta, hogy a harc a hercegi pár között sokkal komolyabb, mint egy oligarchikus szappanoperában: „Senki nem kételkedhet abban, hogy ez egy ügyesen megrendezett támadás volt a monarchia intézménye ellen. Nem csupán Charles herceg ellen. Nemcsak a királynő ellen, akit Diana nyilvánvalóan gyűlöl... Hanem a monarchia ellen... De senki sem feltételezheti, hogy Diana olyan magabiztos és felkészült lenne, ahogy a válaszain látszik. Leckéket kellett vennie szakértőktől. Egy héttel az interjú előtt résztvett egy magán vacsora-partin Londonban, ... ahol jelen volt Michael Howard és a radikális jobboldali *Sunday Telegraph* új főszerkesztője, Dominic Lawson, akinek felesége, Rose jó barátnője a hercegnőnek. Nem kétséges, hogy azok, akik jelen voltak, kevésbé aggódnak a monarchia öreg intézménye iránt... Az igazi fenyegetést a monarchiára nem a régi és puha balközép jelenti, hanem a radikális jobboldal. Amikor Margaret Thatcher miniszterelnök volt, nem csinált titkot abból, hogy megveti a királynőt, és nem ért egyet a lényegében liberális konszenzus-politikával, amit a Windsor-ház mindig támogatott... Charles herceg egy elkötelezett liberális, nyíltan ellenséges a jobboldali 'kis angolokkal' szemben” [tudniillik az izolacionistákkal szemben, akik a 19. században a védővamos angol kereskedelmi politikát támogatták a szabadkereskedelemmel szemben – a fordító]. Wilson végül utalásszerűen figyelmezteti a hercegnőt: „A háború nem egyénekről szól, hanem a világ legrégbbi és legtartósabban fennálló alkotmányos monarchiájáról. VIII. Edward és Wallis Simpson példája elég kellene legyen Dianának, hogy amikor háborút indít, az uralkodóosztály nagyon kellemetlen lehet, és ha Diana így folytatja a hajó elsüllyesztését, az uralkodóosztály a hercegnő minden népszerűsége ellenére egyszerűen megszabadul tőle, ahogy megszabadult Edwardtól és Mrs. Simpsonától. Lehet, hogy félreállítják Charles-szal együtt. Hát, majd meglátjuk.”

1995. dec. 4. Az életrajzíró Andrew Morton írt egy cikket a *Newsweek* magazinban, „Diana – egyedül” címmel, melyben azt állította, hogy a wales-i hercegnő úgy véli, a Windsor-ház hanyatlak: „A tévé-interjútjának rejtett üzenete hangot adott annak a nézetének, hogy William alkalmasabb az uralkodói szerepre férjénél. Diana úgy véli, hogy a monarchia idejétmúlt és magára maradt. Évek óta kifejezte a szándékát, hogy teljesen más módon akarja felnevelni a gyermekeit, mint ahogy a korábbi királyi nemzedékeket felnevelték. Úgy gondolja, hogy a királyi család tagjait a szigorú neveltetésük érzelmileg visszavetette, és nem képesek vagy nem akarják megérteni a modern társadalmat. Egyik barátja azt mondta nekem: 'A monarchiát klausztrófóbiának és teljesen idejétmúltnak találja, nincs kapcsolatuk a mai élettel és problémákkal. Úgy érzi, hogy ez egy omladozó intézmény, és úgy véli, a család nem akar tudomást venni arról, ami néhány éven belül érheti'.”

1995. dec. 6. A londoni *Times* arról tudósított, hogy „a külügyminisztériumban a fő figura, aki szembenáll a hercegnő hivatalos szerepvállalásával, Baroness Chalker of Wallesey, tengetrúti fejlesztési miniszter. Miután egy közös úton vettek részt 1993. márciusában Nepálban, Lady Chalker kifejezte meggyőződését, hogy a hercegnőt 'távol kellene tartani a diplomáciai szférától'.” Lady Chalker, aki egy thatcherista címzetes peer [nem öröklődő rang], az a személy, aki az ugandai tömeggyilkos, Yoweri Museveni mögött áll. Baroness Chalker talán személy szerint „pikkelt” Dianára, aki a hírek szerint „háttérbe szorította” Nepálban.

A második menet

1997. augusztus közepe. A francia sajtó kibocsátott egy különös „előzetes figyelmeztetést”: a brit királyi család felkészült rá, hogy kíméletlenül fellépjen Diana hercegnő és Dodi al-Fayed ellen. A *Le Monde* párizsi lapban egy egész oldalas cikk jelent meg, „Az angol királyi udvar ’flörtje’ az al-Fayed családdal” címmel. Miután a londoni újságíró, Marc Roche szemlélte a „Dodi–Diana barátságot”, ezzel zárja cikkét: „Mohamed al-Fayednek lesznek még nehézségei. Ha Diana feleségül megy ’Dodihoz’ és Lady Diana al-Fayed lesz, ez a frigy aláássa a Harrods-tulajdonos világszerte felhalmozott vagyonát. Charles herceg megrémülne, és ez átragadna az egész királyi családra. Mint egy ’buckinghamológus’ jelzi, ’A Windsorok számára nem az a probléma, hogy ilyesmit megbocsássanak; a probléma az, hogy sosem felejtjenek.’ Nyilvánvaló, hogy a brit királyi családnak hosszan tartó, kínzó emlékei lennének.”

1997. aug. 27. Diana hercegnő interjút adott a *Le Monde*-nak, melyben azt mondta, hogy a magatartása „zavar bizonyos köröket”. A riporter, Annick Cojean megjegyezte, hogy Diana „nem mulasztja el, hogy felborzolja a királyi család kedélyeit. A Diana ’stílus’ idegesítő lett, különösen, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a modernebb imázson túl egy másfajta viszonyt tükröz az emberekkel.”

[V. ö. a Diana hercegnővel készített 1995. novemberi BBC Panorama-interjúval kapcsolatos hivatalos „jelentés”, mely 2021 májusában megállapította, hogy két bennfentes, Lord Dyson és Lord Hall pénzért kiszivárogtatott információkat a riporternek Lady Diana titkosszolgálati megfigyeléséről, telefonja lehallgatásáról. – A ford.]

2015. júl. 31.

Helga ZEPP-LAROCHE:

A Windsor-ház közelgő bukása

A brit királyi család számos tagja és Adolf Hitler közötti mély vonzalom megnyilatkozásai a jelenkor legfontosabb stratégiai fejleményei közé tartoznak – különösen annak a központi szerepnek a fényében, melyet a brit politika játszik mind a brutális megszorítási politikájával egész Európában, mind az Oroszországgal és Kínával szembeni konfrontációs politikájával. A türelmetlenebbek a történelem szemétdombjára vetik a Windsor-házat, a türelmesebbek megpróbálják újjászervezni a teljesen becsődölt transzatlanti pénzügyi rendszert, és elkerülni egy új – s ezidő szerint termonukleáris – világháborút.

Ebben az összefüggésben csak a jéghegy csúcsa annak a 17 másodperces videónak a megjelenése, melyen a 7-8 éves Erzsébet – a mai II. Erzsébet királynő – Heil-Hitler üdvözlésre emeli a karját. Azóta cikkek százai keringenek az angol és amerikai sajtóban és az interneten, melyek fényt vetnek a brit monarchia és a brit arisztokrácia különböző tagjainak nyílt dörgölözésére Hitlerhez és a nácikhoz. Jól ismert Erzsébet nagybácsija, a volt VIII. Edward király, akit lemondása után Windsor hercegnek neveztek. Még feltűnőbb a szerepe Fülöp hercegnek, akinek szimpátiájára a brit média derített fényt július 30-án, a Channel 4 BBC-csatorán vetített „The Plot to Make a King” (Egy királypuccs története) c. dokumentumfilmmel. Ebben feltárják Fülöp herceg szoros kapcsolatait a nácikkal, ahogy azt is, hogy három nővére a Nemzetiszocialista Párt és az SS vezető tagjaihoz ment feleségül.

Az *Israel Times* július 19-én megjelentetett egy hosszú interjút a német–brit történésszel, Karina Urbachhal (University of London), az e tárgyban végzett kutatása eredményeiről, melyeket épp kiadott egy könyvben, „Go-Betweens for Hitler” (Közbenjárók Hitlerért) címmel. A

könyv a brit uralkodó osztály széles rétegei és a nácik közötti élénk kapcsolatokkal foglalkozik, mely szövetség központi szerepet játszott a brit geopolitikában a két világháború között.

A 17 éves Fülöp herceg (az első sorban jobbról a második) együtt menetel SS-barátaival nővére és annak náci férje, Georg Donatus herceg temetésén, 1937-ben. A kép elsőként Jonathan Petropoulos 2006-os „Royals and the Reich” c. könyvében jelent meg s azóta széles körben elterjedt.

Vajon hogyan lett ez a téma, melyet mostanáig hét lakat alatt őriztek a brit levéltárakban, egyszeriben nyilvános, oly módon, amit csak kampánynak lehet nevezni? A háttér, többek között, egyfajta vérbosszú a Windsorok között, a II. Erzsébetet és Fülöp herceget követő utódlás miatt, akik lassanként túl öregek lettek ahhoz, hogy egyben tartsák a Brit Birodalmat egy olyan időpontban, amikor a transzatlanti pénzügyi rendszer az összeomlás szélére került, amihez képest a Lehman Brother és az AIG csődje 2008-ban gyerekjáték volt. A Windsor-klán egy része át akarja ugrani Charles herceget az utódlásban, és Williamt akarják királynak; a másik tábor meg van győződve arról, hogy Nagy-Britannia jelentőségét csak az egész Nemzetközösség alapvető átalakítása révén lehet fenntartani. Úgy tűnik, ez a második frakció áll a fenti kiszivárogtatások mögött.

Ökonácik

Azonban a jelenlegi stratégiai helyzetben a brit királyi család tagjainak náci-szimpátiájáról szóló közléseknek a jelentősége nem pusztán a történelmi pletykák napvilágra kerülésében rejlik, hanem ennek a hagyománynak a jelentőségében egy politikai offenzíva számára, melyet az ún. „ember általi klímaváltozással” kapcsolatban használnak, mint ürügyet a „világgazdaság dekarbonizációjára” (széndioxid-kibocsátás csökkentésére) – olyan offenzíva ez, amelyet a brit monarchia irányít világszerte. Mert, ha ez a klíma-lobby eléri a célját, hogy az egész világ kizárólag az ún. megújuló energiaforrásokat használja, – kizárva nemcsak az atomenergiát, hanem minden fosszilis üzemanyagforrást is, – akkor az emberiség számát redukálni kellene a mai kb. 7 milliárról 1 milliárdra, vagy ennél is kevesebbre. Mert közvetlen kapcsolat van a termelési folyamatokban használt energia kiáramlása – mely a „megújuló” energiáknál rendkívül alacsony – és a potenciális népesség között, mely fenntartható.

Fülöp herceg hírhedté vált arról a kijelentéséről, miszerint a Föld csupán 1 milliárd ember eltartására képes, és azt írta a könyve előszavában (*If I Were an Animal*, 1986), hogy ha újraszü-

letne, szeretne halálos vírus lenni, hogy hozzájáruljon a világ népességének csökkentéséhez. Ugyanezt tartja a Vadvédelmi Világalap (WWF, World Wildlife Fund) és sok más környezetvédelmi szervezet, melyeket ő alapított, aki az elmúlt évtizedekben megakadályozott számtalan infrastrukturális projektet világszerte, és ezáltal megrövidítette emberek millióinak az életét.

Jelenleg világméretű kampány van kibontakozóban, amelynek célja, hogy a széndioxid-kibocsátással foglalkozó klíma-konferenciát, melyet decemberben tartanak Párizsban, a világdiktatúra megalapítására használják, amely által a kitűzött klíma-célok megfojtanák mindazon országok fejlődését, melyeket korábban fejlődő országoknak neveztek. Az a tény, hogy Hans Joachim Schellnhubernek, aki szeretné, ha a „Brit Birodalom parancsnokának” tekintnék, sikerült a népességcsökkentő téziseit, melyeket írásban megfogalmazott, mint a „Világ-gazdaság Széndioxid-kibocsátásának Nagy Átalakítását”, áttennie Ferenc pápa legutóbbi, *Laudato Si'* kezdetű enciklikájába, oly nagy katasztrófa a katolikus egyház számára, amilyen nem fordult elő az inkvizíció óta.

A herceg (középen) a népesség-csökkentő projektje ügyében a WWF-Svájcnál 1965-ben

Fülöp herceg tanácsadója vallási és klímaügyi kérdésekben Martin Palmer, aki a decemberi konferencia előkészítéskor megszervezett egy „Tudatosság Csúcstalálkozót” július 21-én Párizsban, a „Szövetség a Vallásért és a Környezetért” (ARC) főtitkáraként támadva az „antropocentrikus evangéliumot”. Ez alatt azt érti, hogy az olyan vallások, mint a kereszténység, judaizmus és az iszlám, nehezen értik meg, hogy az ember egyszerűen nem fontos. Úgy hiszi, hogy e vallások tagjainak el kellene felejtienie azt a gondolatot, hogy az emberiség valami egyedülálló dolgot képvisel.

Itt kerül napvilágra az az embergyűlölő ideológia, amely ugyanaz, mint a „konzervatív forradalomé”, melyet „1789 eszméivel” szemben alapítottak, ugyanaz, mint a náciké és a zöld mozgalomé: vagyis az ember csupán egy magasabbrendű állat s ezért az ember élete nem szentebb, mint az állatoké; így, ha szükséges, az emberek számát is csökkenteni lehet – mint a helóta rabszolgákét az ősi Spártában, vagy a „haszontalanokét” a nácik idején, vagy akár 6 milliárd embert, akiket fel kell áldozni a „klímavédelem” kedvéért. Armin Mohler, a Siemens Alapítvány korábbi elnöke már leírta az 1949-es könyvében (*The Conservative Revolution*), hogy a konzervatív forradalom vissza akar térni a kereszténység előtti Gaia-mitológiához, mivel a keresztény ember-kép jellemzője a kulturális optimizmus, amely lehetővé tette az emberiség modern fejlődését.

A türelmetlenség a jobb, amely az egész történeti igazságot a Brit Birodalomról a jól megérdemelt véghez vezeti. Az indiai ellenzéki képviselő, Shashi Tharoor tett egy kicsi, de jelentős szolgálatot július 24-én egy ragyogó beszédben, melyet az oxfordi egyetemen tartott a Brit Birodalom bűneiről, India 200 éves gyarmati megszállása alatt. Rámutatott, hogy ebben a periódusban India részesülése a világgazdaságból 23%-ról 4%-ra csökkent, és hogy a szándékosan előidézett éhínségek áldozata a korábbi átlag 15 millió helyett 29 millió indiai életébe került.

Winston Churchill például szándékosan elvonta az élelmiszereket az éhező bengáli lakoságtól, ami 4 millió bengáli halálát okozta 1943-ban. Amikor a lesújtott brit tisztviselők beszámoltak a tragédia mértékéről, melyet Churchill döntése okozott, ő csak annyit mondott: „És hogy-hogy még nem halt meg Gandhi?” Ugyanez a Churchill 1937-ben azt mondta a parlament alsóházában: „Ha választanom kéne a kommunizmus és a náciizmus elítélése között, akkor a kommunizmust választanám.”

Az indiai képviselő, Shashi Tharoor május 28-án az Oxford Union ülésén beszámolt az India elleni brit népiirtásról. A képen Tharoor a Chatham House-ban, 2015. június 2-án

A brit monarchia bukása felszabadító hatású lenne egész Európára, de különösen Németországnak, mert ez megtörné a geopolitikai manipulációkat és a világháborúkat, melyek Otto von Bismarck elmozdítása óta folyamatosak, szándékosan megrendezi őket a brit manipuláció a mai napig, melyek közül a megszorítások politikája Görögország felé, a királynő berlini látogatása után, valamint a szankciók Oroszország ellen csak a legutóbbi példák.

Az olyan udvari lakájoknak, mint Palmer és Schellnhuber annyit mondhatunk: az emberiség egy különleges faj, melynek sérthetetlen méltósága a kreativitásából fakad, mely megkülönbözteti őt valamennyi állattól. Az emberiség az eddig ismert egyetlen kreatív faj, amely képes az egyre újabb és haladóbb egyetemes princípiumok felfedezésére, képes a korlátlan tökéletesedésre, s amely a legsikeresebben felismerte az anti-entropikusan fejlődő univerzum törvényeit. És ez különösen a naprendszerünk és galaxisunk ciklusainak hatásaira vonatkozik, melyek hatással vannak a klímára. Ezért az egész emberiség kreativitása keresztül fog menni egy óriási minőségi előrelépésen – a brit monarchia hanyatlása után.

Függelék

Britain's Real Monarch, *BBC Channel 4*, 2002, részlet IV. Edward illegitim származásáról s hogy tőle kezdve érvénytelen a brit trónöröklés:

„1441 nyarán Anglia háborúban állt Franciaországgal.²⁴⁹ Edward anyja²⁵⁰ elkísérte férjét, Richard yorki herceget,²⁵¹ s míg a herceg hadjáraton volt, a felesége kirúgott a hámból egy angol íjással, aki a királyi helyőrségnél állomásozott [Rouen-ban]. Kilenc hónappal később megszületett Edward [uo.], majd húsz esztendő múltán király lett IV. Edward néven. De a származását övező pletyka kitartóan fennmaradt élete során és a halála után is.

„Az udvarban keringő pletykákat Edward törvénytelen származásáról William Shakespeare is megörökítette:

When that my mother went with child
Of that insatiate Edward, noble York
My princely father than had wars in France,
And, by true computation of the time,
Found that the issue was not his begot...

[„Midőn anyám teherb' esett
E telhetetlen Edvárd dal, nemes
Atyám, York herczeg Frankhonban csatázott,
És összevetvén híven az időt,
Belátta, hogy nem ő szemzé e galyt.”
III. Richárd király, 3. felv., 5. szín, ford.: Szigligeti Ede]

Ez elég világos, nemde? Azonban igaz-e a pletyka? Van-e erre bizonyíték? A történészek csak politikai sárdobálásnak tartják. De az egyik vezető angol történész, Dr. Michael Jones alaposan átkutatta a királyi katedrális archívumát [Rouen-ban], és felfedezett egy dokumentumot, mely első ízben nyújt igazi tényeket a pletyka alátámasztására, hogy Edward fattyú volt.

Tony Robinson: – Mit keresett, amikor idejött?

Dr. Michael Jones: – A Százéves Háborúról [1337–1452] szóló feljegyzéseket.

Tony Robinson: – És ezt találta... (egy nyitott középkori kötetre mutat)

Dr. Michael Jones: – Igen, ezt a regisztert.

Tony Robinson: – Mi ez pontosan?

Dr. Michael Jones: – Ez a katedrális káptalanjának feljegyzéseit tartalmazza az 1441. év nyaráról.

Tony Robinson: – Miért jelentős az 1441. év?

Dr. Michael Jones: – Ebben az évben kellett fogannia Edwardnak.

Tony Robinson: – És mit talált erről?

Dr. Michael Jones: – Azt, hogy a yorki herceg, az apa valójában nem volt jelen. Hadjáraton volt Pontoise-nál [Párizstól északra], és az irat szerint épp a biztonságáért imádkoztak.

Tony Robinson: – Mi a jele ennek?

Dr. Michael Jones: – A feljegyzés azt mondja, hogy „könyörögtünk a yorki herceg épségéért a pontoise-i hadjárata idején...”

²⁴⁹ Ekkor VI. Henrik volt az angol király, 1422–1461, 1431-ben francia királlyá is megkoronázták, és a III. Edward 4. fiától, John of Gaunt-tól származó lancasteri fiatalabb ágból született.

²⁵⁰ Lady Cecily Neville, Westmoreland grófnője.

²⁵¹ 1411–1460, a III. Edward 3. fiától, Lioneltől származó idősebb ágból, bár az 5. fiú volt az első yorki herceg, ld. Lancaster- és York-házak, „piros és fehér rózsák” háborúja 1453-tól 30 évig. (Z. T. Cs.)

Tony Robinson: – Vagyis épp távol volt egész idő alatt, miközben a felesége megfogant Edwarddal...

Dr. Michael Jones: – Igen.

Tony Robinson: – És az nem lehet, hogy Edward koraszülöttként látta meg a napvilágot?

Dr. Michael Jones: – Ez nagyon valószínűtlen, egy ilyen esetet feljegyeztek volna.

Tony Robinson: – Senki más nem fedezte fel ennek az információnak a jelentőségét, mielőtt ön rátalált?

Dr. Michael Jones: – Nem hiszem. Egy ilyen botrányos, szenzációs dolognak nem adhattak hitelt.

Tony Robinson: – De ez az igazi, eredeti dokumentum, ugye?

Dr. Michael Jones: – Ez az eredeti dokumentum, és ez mutatja, hogy a döntő időszakban, júliustól augusztuson át, a döntő öt hétben az apa nem volt jelen.

Edward 1442. április végén [28-án] született. Ha visszaszámolunk negyven hetet, a fogantatásának épp abban az öt hétben kellett történnie, amikor a feltételezett apja távol volt. Mármost, az egzakt tudomány szerint a fogantatás időpontjában az öt hét túl nagy hézagot jelent. A gyermekhalandóság nagyon magas volt abban az időben, egy koraszülött, gyenge csecsemő trónigénye kockázatos volt, és a krónikák mindig feljegyezték. Ezen felül új bizonyítékok kerültek elő Edward születéséről, melyeket korábban elveszettnek véltek. Először is, a katedrális feljegyzései elmondják azt is, hogy Edwardot nagy titokban keresztelték egy oldalkápolnában. Ezzel szemben öccse számára az egész katedrális megnyitották a keresztelőkör. Másodszor, a beesett arcú Edward semmiben sem hasonlít a feltételezett apjához, Richard, yorki herceghez. És harmadszor, az új források elmondják, hogy maga az anyja jelentette ki róla, hogy fattyú, és ezzel a törvényes öröklést akarta védelmezni. Az anyja tudta, hogy fontos fenntartani a királyi vérvonal integritását.”

(Fordította és kiegészítésekkel látta el: Z.T.Cs.)

A fordító megjegyzése: A királyi leszármazás IV. Edwardon kívül is illegitim, mivel nem csupán a házasságon kívül született lányától eredt, hanem ennek férje, VII. *Henrik* sem volt vér szerinti királyi utód, anyja *második* házasságából származott, ahogy anyja első férje, Edmund is egy *második* házasságból (ld. a wales-i eredetű Tudor-ág, alább). Ezzel együtt az egyenes fiági leszármazás is többször megtört Angliában, és leányágon folytatódott a cím, rang, név öröklése, de azt is hozzá kell tenni, hogy a 15–16. században szó szerint nagy érvágást jelentett a mintegy 30 éven át tartó híres örökösödési harc III. Edward fiainak két ága, a lancasteri „piros rózsza” és a yorki „fehér rózsza” között, melynek során kiirtotta egymást a brit nemesség színe-java. Mint ha a régi vérvonalak, királyi méltóság „biológiai elapadásának” jelenségében is a korszak fő vonása nyilvánult volna meg, „helyet csinálva” az egyéni öntudat, a szociális igazságosság világtörténelmi születésének (ld. VIII. Henrik reformjait, elszakadását Rómától), melyet nem lehet külső eszközökkel megakadályozni, legfeljebb „elterelni”, késleltetni, eltorzítani, ami azonban egyre újabb „forradalmakhoz”, követelésekhez vezet. Végso soron máig ekörül folyik a harc, Egyén és Állam között, individuális és kollektív hivatkozások, „belülről” ostromló felismerések, impulzusok és a külső formák, gyakran már ismét alkalmatlanná váló, „kinőtt” társadalmi berendezkedések, felfogások között, lényegében a különböző fokon öntudatos egyének, csoportok. illetve az „1% és 99%” között, nem „sportszerű” eszközökkel is, legtöbbször vakon a tényleges fejlődés irányaira. De ezeken a küzdelmeken, az önzések változatos „ködein” itt-ott mégiscsak áttörhet a fény, a harmonikus megoldások lehetősége, ha mindannyian őszintén akarjuk.

A brit királyi család idevágó részletei, és a „legitim” vonal (Burke's *Peerage* 1869. nyomán Z.T.Cs.):

III. Edward

3. fia Lionel

Philippa

Roger

Anne

Richard,

3. yorki hg. oo Cecily Neville
(egy íjásztól)

IV. Edward, fattyú

George

Edward †

Margaret, az utolsó **Plantagenet,**

† 1541, **VIII. Henrik lefejeztette**
oo Sir Richard **Pole**, K.G., † 1504

Henry Pole, Baron of Montague,
1492-1538, **VIII. Henrik lefejeztette**

Katherine Pole oo Francis **Hastings,**

2. *Huntingdon gróf* (ifjabb ág, Baron Hastings
1461, Ashby-de-la-Zouch, co. Leicester)

9. *Huntingdon gróf* leánya és örököse, **Elizabeth**
oo John **Rawdon**, 1. *Moir* gróf (kinevezés 1761,
ír főrend; első ismert őse Paulinus de Rawdon,
aki Hódító Vilmos idején ment Angliába,
és birtokokat kapott Leeds környékén)

Francis, 2. *Moir* gróf oo Flora-Muir **Campbell of Loudoun**, *Loudoun grófnő* (ősei a 15.
században Sir Colin Campbell of Glenorchy and Breadalbane, és Margaret, dau. of Luke
Strivelyng, al. *Stirling*, Laird of Keir, & Rathoran in Lorn, ld. *Douglas Peerage*, vol. 5.,
1908, Loudoun), **felvették a Rawdon-Hastings** nevet, *Marquess of Hastings*, 1816.

George-Augustus-Francis, 2. Hastings márk, oo **Barbara**, *Baroness Grey de Ruthyn*

Edith-Maud, *Countess of Loudoun*, oo Ch.-F. **Clifton**, Esq.,
(Lord Donington 1880), **felvették az Abney-Hastings** nevet, 1859

Barbara Abney-Hastings

Michael Hastings, Ausztrália (ld. Britain's Real Monarch, BBC Channel 4, 2002),
† 2012, követte fia és leányai

4. fia **John of Gaunt**,
1. lancasteri hg.
oo Blanche

IV. HENRIK

V. HENRIK

oo **Katherine of France**,

oo 2. Owen **Tudor** (Wales)

VI. HENRIK †

Edmund †

oo **Margaret**,

oo 2. Henry,
Stafford grófja

VII. HENRIK

oo Elizabeth of
York, **IV. Edward**

fattyú lánya

VIII. HENRIK, uralk. 1509-1547

oo 2. Boleyn Anna † (&c.)

I. ERZSÉBET, sz. 1533,
uralk. 1558-1603
&c.

PLANTAGENET

HASTINGS (EXTINCT).

Hastings

DONINGTON.

Clifton, Abney-Hastings

32. MAGYAR ŐSTÖRTÉNETI TALÁLKOZÓ MEGHÍVÓJA ÉS MELLÉKLETEI (XV.) (TERVEZET!)